

LÉLEKVÁRÓ ELMÉLKEDÉSEK 2023

Hamvazószerdától Pünkösd vasárnapjáig

E füzet elmélkedései sok-sok testvér gondolatait fűzik csokorba az ország különböző tájairól.

Uram, értjük a rejtekben imádkozás és a mosolyogva böjtölés jelentőségét. Nem az emberek elismeréséért, a jó keresztény ember látszatáért kell tegyük ezeket, hanem hogy mélyebb kapcsolatba kerüljünk veled. S ha ez sikerül, annak az életünkön is látszania kell. Te megtalálsz minket a rejtekben is és mi is igazán ott találkozhatunk Veled. Na de most jön a neheze:

„Amikor tehát alamizsnát adsz, ne kürtöltess magad előtt, mint a képmutatók teszik a zsinagógában és az utcán, hogy dicsérjék őket az emberek!” (Mt 6,2)
„Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat!” (Mt, 5,16)

Na most akkor hogyan? Hogy kell úgy alamizsnálkodni, jót tenni, hogy Téged dicsérjenek és ne magunk felé fordítsuk a figyelmet és az elismerést?

Sokszor mondtuk, hogy rossz a Bokor marketingje. Ha valami szépet sikerül tenni, még egymásnak sem mondjuk el örömmel, nemhogy a világnak. Akkor meg honnan tudnák az emberek, hogy Isten él és cselekszik általunk?

Jézus egy egészen más istenképet hozott el közénk. Ebben nem a szeretőbűntető Jahve, hanem a mindenkit átölelő Atyaisten van a középpontban. S ennek az Atyának nem a cselekvő ember a legfontosabb, hanem a rászoruló! Az lenne jó, ha tetteink láttán nem csak Istent dicsérnék az emberek, hanem rájőnnének arra is, hogy akkor lesz csak élhető a világunk, ha osztozni tanulunk. Nem csak anyagiakban, mindenben! Jézus az emberekkel ellentétben nem a gazdagságra, hírnévre, elismertségre, hatalomra gyúrt, hanem az Isten-nel való intimitásra, melynek béke, nyugalom és egység a jutalma. Nagyon kell vigyáznunk, mert ha egy mégoly jó dolog élére állunk is, könnyen megsapathat a büszkeség szele: milyen nagyszerű is vagyok! A farizeusok szinte színházat játszva keresték a feltűnést. Növelni akarták vallásos presztízsüket. S az emberek tisztelettel néztek fel rájuk. A büszkeség a szerénység ellentéte, s te örömmel látnád, ha a tiedet ez utóbbi jellemezné. Mi azt szeretnénk, ha Te néznél ránk mosolyogva, a buksinkat megsimogatva: „hű és derék szolgálóm”, vagy még inkább „kedves barátom”.

Szóval feltűnés nélkül feltűnni! Ez a feladat! Nem kérkedni, de közben jól menedzselni az Isten ügyét! Hát kedves testvéreink, ez nem kipipálandó feladatok sora, hanem életforma. Sok sikert hozzá mindannyiunknak!

Gyurgyóka közösség, Pécs

Ezen igeszakasz leggyakoribb magyarázata az, hogy viseljük el a nehézségeket, szenvedéseket, a körülményeink megváltoztathatatlanságát, egyszóval a keresztjeinket, türelemmel. Jézus kockáztatta a csúfos halált, de nem akarta. Ő sohasem akarta a szenvedést, a nehézségeket sosem dicsérte, hanem meg-

próbálta megoldani. És mit mond nekünk ma Jézus keresztje? A szelídség másokért viselt útjának vállalását!

Ugyanakkor furcsának találhatjuk, hogy Jézus keresztthordozásról beszél, amikor még az ő véres áldozata nincs igazán képben.

Nincs kizárva, hogy azon teológusok magyarázata áll közelebb az eredeti gondolathoz, miszerint itt a Tau (kereszthez hasonló görög betű) magunkra vevéséről van szó. A Tau a Föld és Ég egységét jelképező betű volt, s Jézusban csodálatos módon mi is összekötődhetünk egyszerre a transzcendens és az immanens világgal. Az őskeresztények akkoriban inkább más képeket alkalmaztak (bárány, hal, stb.), a kereszt képe elsőként a misszióknál került gyakori használatra.

Akárhogy is van, a lényeg az, hogy meg kell találnunk azt az utat, ahol az isteni rész irányít bennünk és nem a testi-világi Egónk. Nem elnyomni kell önmagunkat, hanem helyes önismerettel, a Lélek hangjára figyelve a világ illúziói helyett rátalálni a valós értékekre.

„Kövessen engem!” Más fordításban: lépj a nyomomba! Arra kell mennünk, amerre Jézus a mi helyzetünkben járna. Ez bátorítás és kihívás is egyben. Nem kényszerből, hanem örömmel tenni naponta az Isten tetteit. Ezzel nyíltan felvállaljuk hozzátartozásunkat. Hogyan is néz ki ez a gyakorlatban? Nyilván tetteinkben kell első sorban megnyilvánuljon a hitünk. Az askézisnek, böjtnek, lemondásnak csak akkor van értelme, ha közelebb visznek Istenhez. Testvéreink és felebarátaink szolgálata viszont nap, mint nap kemény próba elé állít minket. S ha belegondolunk, hogy Jézus nyomában járva akár a vértanúságig menő követés is előfordulhat, akkor bizony beleborzongunk a távlatokba.

Kemény szöveg ez! Aki nyerő a világban (habzsol, testi örömeket keres, önmagát tolja előtérbe stb.), az elveszítheti az örök életet. Nem gondoljuk, hogy Jézus ennyire szigorú lenne, hiszen nincsen teljesen tiszta, keveretlen élet. Gyakran visszalopkodjuk még azt is, amit már egyszer neki szenteltünk. De amíg apró lázadásainkat követően, újra és újra talpra tudunk állni, keresve az Ő lábnyomát, addig biztosak lehetünk abban, hogy életünk végén Hozzá érkezünk haza.

Gyurgyóka közösség, Pécs

Február 24., péntek

Jn 15,9-17

Valamikor a hetvenes években volt egy szabály a közösségben: a feltett kérdésre tilos volt azt válaszolni – szeretet. Ki kellett fejteni, hogy mire is gondolunk pontosan. Sok év elmúltával, sok tanulással, tapasztalatszerzéssel, gyakorlati alkalmazással megtöltöttük ezt a szót sok-sok pozitív tartalommal: elfogadás, megbocsátás, irgalmasság, adás és osztózás, a sor folytatható. Most már bátran felelhetünk a szeretet szóval minden kérdésre.

A fenti János szakaszban alig van más szó. Az Atya szeret, a Fiú szereti az Atyát, szereti az embereket. Ez Jézus parancsa, maradjatok meg szeretetemben, úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. A szeretet legmagasabb foka az életodaadás. Aki szeret, örömtől lel.

Az Atya árasztja szeretetét az egész világra, mindenki felé. Aki meghallja, befogadja, az lesz a kiválasztatott. Aki elutasítja az Istent, azzal még Isten sem tud mit kezdeni. Aki viszont igent mond, küldetést kap, gyümölcsöt kell teremnie. A szeretet gyümölcsét kell teremnie minden Jézushoz tartozó embernek.

Apáti Zsuzsa, Pécel

Február 25., szombat

Lk 5,27-32

„Látott egy Lévi nevű vámost.” Milyen sokat mond ez a szó: „látott”. Jézus nem néz felületesen, nem siklik át a tekintete az embereken. Akire ránéz, ahhoz teljes lényével fordul. Így láthatta meg Lévíben azt az embert, aki lelkében talán már szakítani szeretett volna eddigi életével, de a társadalom beszorította a „bűnös” kategóriába. Beszorította, mert esélyt és lehetőséget sem hagyott arra, hogy ha megváltozott a gondolkodása a munkájáról, életmódjáról, változtasson életén. Ebben a történetben így nem is az a csoda, hogy Lévi az első szóra követi Jézust, hanem maga a hívó szó. Lévi számára a „kövess engem” hívó szó elfogadása a gyógyulást jelentette. A történet végén Jézus maga is összekapcsolja, azonosítja a betegséget a bűnösséggel, a gyógyítást a hívással. Lévi számára Jézus követésével megkezdődött, ill. már meg is történt a gyógyulás, hiszen mindenét otthagya. Egész életének hátat fordított azért az emberért, aki megszólította és meghívta, hogy lépjen vele közösségre és kövesse őt. Komoly lelkiismereti vizsgálat tárgyává kellene tenni, hogy életem, útjaim során hány Lévit hagytam az út szélén, átnézve rajta, meg nem szólítva. Ki kellene dobálni az életemből az előre legyártott sablonokat, melyekbe egy pillantással besorolom az embereket. Azt a bizonyos „maga tehet a sorsáról”, vagy csak mert a magatartása, viselkedése az általam elvárt formától eltér, már átsiklik a szemem fölötte, nem akarok közösséget vállalni vele, és ezért kerülöm a társaságát, és nem ülök egy asztalhoz vele.

Dévai Zoltán, Pécel

Február 26., Nagyböjt 1. vasárnapja

Mt 4,1-11

Hármas kísértés

Mai igénk Jézus megkísértését tárja elénk.

A Sátán először arra biztatja Jézust, hogy csillapítsa éhségét a kövek kenyérré változtatásával. Tanulságos Jézus válasza: „Nemcsak kenyérről él az ember, hanem minden igével, amely Istentől származik.” Ezzel azt is üzeni nekem, hogy Isten-kapcsolatom ápolása nem korlátozódhat a vasárnapokra és az

ünnepekre, hanem olyan gyakorinak és természetesnek kell lennie, mint amilyen a kenyérevés.

A második kísértés talán azt célozza meg, hogy Jézus a könnyebb utat válassza, amikor elkezdí nyilvános működését. Hiszen milyen egyszerű is lett volna egy látványos, Messiás voltát rögtön igazoló tett! Csakhogy ez a „rögtön” egyben azt is jelentette volna, hogy a hagyományos elvárás (kb. a „Vesszenek a rómaiak!”) alig tette volna lehetővé, hogy Jézus kifejtse tanítását, hiszen a vezért látták volna benne, a tanítót pedig idejekorán elutasították volna.

A harmadik kísértésben a Sátán megmutatja Jézusnak a világ gazdagságát, és azt állítja, hogy azt ő kapta meg, és Jézusnak adja, ha leborulva imádja. Hazudott-e a Sátán? Azzal talán igen, hogy ő kapta meg a világ gazdagságát. Ugyan kitől? Istentől semmiképpen! Abban viszont sajnos igazat mondott az Ördög, hogy végül mégiscsak övé lett a világ gazdagsága, hiszen a vagyon megszerzése és megtartása bizony sátáni eszközöket igényel... Jézus válasza nem lehet más, mint az, ami hitvallása volt egész életében: egyedül Isten imádása és az Ő szolgálata. Megjegyzem, erre a kísértésre minket is figyelmeztetett, amikor azt tanította, hogy nem szolgálhatunk két úrnak; választanunk kell Isten és a Mammon között...

Mennyei Atyám! Bocsáss meg, hogy annyiszor elhanyagoltam kapcsolatunk ápolását! Köszönöm, hogy Te mégis mindig visszafogadsz engem! Hálásnak kell lennem azért is, hogy az anyagiak nem vonzanak különösebben. Bűnbánattal kell viszont megvallanom, hogy közvetett módon mégis a Mammont szolgáltam annak idején, amikor túl sok időt és energiát öltem bele a foglalkozásom gyakorlásába...

Horváthné Bajai Éva, Paks

Február 27., hétfő

Mt 25,31-46

Ez az evangéliumi rész Jézus tanításának olyan tökéletes összefoglalója, hogy ha semmi mást nem tanított volna, akkor is elég lenne. Minden benne van.

A Jóisten a világ kezdete óta készíti az Országát nekem (neked). Vagyis a világ kezdete óta vár rám (rád). Az, hogy odaérünk-e, teljes mértékben rajtunk múlik. Nincsenek bonyolult megfogalmazások, dogmatikus előírások, egyértelmű a „vizsgafeladat”.

Az Atya legkisebb testvérei itt szaladgálnak körülöttünk. Észrevesszük őket? Megetetjük, megitatjuk őket? Felruházzuk őket? Vagy el vagyunk foglalva az inflációval. Adjuk az időnket? Az odafigyelésünket? Vagy mindig rohanunk. Elrohanunk mellettük, észre sem vesszük őket, mert a teljes tudatunkat betöltik a saját gondjaink. És ezzel kizárjuk magunkat az Isten Országából. Nem az Isten zár ki onnan, a tetteink (ill. a nem-tetteink) zárnak ki, mert akiben csak önzés van, akiben nincs szeretet, az hogyan is lehetne egy a Szeretet-Istennel?

Bakonyi Mária, Pécel

Február 28., kedd

Mt. 6,7-15

Az imádkozásra tanít Jézus, ebben a fejezetben azt kéri, hogy ne szaporítsátok a szót. Az imában és a prédikációban is nem a sok beszéd az, ami eléri a célját. A kevesebb többet ér, ha mélyről jövő, „a szív bőségéből szól a száj”.

Ennek alapfeltétele a hit, a megbocsátás, a kételkedésmentes bizalom, a remény és a szelíd engedelmesség. Nincs jogalapom Istentől kérni, ha nem akarok megbocsátani embertársamnak.

Nem lehet úgy imádkozni, hogy közben ragaszkodom a bűneimhez. Ilyenkor magunkra kérünk rosszat, és nem kaphatjuk meg a megbocsátást Istentől.

Jézus azt kéri, hogy bizalmas megszólítással először dicsőítsük az Atyát. A hála és a dicsőítés alappillérei az Istenkapcsolatnak. Tiszta hittel szenteljük meg az Ő nevét. Kérjük Isten Országának eljövételét, hogy a földön is valósuljon a szeretet országa.

Jézusnál példát látunk arra, hogyan valósította Isten Országát a földön. Az Ő életében is állandóan jelen volt az imádság, az Atyával való mély kapcsolat. Az ima az út vállalásának eszköze, biztosítéka.

Minél nagyobb volt a vállalás Jézusnál, annál tovább tartott az elvonultságban, böjtben végzett ima. Nekünk sem szabad belefáradnunk az imádkozásba, kiváltképp nagy feladat előtt.

Arra is tanít Jézus, hogy mindent kérnünk kell. Az életfeltételünkhöz szükséges mindennapi kenyeret is. Pedig jól tudja a Mennyei Atyánk, hogy minderre szükségünk van. Mint az ég madarainak, a mezők liliomainak is megadja. De a szeretet világának a rendje, magunk és gyermekeink nevelésében is aérés. Kérni, megadni, megköszönni, hálát adni a szeretet rendje.

De gondban lenni, aggódni a holnap miatt a hit elvesztését jelenti. Ilyenkor a félelem és az aggodás, mint a szeretet hiánysebei jelentkeznek, mert nem bízunk Istenünk gondviselő szeretetében. Még akkor is, ha a mai világ urai gerjesztik a félelmet, a háborús fenyegettség által.

Ezért a kísértésért, a gonosz megszabadításáért is kérnünk kell a mi Atyánkat!

Széplakiné Erzsébet Pécel

Március 1., szerda

Lk 11,29-32

Jónás próféta jele

Ennek a bizonyos jelnek a háttéréről Máténál olvashatunk bővebben. Amint Jónás három nap és három éjjel volt a cethal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is három nap és három éjjel a föld szívében. (Mt 12,38-42)

Jónás a cethal gyomrában a föltámadó Krisztus előképe volt. Nem kell három teljes napra gondolunk: a zsidók minden megkezdett napot és éjszakát teljesnek számítottak. (Békés-Dalos szentírás lábjegyzet)

A jelről általánosságban: A jel mozdulat, magatartás, amivel más számára valamit közlünk vagy utasítást adunk. (Tótfalusi István: Magyar szótörténeti szótár)

Jézus, hogy kimutassa az Atyához mindhalálig való hűségét, vállalta a keresztáldozatot és annak várható következményeit. Bízott a Gondviselő Szeretetben, hogy az Atya nem hagyja cserben, hogy lesz folytatás – és lett is!

Jónás próféta történetéhez való hasonlóság, mozdulat: a mozdulatlanság, a várakozó közties állapot. Mint az elvetett mag, ha jó földbe kerül, kikelve, szárba szökkenve bőséges termést hoz. A magvetőről szóló és a jó földbe hullott búzaszemről szóló példabeszédek. (Mt 13,1-9; Jn 12,24)

Jézus tanításával és tetteivel, egész magatartásával a szívbeli szeretet jelét adta tudtul és élte elénk a Szeretet Szentháromságos életét, hogy mi is társuljunk hozzá. Lélektől átjárva járjuk vele az Ő útját.

Jelek: lábnymok a homokban

Több lábnym is a homokban,
kicsit másképp mint korábban
Hol a szükség napjaiban
Az Úr vitt a karjaiban.

Több lábnym is a homokban,
Zarándoklat az Urammal.
Kettesben indultunk útnak,
A sok lábnym kicsit furcsa!

Sok kis lábnym közt két nagyobb.
Két nagy mellett két kisebb nyom.
Kettő nagyban másik két nyom.
Sok nagy lábnym közt még két nyom.

Mi lehet itt a megoldás?
Az Úrnál a válaszadás!

Kezdetben mikor rám lertél,
körülottem sürgölödtél,
Majd ahogyan növekedtél,
egyre jobban rám figyeltél,

Olyannyira megszívleltél,
a nyomomban lépegettél,
Aztán meg én örvendeztem,
örömtáncot járva érted,

hogy beléptél életembe,
magad fölé lépve ezzel,
a Lélek szavát követve,
az Isten dicsóságére,

a Háromságos Szeretetnek megjelenítésére.

Rohonczi Gábor, Budapest

Március 2., csütörtök

Mt 7,7-12

Az állhatatos ima és az Aranyszabály. Az evangélium gyakran idézett részei, fejből, kapásból tudjuk...és mégis! Mi valósul meg a hívő emberek, szűkebben: a közösség, még szűkebben: a kis közösségünk, s ennél is szűkebben: a saját életemben belőle? Hiszen az apró építőkövekből épül fel minden nagy épület is, majd a város, az Ország.

Kérni veszélyes

Kezdjük mindjárt az elején. Egyszerűnek tűnik: „Mert aki kér, az kap”..., de vajon

- azt fogom-e kapni, amit kérek? (és jó-e az nekem, ha megkapom, azaz:)
- harmonizál-e a kérésem a jézusi renddel, a szeretet rendjével?
- ha választ keresek, és kapok, vajon tetszik-e az a válasz?
- amikor ajtót nyitnak, le tudok-e adni a fejemben levő elképzelésekből és képes vagyok-e meglátni azt, ami az ajtón belül van?

Az is megeshet, amit Henri Viscanti írt ismert versében:

*„Semmit sem kaptam, amit akartam.
Megkaptam mindent, amire szükségem volt.”*

Kérni nehéz

Kérni általában nehéz. Miért? Lényegében ugyanazért, amiért embertársainktól is nehezen kérünk:

- nem akarunk a terhére lenni,
- nem akarunk sebezhetőnek tűnni,
- feltételezzük, hogy nem tud, vagy nem akar majd segíteni nekünk.

Mennyit hallottam (gyerekként, és milyen kellemetlen érzéssel) a szófordulatot, hogy „saját, jól felfogott érdekedben gondold végig!” És hogy itt van-e az ideje ennek a kérésnek? Sorolhatnám. Nehéz végigjárni ezeket a lépcsőket, és letérdelni a tetején... Csak akkor könnyű kérni, ha biztonságban érezzük magunkat. A „hittel kérje, semmit sem kételkedve” (Jakab levél) kitétel ilyenkor igaz a kérő lelkiállapotára. De mi gyakran nem vagyunk ilyen állapotban, és nem akarjuk magunkat kiszolgáltatni. Vagy büszkék vagyunk, vagy kockáztatni nem akarunk, stb...

Úgy látszik, kérni, keresni, zörgetni könnyebb mások érdekében.

Kérni szükséges

„Bízzatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szíveteket, Isten a mi oltalmunk!” (Zsolt 62,9)

Kérni a bizalom erejének jele. Elismerése annak, hogy szükségem van segítségre, és nem leszek ettől kevesebb, vagy bizonytalanabb. A kérés az emelkedés lehetősége.

Kérjetelek... és éljetelek azzal, amit kaptok. Keressetek... amit találtok, váljon hasznára a világnak. Zörgessetek... és ajtó nyílik a saját belső erőitekre is.

Miért jó kérni, avagy mi helyett?

- ahelyett, hogy észet osztanék (kinek, mit kellene másképp, jobban csinálni)
- méltatlankodás és sértődés helyett (?)

- mások döntéseinek, tetteinek hibáztatása helyett
- a körülmények okolása helyett
- és annak jeleként, hogy bízom a Nagy Rendezőben, aki végső soron az én „epizód szerepemet” a megfelelő távlatból nézi és a megfelelő összefüggésbe helyezi.

Mt 7,12. Ez a két rövid mondat a helyére rak minden kuszaságot, mint Rubik-kockát a kirakás utolsó mozdulata. Minden világos, színek, formák a helyükön, ezt mindenki érti, nem szorul magyarázatra. „Csak” tettekre.

„Egy napon miután uralmunk alá hajtottuk a szelet, a hullámokat, az árapályt, és a gravitációt, talán hasznosíthatnánk a szeretet energiáit is. Akkor a világtörténelem során másodsor, az ember újra felfedezi majd a tüzet.” (Pierre Teilhard De Chardin)

Bognár Éva, Káposztási közösség

Március 3., péntek

Mt 5,20-26

Nem vagyok szentírástudós, mégis úgy érzem, ebben az igeszakaszban nagy ellentmondás van. Jézus úgy jött közénk, hogy a Szerető Atya mellett tett tanúbizonyságot. Az a jó hír, hogy az Isten Szeretet. Mivel magyarázható akkor ez a fordulat: „Mondatott a régieknek, én pedig mondom nektek”?

Aztán olyan rémisztő fenyegetések következnek, amelyek jócskán túlszárnyalják az Ószövetség Büntető Istenének cselekedeteit, még számunkra kisebbnek tűnő bűnök esetében is. Hogy lehetne ezt az ellentmondást feloldani?

Az egyik lehetséges magyarázat az, hogy ezt a szöveget (mármint a fenyegetéseket) nem Jézus mondta, csak az evangélium írójának torz gondolatai, melyeket az Úr szájába adott. Ezt előképzettség híján én nem tudom megítélni.

A másik, lélektanilag izgalmasabb, hogy esetleg keverednek az igeidők. Ha ez így lenne, akkor tökéletesen érthető az erős fogalmazás. A jó vagy rossz cselekedet ugyanis a szívünkben, lelkünkben gyökerezik. Ha rossz véleménnyel vagyunk valakiről, ha megítéljük, azt a megszólás, súlyosabb esetben tettleges-ségig fajuló bántás követi.

A modern pszichológia bebizonyította, hogy aki másról rosszat gondol, haragot tart, az önmagának árt a legtöbbet. Pszichéje súlyosan károsodik. Kiesik már a jelenben abból a harmóniából, amit a lelkiismeret szerinti élet jelent.

Aki ebből kiesik, hiába hajt végre szakrális cselekedeteket, nem fog segíteni rajta.

Atyám! Segíts minket, hogy mi ki tudjuk zárni elménkből a rossz gondolatokat, amelyek arra sarkallnak, hogy érzelmeink irányítása alatt ártsunk embertársainknak Add, hogy soha ne essünk ki a Te szeretetedből!

Bandula Mária, Szigetszentmiklós

Március 4., szombat

Mt 5,43-48

Jézus a hegyi beszédben mondja a nyolc boldogság után, hogy milyen törvényeket kaptak a „régiek”, szembe állítva azzal, Ő mit mond ezekről.

Miért volt más régen és „most”? Az Isten ugyanaz a Szerető, „tökéletes” Atya, az őszövétségben is ugyanazt üzenté, mint ma! Valószínű, hogy a hallgatóság, a „hívők” felfogóképessége, értelme volt más!?

A Szerető Isten nem mondhat mást, mint hogy minden embertársunkat szeresünk! Ne gyűlöljünk senkit! Ha jóvá akarjuk tenni a világot, annak kis szeletét, azt a kört, ahol énünk, azt csak szeretettel tehetjük!

Gondoljuk át, hogy ez lebontva a hétköznapiakra, aprópénzre váltva mit jelent a mi életünkben! Tudjuk, hogy nem könnyű, nem egyszerű! De törekedjünk mindig a jobb, a tökéletesebb felé!

Ne adjuk fel! Bízunk! Keressünk fogódzókat, társakat, csendesedjünk el, figyeljünk a bennünk megszólaló Lélekre! Higgyük, hogy elérjük a Tökéletességet!

Szekeresné Ági, Pécel

Március 5., Nagyböjt 2. vasárnapja

Mt 17,1-9

„Ott elváltozott előttük”

A színéváltozás eseménye mély nyomot hagyott azokban, akik ott voltak a hegyen Jézussal. Levelében Péter bizonyoságot tesz Jézus megdicsőüléséről, mint aki ott volt vele a hegyen, és hallotta az égből jövő szótatot (2Pét 1,16-19). Amikor János apostol az evangéliuma bevezetőjében arról beszél, hogy látták az ő dicsőségét, akkor is erre az eseményre utalhat (Jn 1,14).

A történetet megelőző részben Máté a Jézus követésével járó keresztthordozásról, Jézus előre megjövendölt szenvedéséről és haláláról beszél, ami Péterben heves ellenállást és értetlenséget szül. Jézus a hegyen meg akarja erősíteni a tanítványokat azáltal, hogy mély istenélményben részesülhetnek.

Jézusról a hegyen az Atya tesz tanúbizonyoságot, szeretett Fiának nevezi, aki-ben kedvét leli. Ez az istengyermekség, az Atyához fűződő közvetlen, bensőséges viszony – a ráhagyatkozó engedelmisség ragyog át lényén, arcán, ruháján.

Jézus követése éppen azt jelenti, hogy hozzá hasonlóan egyre inkább Isten kedves gyermekeivé válunk, egyfajta átváltozás, átalakulás megy végbe bennünk. Ahogyan Szent Pál mondja: „Alakuljunk át gondolkodásunk megújulásával!” (Róm 12,2), vagy máshol: „Szemléljük az Úr dicsőségét, és ugyanarra a képre formálódunk át Lelke által” (2Kor 3,18).

Mit jelent ez az átváltozás, alakulás?

Talán először azt, hogy komolyan vesszük a hegyen a tanítványok felé elhangzó felszólítást: „Őt hallgassátok!” Az Ő hangja irányítson bennünket, az legyen a legfontosabb! Ne az legyen hangsúlyos, hogy mit mondanak az emberek, mit gondolnak rólunk, vagy merre irányítanak ösztöneink, kényelmünk. Követése pedig a keresztfelvételét jelenti, a nehéz és keskeny utat, és az áldozatok vállalását. A megdicsőülés pedig a Golgotán történik, a magunk teljes odaadásával. A másokért élő szeretetben való növekedésből látszik leginkább az Isten gyermekévé alakulás.

Ezt a gyökeres alakulást, belső fejlődést – ami persze a szeretet tetteiben mások számára is látható és megtapasztalható – nem pótolhatják külső jelek: sem vallásgyakorlataink, sem a nyakunkban hordott keresztek, sem a vallási kérdésekben való jártasságunk vagy arról szóló jámbor beszédünk. Ha pedig kialakulna bennünk egy felsőbbrendűségi érzés, hajlam mások megítélésére, egy feddhetetlennek látszó ember imázsának felépítése, már hasonlóvá is válnánk a Jézus által korholt farizeusokhoz.

Ahogy a tanítványokat fényes felhő borította be a hegyen, egy-egy mély vallási élmény bennünket is elvarázsolhat, érezhetjük Isten közelségét. Ezek a legtöbbször életében ritkák, és arra valóak, hogy amikor nagyon nehéz, erősítsenek bennünket az úton járásban. De nem ezeknek az élményeknek a gyakorisága vagy intenzitása mutatja az Isten gyermekévé alakulásunk mértékét.

Mennyire vagyok színeváltozott ember? Mennyire sugárizik belőlem, mennyire megtapasztalható a körülöttem élők számára Isten szeretete?

Csiky Lajos, Budapest

Március 6., hétfő

Lk 6,36-38

Isten inkább igazságos, vagy inkább elnéző, megbocsátó szeretettel viseltetik az ember – a kis, „gyarlandó” (Gyb.), botladozó ember iránt? Számos magasan képzett filozófus, teológus, és egyéb gondolkodó vélekedett, polemizált, vagy írt erről már több ezer év alatt. Születtek a témáról a magas színvonalú művek mellett alacsony, vulgárisan megfogalmazott, alacsony színvonalú igények is, melyeknek megfogalmazása így kezdődik: verje meg... ha igazságos... Ezekben a gondolatokban a „mert” szó a kulcs. Mert (velem) ez vagy az történt, és mert ezt nem engedheti... *Mert, mert, mert.*

Jézus gondolkodásában és mondanivalójában nem ez, hanem egy másik egyszerű szó világít rá a lényegre. Ez a szó a „mint” (vagy máshol: „amint”, és az „amilyen-olyan”).

Ez a szó a legfontosabb a mi szempontunkból. Egyszerű. Könnyen át- és belátható viszonyokat tesz egyértelművé az igazságosság és/vagy az elnéző szeretet dilemmájában. Miközben rámutat a mennyei Atya szándékaira és lehetőségeire, rámutat egyúttal a mi igazság igénylésünk alapját képező szándékainkra

és lehetőségeinkre. Máshol is találkozunk az evangélium kulcsmondataiban a „mint” szó használatával:

„Bocsásd meg vétkeinket, mint ahogy mi is megbocsátunk”
„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat”,
„ahogy ti mérték, nektek is úgy mérnek majd”
„Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas.”

Egységet létrehozni az Atyával, másokkal, testvéreinkkel, no meg saját belső világunkkal is csak a „mint” mértékének szem előtt tartásával lehetséges.

Vinczéné Géczy Gabriella, Budapest

Március 7., kedd

Mt 23,1-12

„...ti pedig mindnyájan testvérek vagytok”

Testvéreim, ugye ti is szívesen olvassátok a farizeusokról szóló történeteket? Olyan jól esik elítélni őket! Olyan jól esik újra és újra megállapítani, hogy mi nem vagyunk olyanok, mint ők. Hiszen ők csak tanítják, de tettekre nem váltják. Ezzel szemben én... Engem sokkal inkább a tettek jellemeznek. Én nem prédikálok, nem is próbálok az isteni igazságokról különösebben meggyőzni senkit. Nézzék az életemet, és higgyenek! Hiszen én kora ifjúságomtól fogva megtartom a parancsokat, Jézus tanítását követem egész életemben. Nem lopok, nem gyilkolok, példás keresztény életet élek.

Ugye, hajlamosak vagyunk a fenti gondolatokra? Ugye hajlamosak vagyunk a fenti gondolatokkal becsapni magunkat? Ugye hajlamosak vagyunk időnként többre tartani magunkat másoknál? Ugye szeretjük, ha elismeréssel beszélnek rólunk, ha dicsérnek minket. Ha fölnéznek ránk? Ha szebbnek, jobbnak, ügyesebbnek tartanak másoknál?

Azt hiszem, Jézus ma arra akar figyelmeztetni minket ezzel az evangéliumi szakasszal, hogy nézzünk magunkba, és igyekezzünk felfedezni magunkban a farizeusi tulajdonságokat. Ha sikerült felfedezni, próbáljuk lépésről lépésre levetkőzni azokat. Ne másokra figyeljünk, hanem csak Mesterünkre, Tanítónkra, Atyánkra! Ne akarjunk senkinél különbnek látszani, hiszen mindnyájan testvérek vagyunk. Jó lenne, ha elismerést nem emberektől, hanem csak Jézustól várnánk. Milyen jó lenne, ha minden este úgy tudnánk lefeküdni, hogy elmondhatnánk: „Azt hiszem, ma Jézus meg lenne elégedve velem!”

Érdekes egybeesés, hogy ma, amikor ezeket a sorokat írom, Advent harmadik hetében, a mai evangélium is a tettek fontosságáról beszél. Jézus mondja a Jn 5,36-ban: „Maguk a tettek, amelyeket végbeviszek, tanúskodnak mellettem, hogy az Atya küldött engem.” Milyen jó lenne, ha a mi tetteink is ilyenek lennének. Ha nyugodtan hivatkozhatnánk a tetteinkre: „Nézzétek a tetteinket, és higgyetek!”

Gyulai Zsolt, Budapest

A Bokor kisközösségeinek (az „alap”-nak, „bázis”-nak) evangéliumelemzési hagyománya szerint az elméletet, az „agyaskodás”-t követve előtérbe kell, hogy kerüljön az „itt és most” („hic et nunc”), vagyis közös élethelyzetünkre, személyes sorsomra irányuló üzenet is.

A 3. SZENVEDÉS-BEJELENTÉS [20,17–19]. A másik két együttlátó (= szünopitikosz), vagyis Mk és Lk is hozza ezt a közismert részt. Összegezve: 1. Jézusnak szenvednie kell; 2. mint alkalmatlant elvetik a vallási hatóságok; 3. kiszolgáltatják (kiszolgáltattatik) a főpapoknak és írástudóknak [majd a végrehajtó, ütő római hatalomnak]; 4. ógörög szóval: egerthészetai (jövő idejű szenvedő igealak; pontosabb kiejtéssel: égérthészétáj) = Jézus „feltámad, felemeltetik, felkeltetik, feltámogattatik, [újból] talpra fog állni”. Jézus már tisztába jött a rá leselkedő veszélyekkel, de határtalanul bízik a szerető Atya-Isten végtelen jóságában és megmentő, kimentő erejében. Kérdések: A fényes-ünnepélyes-kellemes vallást gyakorlom? Vagy Jézus-követésem magába foglalja-e szenvedésem, mellőzésem, üldözésem lehetőségét is – a sorsazonosság elve szerint?

JÉZUS OLDALÁRA KERÜLNI? [20,20–23] A két testvér helyett anyjuk, Zebedeus asszonya, azaz Szalomé terjeszti elő a kérést. (Máté tapintatosan nem írja le Jakab és János nevét; Lk az egész kétrészes, hús-vér emberi jelenetet kihagyja.) Jézus belengeti a pohárkiivás (= szenvedés, vértanúság) lehetőségét. De a díszhely az Atyától függ, nem Jézustól. Kérdések: Részesedni akarok-e a (gazdagodó-ütő) hatalomból? Vagy legalább „csókos” szeretnék lenni? Összekeverem-e az evilági, társadalmi szerepemet a Szeretet világában kapott határtalan lehetőségekkel? Az Isten Országában elől-ülő, látszat-ember akarok-e lenni? Vagy képes vagyok bármely („alacsonyabb”) beosztásban is szeretet-tettekkel boldogítani és boldogulni?

ÁTVEZETŐ RÉSZ [20,24]. A többi tanítvány „bosszússá vált”, „méltatlankodott”, „neheztelt”, „bosszankodott”. Szinte tapintható a lelki megrendülés a várható egyenlőtlenség miatt (majdnem csak frustratio = „akadályozottság, gátoltság”). A hatalmi osztozkodás (ma: erőforrás-megosztás) kérdése minden koron át súlyos teherként. Kérdések: Elviselem-e, ha nekem kevesebb jut a tortából? Tudva tudván, hogy az osztozás a megoldás, hogyan válthatom, válthatjuk ezt valóra?

URALMISÁG VAGY ÁLTALÁNOS-KÖLCSÖNÖS SZOLGÁLAT? [20,25–58] Érdekes, Jézus „a [pogány] népek uralkodói”-ról beszél. Talán azért, mert a zsidó nép jelenleg (akkor) római gyámság alatt él, a főpapok kényszerű együttműködők, a helyi világi fiókuralkodók meg hűséges kiszolgálók (bár akadnak „eszközöl” szurkáló „terroristák”). Kérdések: Egyáltalán lehet-e az ekkora tömegű emberiséget – valódi szeretet-közösségek gyér száma mellett – befolyásolás („zsarnokoskodás”) nélkül igazgatni? Lehetségesek-e olyan társadalmi szerkezetek, amelyekben nem a nép ellen cselekszenek az uralkodók (egyének, titkos vagy érdekcsoportok, pártok stb.)? A „köztetek ne így legyen” vagy

„köztetek nem így van” szellemében hogyan cselekszem, hogyan „szolgálók”, „rabszolgálók” (a pándúlia szellemében) a család, kisközösség, a Jézus-követők–Krisztus-követők köreiből és a külső léttéren? Mi az arány az igazságosság és a parttalan önzetlenség között?

Mészáros András, Bicske

Március 9., csütörtök

Lk 16,19-31

„Küldd el Lázárt”

A példázatbeli „gazdag emberbe” nagyon beleégett a földi szereposztás. Van szegény, szerencsétlen emberek – biztosan bűnösök, maguk tehetnek arról, hogy Isten haragszik rájuk, ilyen ez a Lázár a kapum előtt – és vannak gazdagok, akik azért olyanok, mert Isten igaznak és jutalmat érdemlőnek ítélte őket. Magát persze az utóbbiak közé sorolta. Nem is nagyon kellett gondolkoznia azon, mivel szolgált rá kiváltságos helyzetére, elég igazolásnak tűnt anyagi helyzete. Valószínűleg a pokolból is ezért beszél úgy Ábrahámmal, mint távol levő földijével, vele egyenrangúval. Még jól ki is oktatja, helyreutasítja: „Nem úgy, atyám, Ábrahám”.

Azzal a döntéssel, hogy neki halála után a pokolba kell kerülnie – úgy látszik – nincs vitája. Lehet, hogy átesett valamiféle nevelésen vagy felvilágosodáson? Ám ez a nevelés vagy felvilágosodás csak nagyon kevéssé lett sikeres, ha az „Ábrahám kebelén” megpillantott Lázárról azt gondolja, hogy Ábrahám majd küldöncnek használja az ő érdekében. Mert – lám – a mennyei lakoma díszhelyén Lázár járni is tud!

Mert ki ez a Lázár? (A gazdag ember nevét nem tudjuk meg, de ő névről ismeri ezt a – földi életében bizonyos bűnös – koldust, aki az ő asztaláról lehullott falatoktól hiába várta a létfenntartáshoz szükséges táplálékot.) Mit keres ez a Lázár Ábrahám kebelén? Hogy került oda? Biztosan azért, hogy Ábrahám parancsait teljesítse. Mert ahogy nekem valaha a szolgálaim engedelmessé váltak, Ábrahám is tarthat maga mellett ilyen szolgálókat.

A példázatbeli „gazdag ember” én is lehetnék? Azt gondolom, hogy nekem meg az enyéimnek jár, amink van? Hogy van mit ennünk és van hova hazamennünk? Hogy van hol és van miből főznünk? És ha épp egy csepp víz enyhítené gyötrő szomjamat, vagy üzenni szeretnék a testvéreimnek, akkor valakit küldöncnek használhatok? És ez így lesz mindig?

Fiers Márta, Budapest

Március 10., péntek

Mt 21, 33-43.45-46

Máté „egy másik példabeszéd”-ként ír a gonosz szőlőművesekről. A fejezet előbbi részében értetlenül, vagy inkább provokálva faggatják Jézust a főpapok, a nép vénei, a farizeusok.

Az írástudók jól ismerik Izaiás történetét, amelyben az Úr a szőlősgazda, Izrael népe a szőlő. Alapos művelés után vadszőlőt terem.

Máténál Jézus példabeszédében a szőlőművelő béresek gondolkodásán, viselkedésén van a hangsúly. A gazda jogos kérését, a termés neki járó részét nem adják ki sem a szolgáknak, sem a fiának.

Agresszíven viselkednek, tulajdonosként járnak el a bérlők, nem adják ki a termés kért részét, ami nem nekik jár.

A megoldást a hallgatók mondják ki: új bérlőket fogad a gazda.

A 118. zsoltárt idézi Jézus: az eldobott követ szegletkövé teszi az Úr.

Az evangéliumi történetben érezhető a feszültség növekedése. A hallgatóság szára nyilvánvalóvá válik, hogy részesei a történetnek. Szembesülnek a valósággal: hasonlítanak a bérlőkhöz.

Szembesítő példabeszédnek is mondanám. Szembesülésük agresszióközeli hangulatot vált ki.

Szoktam- e szembesíteni másokat gondolataikkal, tetteikkel? Milyen stílust kell alkalmaznom, hogy hatása legyen?

Szembesüléseim hova vezetnek?

Jöjj Szentlélek, segíts, hogy szembesülő-szembesítő konfliktusaink a megújulásunkat eredményezzék!

Grófné Margit, Ballószög

Március 11., szombat

Mik 7,14-15.18-20. Lk 15,1-3.11-32

Az a pásztorbot... Tudom, hogy elsősorban védelmi eszköz a ragadozók ellen a pásztor kezében, de azért néha a szertelenkedő juhok ellen is használni kell. Jó pásztor az Úr: ha nem akarom tenni, amit tőlem elvár, és így magam ellen lázadok, használja a pásztorbotot. Nem ellenem, hanem értem. Nem hagy magamra, nem nyugszik bele, hogy vesztembe indulok, kemény kézzel visszatart, mert nagyon szeret és nem szeretne elveszíteni egyet sem, akkor sem, ha én vagyok ama elveszett. Izrael juhait is kemény kézzel vezeti. Meg is vannak ma is. Kérlek, Uram, ha lazítok és ellenkezem, használd a pásztorbotot.

Ilyen pásztorbot a tékozló fiú sorsa is. Csak ott ő jut a csöbe. Nem verik, hanem magát üti fejbe. Lakol a saját badarsága miatt. Az atya nem kéri számon, nem mondja, hogy: Na, ugye! Örül a visszatérésnek, hogy nem halt meg, hanem él, nem veszett el, hanem megkerült. Bűneink miatti ínségünket javunkra fordítja az Úr. Nem hiába nevezzük azt a példabeszédet az Irgalmas Atya példázatának.

Azért, végső szóként meg kell említenünk, hogy ez a példabeszéd is Pál-szagú: Az idősebb fiú nyilván Izraelt, a kisebbik fiú a pogányokat mintázza.

Ugyanúgy, mint a kifosztott úton-járó és az irgalmas szamaritánus, vagy a dús-gazdag és a szegény Lázár. Istenem! Te a nyavalyás oldalán állsz? Az Emmanuel azt jelenti, hogy nem ellenünk, hanem velünk vagy? A mi oldalunkon állsz, s nem a minket állandóan trónod előtt vádoló Diabolosz mellett? Tényleg a bűnösökért jött el szent Fiad? Segíts, hogy megértem és ne okozzak Neked csalódást! Egyébként meg, ha kell, használd a pásztorbotodat!

Podmaniczki Imre, Páhi

Március 12., Nagyböjt 3. vasárnapja

Jn 4,5-42

„Lélekben és igazságban!”

Mai is fontos kérdés, amit a szamariai asszony tett fel Jézusnak: Hol kell imádni az Istent? Kell-e templom? Próbáljuk megérteni sejtelmesnek tűnő válaszát!

Az evangéliumok tanúsága szerint Jézus gyengéd, féltő szeretettel viseltetett a jeruzsálemi templom iránt. 12 éves korában Atyja házának nevezte, ahol otthon van, gyakran zarándokolt oda. Az imádság házának szerette volna látni, ezért volt olyan harag benne, amikor azt látta, hogy rablók barlangjává lett, elüzletiesedett és lélektelen benne az istentisztelet, és próbálta legalább jelképesen megtisztítani. Jeruzsálemmel együtt megsiratta és prófétált a pusztulásáról.

A templom építése egy nép, egy közösség számára mindig az Isten iránti szeretetnek, hódolatnak a kifejezése volt, ahol az istentiszteletnek méltó helye van, akár a salamoni templomról, akár a babiloni fogság után épülről legyen szó, de igaz ez a Garizim hegyén a szamaritánusok által épített templomra is. (A szamaritánusok éppen azért építettek ott templomot, mivel a zsidók nem engedték őket bekapcsolódni a jeruzsálemi templom építésébe, sőt később, Kr. előtt 128-ban le is rombolták azt a zsidók.)

Úgy gondolom, hogy Jézus a szamariai asszonynak adott válaszában nem a templom központi szerepe ellen beszél, hanem az Isten felé fordulás, a vele való kapcsolattartás jellemzőit fogalmazza meg. Amit az utolsó vacsorán az új szövetség alapvető szertartásának meghagyott, ahhoz nincsen szükség templomra, a korai keresztények évszázadokig családi otthonokban is meg tudták ünnepelni, de a későbbiekben, amint lehetett, ez nagyrészt a templomokba került át.

Mit jelent a Jézus által hangsúlyozott „lélekben és igazságban”?

A lélekben szót inkább nagybetűvel kellene írni, azaz a bennünk lakó Szentlélek által, akinek temploma vagyunk, teljes szívünköl, teljes odaadással. Az igazságról Jézus azt nyilatkoztatta ki, hogy az ő maga, az ő tanítása, a maga istenképével és követésének elvárásaival.

A zsidók számára a templom pusztulása az elítélés jele és beteljesedése volt. Ezt fogalmazták meg a próféták, amikor a babiloniak lerombolták a salamoni

templomot, és ez lett a sorsa Jézus próféciája szerint a második templomnak is.

Lehetséges, hogy amikor manapság elvesz egy templom, az is az ítélet jele? Amikor évtizedekig üresen áll, eladják vagy más célra használják, esetleg merénylet áldozata lesz?

Nem a templommal van baj, hanem azzal, ami benne folyik!

Ha a templom nem a kegyelem jele, ahol a külső épület értelmét nem a közösség belső lelki temploma adja, mit sem ér! Ha nem a keveretlen jézusi igazságok hangoznak el benne, az istenszeretet mellett legalább ugyanolyan súllyal az emberszeretet parancsa, a mások szolgálatával és az ellenszerezzel szemben, akkor nem teljesíti be szerepét. Ha a templom pompája, ékességei, drága kincsei, melyeket az építők Isten dicsőítésére szántak, nem indítják az odajárókat a felebarátaik és a rászorulóknak önzetlen megsegítésére, Mennyei Atyánk nem lelki örömét bennük.

Mindenesetre a lelki templom a fontosabb, a kőből épült nélkül is lehet Istennek tetsző az életünk és istentiszteletünk. Ahogyan szent Pál mondja: „Mint élő kövek, épüljétek fel lelki házzá!” Ezt erősíti szent Ágoston intelme is:

„Testvéreim, Isten egyháza mi magunk vagyunk. Ebben a világban épülünk, és a világ végén fogunk felszentelteni. Az építés fáradsággal jár, a felszentelés viszont ujjongó örömet hoz. Tehát: szívetekben az apostolok tanításából vessetek alapot, alázatból készítsétek a padlózatot, imádsággal és igaz beszéddel emeljétek falakká az üdvös tanítást, az Istenről szóló tanúságtétel legyen világitó lámpás, oszlopként hordozzátok a betegeket, s mint a tető, oltalmazzátok a szegényeket, hogy mindörökké felszentelt templom lehessetek az ő bennetek lakása által.”

Vizsgáljam meg magamat: Lélekben és igazságban építem-e – és közösségem is – ezt az élő templomot, és mit tehetek azért a kőből épült temploméért és híveiért, ahová járok?

Csiky Lajos, Budapest

Március 13., hétfő

Lk 4,24-30

Örökségül kapjuk a Földet, mondják. Ám – sajnos – a hit és a hitben való előrejutás – nem örökölhető! Egyáltalán nem: nem segít rajtunk Jézussal való nyilvánvaló ismeretség, az olyan ismeretség-féle, amelyet köznapjainkban „Hallottam. Ismerem!” kijelentéssel szoktunk nyugtázni (ld. pl. Mt 11,17 „...sípoltunk, de nem táncoltatok. Sirmalmakat énekelünk, de nem sírtatok...”).

Jézus működésében részt kell vennünk, nem maradhatunk nézők.

Hogyan? A szidóni özvegy az éhhalál szélén lemond az utolsó falatokról: hisz illésnek. Megmenekül. A szíriai Námán fölkeresi Isten emberét, Elizeust: gyó-

gyulást keresett – aktívan tett érte. Megkapta a testi egészséget és megnyílt előtte a lelki egészség kapuja is: és át is lépte ezt a küszöböt.

A sültgalamb-várás, vagy a 'protekciós', összeköttetéseinkben reménykedő Isten Országába jutás (ld.: Ábrahám a mi atyánk!) nem út. Az úton ugyanis mozgás van, járnak rajta – no, és megfelelően megválasztandó. A padokon üldögélünk, pihengetünk. Jobb esetben megváltó elméleteket gyártunk.

Ha ki akarnak minket mozdítani a 'megmondó' magatartásunkból, mérgesek leszünk: jó esetben finoman elküldjük az illetőt... mintegy eltaszítjuk magunktól a zavaró tényt, körülményt, személyt.

Részt veszünk? Protekciót keresünk? Járunk vagy üldögélünk? Fölemeljük – végre – a fenekünket? Mérgelődünk a felszólításokon?...

*Keskenyedő út,
veszélyes – alig járják.
Zsúfolt a széles.*

*Megbotolhatsz a szűkön.
A tágasról lelöknek.*

(Veér I. Tas: Kresz-tábláim:
Útszűkület, 2021. okt. 12.)

Zsombok György, Budapest

Március 14., kedd

Mt 18,21-35

Az adós szolga példázata, avagy a határok nélküli megbocsátásról.

Péter kapizsgál valamit, és licitálva kérdez Jézustól: Hányszor vétkezhet ellenem testvérem úgy, hogy megbocsátsak neki? Hétszer? Ugyanis az akkori izraeli közvélemény szerint háromszor volt lehetséges a megbocsátás. Jézus pedig a Lámek-féle formulával válaszol: hetvenszer hétszer, mely egy túlzó értelmű kifejezés. Azt jelenti, hogy VÉGTELENSZER.

A magyarázó példabeszédben Jézus egy király mérhetetlen bizalmáról beszél, aki hihetetlen nagy összeget bíz egy főtisztviselőjére (doulos /=szolga/ itt csak az uralkodóhoz való viszonyát jelöli). Még családtagjainak elárverezése sem fedezi a tisztviselő adósságát. Ezért annak fogadkozása is irreális, hogy megadja majd a tartozást urának, csak legyen türelemmel. A király megszánja őt és elengedi minden tartozását és szabadon elbocsátja. Ezzel jelképezve az isteni megbocsátás mértékét.

A példabeszéd vége, amely a gonosz szolga megbüntetésére utal, valószínűleg egy utólagos toldás lehet, hiszen totálisan ellentmond a *végtelen megbocsátó* és az *igazságos, megtorló* úr. Számomra Jézus egyik legfontosabb mon-

danivalója az, hogy Isten NEM IGAZSÁGOS, hanem azt felülmúló, feltétel nélkül szerető úr. Borzongva olvastam, hogy a Református Egyház Szentírási magyarázatában ennél a résznél ezt írták: „Aki nem ismeri el létalapul az irgalmasságot az számoljon azzal, hogy Isten szabad folyást enged vele szemben az ítéletnek.”

Más szemszögből a pszichológia azt mondja, hogy a kognitív fejlődéssel összhangban van a megbocsátás. A kor előrehaladtával egyre nagyobb valószínűséggel bocsátunk meg. De mi van, ha haragtartó típusok vagyunk? Ez vagyok én is. Nem vagyok direkt megtorló, konfrontálódó személyiség. Én a passzív ellenállók táborát erősítem, akiben egy sértés után a harag, a sokk, a gyűlölet és a félelem vihara tombol. Sokszor a büszkeségem, nárcisztikusságom miatt is tartom a frontot. A szervezetemben ilyenkor negatív folyamatok sorozatát indítom be. A stresszhormonok dominálnak a véremben, mely többek között a szív- és érrendszeremet is károsítják. Hatalmas energiákat veszítek a haragtartással, mely kimerültséghez, alvásproblémákhoz vezetnek, mely a depresszióig fokozódhatnak. Ezzel szemben a megbocsátóknak erősödik az önbizalmuk, jobbak lesznek a szociális kapcsolataik és nem utolsó sorban az immunrendszerük, és a központi idegrendszeri folyamataik is javulnak. A megbocsátóknak hatékonyabbá válik a konfliktuskezelési tárházuk, ha hasonló szorult helyzetbe kerülnek. Jézus nem akart rosszat. Egyértelmű, hogy racionális szemmel nézve megéri megbocsátani.

Hogy néz ki ez gyakorlatban? Worthington 2006-os REACH (=megért, felér ésszel)-módszere jó mankóm lehet:

- R – recall: felidézem a konfliktust, és mint kívülálló személy megvizsgálom.
- E – empathize: empátiával átgondolom, hogy a sértő miért tette velem azt, amit tett, mi motiválhatta.
- A – altruistic gift: fel kell idéznem azt, amikor nekem bocsátottak meg, hogy az milyen ajándék volt számomra és belegondolni, hogy én is ezt adhatom önzetlenül a másíknak.
- C – commit: elköteleződés a döntésem mellett és meglépni a megbocsátást.
- H – hold: kitartás a béke mellett, kitartás a megbocsátás mellett, később nem felhánytogni azt.

Zárásul pedig, el is küldök egy megbocsátó e-mailt egy több éve magammal görgetett konfliktus miatt. Valószínűleg nem fogja érteni a címzett, hogy miért most, miért írok neki, de nem is az a lényeg, hanem az, hogy elinduljon bennem a folyamat az érzelmi megbocsátás felé. S ha az is bekövetkezik a racionális döntésem után, akkor egy picit építettem az Isten Országát magamban.

Horváthné Király Kata, Érd

Március 15., szerda

Mt 5,17-19

A magyar szabadság egyik fontos ünnepnapján a törvény érvényességéről beszél Jézus: „Nem megszüntetni jöttem, hanem tökéletessé tenni.” Könnyen vonhatnánk párhuzamot e szakasz és a nemzeti ünnep között, hiszen a törvények érvényessége (eltörlése vagy módosítása) a reformkori politikai élet középpontjában állt egészen az áprilisi törvények megszületéséig. Éppen e „tökéletes” törvényektől remélték sokan a szabadság felvirágzását.

Jézus azonban másképp gondolkodott a törvényekről, mint a '48-asok, vagy akár mint a mai emberek. Azt állította, hogy nem akarja megszüntetni a mózesi törvény és a próféták érvényességét, sőt egy betű sem veszhet el belőlük, hanem inkább tökéletessé (teljessé, egészsé, hiánytalanná) szeretné tenni azokat. A gyakorlatban Jézus mégis meglepő rugalmassággal bánt vallásának szokásaival és törvényeivel. Egészen másképp értelmezte a vallási előírásokat a kultikus tisztaságról (Mk 7,15), a szombati nyugalomról (Mk 2,23-27), vagy akár a válásról is (Mk 10,5), mint korának vezetői. Előfordult, hogy betoldott vagy kihagyott egyes részeket az Írás felolvasásakor (Lk 4,18-19).

Mit tanulhatunk ma ebből? Talán azt, hogy nem kell megszüntetnünk vallásunk szabályait, hanem Jézust követve kell értelmeznünk azokat. Ez azonban nem lehet szabados öngazolás. A szent szövegeket (szabályokat, törvényeket) Isten szavára figyelni igyekvő emberek írták, és embereknek is kell értelmeznük azokat, de nem a maguk szájíze szerint, hanem úgy, hogy Isten akarata érvényesüljön a mindig tökéletesítésre szoruló törvényekben. Mert „a szombat lett az emberért”, és nem fordítva.

Bajnok Dániel, Budapest

Március 16., csütörtök

Lk 11,14-23

„De ha én az Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, akkor már közel van hozzátok az Isten országa.”

Feltéve, hogy észreveszed. Hogy meg mered látni. Azt, amit nem is olyan egyszerű. Régen sem volt az, de mindig úgy gondoljuk, hogy ma még nehezebb. Mindig azt hisszük, hogy most a legromlottabb a világ, hogy ma már nem látni Isten ujját. Mert nincs is neki. Vagy ha van, hát egészen máshol. A templomban, a szép írásokban... a valódi, körülöttünk örvénylő életben nem igazán található...

Pedig, ha ott meg mered látni, akkor mered közel engedni az Isten országát. Sokkal közelebb van, mint gondolnád. Csak éppen vár. Nem erőszakos, neked kell felé lépned. Vagy éppen csak meglátnod. Különbösen hiába van ott.

De ezt te is tudod. Minden tudást megkaptunk már. A kérdés: mire megyünk vele? Mit látsz a történevekben, amelyek körülötted zajlanak? Mint az akkori körülállók: láthatod Belzebubot is benne, vagy éppen Jézust. A te döntésed. Mit

akarsz látni? Hogy látod a világot? Mindenki ellenünk van? Vagy úgy, hogy: milyen sokan keresnek, még ha sokszor nem is találják a jó utat?

Attól függően, hogy hogyan látsz, egy egészen más világban fogod találni magad. Láss Jézus szemével!

„Halandó: nézlek,
Örökkévalóságunk
közöttünk ragyog”
(Fodor Ákos)

Lépj hátrébb, nézz más szemmel, engedd, hogy felvillanjon az a ragyogás...

Vincze Katalin, Szár

Március 17., péntek

Mk 12,28-34

Jézus a gyilkos szőlőbérlekről szóló példabeszédével jópáráknak odamond. Ezek pedig igyekeznek kérdéseikkel fogást találni rajta. Egy írástudó a legfőbb parancs felől érdeklődik. Jézus válaszol, s miután feleletére helyesel a kérdező, Jézus megdicséri. Nem tudom, hány helyen olvasható máshol az evangéliumokban, hogy Jézus megdicsér valakit okos beszédéért. Biztos fordítás kérdése is. Mindenesetre most ez ütötte meg a fülem. Miért is dicsér Jézus? Ebből a szakaszból úgy tűnik, szinte a semmiért. Az írástudó tulajdonképpen csak szóról szóra megismétli Jézus válaszát. Erre akár egy óvodás is képes. Egy felnőtt, teológiában jártas férfitől többet várunk. De akkor most odaképelem magam. Itt prédikál egy nevenincs akárki, tömegeket vonz, pedig hajmeresztő dolgokat mond. A legtöbb befolyásos és tudós ember veszélyesnek tartja: ellenségesen veszik körül, faggatják, a húsára vágynak. A ragadozók köreibbe tartozó írástudó szintén beszáll a buliba egy kérdéssel. Legalábbis így látszik kívülről. De őt megérintették Jézus addig elhangzott szavai. A két legnagyobb parancsolat hallatán pedig végleg eldőlt benne valami. Ez már önmagában gyönyörű. Meg is állhatna itt. De nem teszi. A saját társadalmi rétegébe tartozó, gyűlöletet árasztó, eltaposni akaró acsarkodók között nyíltan egyetért Jézussal, megvallja, amit meghallott és befogadott. Nyitott értelmű, rugalmas lelkű és bátor. Az Igazság hallatán nem hagyja magát befolyásolni sem mások, sem az addig magába szívott, sziklaszilárdnak hitt tudás által. Vajon én felfogom Jézus szavainak értelmét? Mennyire köt gúzsba, amiről azt gondolom, jól tudom? Milyen mértékben válogatok az Igéből a körülmények függvényében (pl. kényelmi okokból)? Megvallom Jézust, megélem tanítását minden helyzetben? Engem megdicsérne Jézus? Azt hiszem, már annak is örülök, ha jóindulatúan elmosolyodik a próbálkozásaimon. Gyúrni fogok, hogy elérjem az írástudó szintjét!

Kőszegi Júlia, Budapest

„A farizeus megállt, és így imádkozott magában: 'Istenem! Hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember, rabló, igaztalan és házasságtörő, mint ez a vámos is. Kétszer bőjtölök hetente, tizedet adok mindenemből.' A vámos pedig távol állt meg, nem merte a szemét sem az égre emelni. Mellét verve így szólt: 'Istenem! Légy irgalmas nekem, bűnösnek!'”

Roppant könnyű beleesni a farizeus hibájába. Hányszor nyugtatjuk meg magunkat azzal a téves elgondolással, hogy másokhoz képest ítéljük meg a cselekedeteinket! Azt gondolhatjuk: *„Tudom, hogy nem vagyok tökéletes, de legalább tisztességesen élek, nem lopok, csalog, hazudok (mint az a másik!)”* Pedig az Úr nem azt várja tőlünk, hogy másokhoz képest legyünk jobbak, hanem, hogy saját magunkból hozzuk ki a lehető legjobbat, legtöbbet minden egyes nap. Ez persze azt is jelenti, hogy időnként elbukunk, csalódást okozunk magunknak és másoknak. De milyen jó, hogy minden nap megteremthetjük az időt a csendre, elmélyülésre, hogy korrigálhassuk botlásainkat. A napjainkat lezáró imádságok lehetővé teszik, hogy bocsánatot kérjünk és megbocsáttassunk.

Lukács szavai az imádságról gondolkodtatnak el. Hogyan kell „jól” imádkozni? Tanult (szerzett) vagy belülről fakadó (velünk született) vallásos cselekedet? Napi rutin vagy napi szükséglet? Ezekre a kérdésekre adott válaszok feltehetőleg az életünk során változnak, alakulnak. Kiskoromban megtanultam, hogy az ima úgy kezdődik, hogy *Istenem* és úgy zárul, hogy *Ámen* (és közte megköszönöm a jó időt, számháborút, métát...). Mostanra már igényként fogalmazódik meg bennem, hogy beszélgessek Istennel. Miért jó imádkozni? Mert ez végre egy olyan beszélgetés, ahol nem térít el mások gondolkodása, nem manipulálnak, hanem van lehetőségem meghallani azt a bizonyos Belső Hangot. A belső hang, ami talán az egyetlen kiút ebből a zűrzavaros, zajos világból.

Bajnok Sára, Budapest

Március 19., Nagyböjt 4. vasárnapja**Jn 9,1-41**

„Csak nem vagyunk mi is vakok?”

A vakon született ember láttán az apostolok automatikusan megfogalmazzák az ítéletet: a baj, a betegség Isten büntetése valamilyen bűnért. Keresik az okot, ki vétkezett, miért van ez a szerencsétlenség. Az akkori ember számára teljesen természetes volt, hogy az istenfélő, jó embert Isten megjutalmazza, egészséggel, gazdagsággal, gyermekáldással, a gonoszt, a bűnöst pedig megbünteti. Az Ószövetség történetei a választott nép vonatkozásában ugyanezt sugallták: ha a nép hallgat Isten szavára, engedelmeskedik neki, akkor jól megy a sora, Isten megvédi, de ha elfordul tőle, akkor csapások érik, akár pusztulás vár az országra, fogságba kerülhetnek.

Jézus válaszában első fele ezt a gondolkodásmódot cáfolja: életünk folyamán a baj nem Isten büntetése, ne lássunk ilyen közvetlen összefüggést a betegséggel, szerencsétlenséggel kapcsolatban, se magunk, se mások vonatkozásában!

Jézus válaszában másik fele ugyanakkor egy nagyon fontos megállapítást tartalmaz: nincs értelmetlen élet! Emberi életünk célja nem önmagában vagy önmagától van, hanem abban, amit Isten szeretete munkál ki benne, rajta, belőle, általa. Isten tetteinek kell nyilvánvalóvá válnia még a bajban, rosszban is. Egyrészt azáltal, ahogyan én viselkedem: egy hosszú, haszontalannak tűnő betegség türelmes elviselésében, egy gyász feldolgozásában, megfáradtan, hálát sem várva, mégis szolgálva szeretteimet, vagy ahogyan bűnös, tékozló fiúként a megterés útjára lépek. Így mutathatja meg Isten másoknak, hogyan kell elviselni terheket, a bajból, rosszból, nehézségből kihozni a jót, az értéket. Másrészt, mint a vakon született ember esetében is, a beteg, a bajban lévő, a tehetetlen felé megnyilvánuló szolgáló, gyógyító szeretet is Isten tettének megnyilvánulása.

A szerencsétlen ember láttán az apostolok bölcsekedni kezdenek, a kiváltó okot keresik, hátrafelé tekintenek. Jézus arra hívja fel a figyelmet, hogy inkább előre kellene nézniük, a célt keresve: mi az a jó, amit az Úr ki akar hozni ebből a helyzetből. Mit tehetünk mi magunk azért, hogy Isten céljai megvalósuljanak, dolgai nyilvánvalóvá legyenek? Jézust itt csak a gyakorlati tennivaló érdekli!

Ez számunkra is komoly figyelmeztetés: Ne okoskodjak, filozofáljak, amikor a cselekvés ideje van, amikor a segítségemre van szükség! Ne is ítélkezzek: Ki a hibás, ki vétkezett? Igyekezsek Isten dolgaiból elvégezni azt, ami rajtam áll, adással, szolgálattal, jó szóval nyilvánvalóvá tenni szeretetét!

Jézus meggyógyítja a vakot, végre láthatja az őt körülvevő világot. A történet végén azonban már a farizeusok másfajta vakságáról van szó: lelki-szellemi vakságról, amely megakadályozza, hogy Jézusban meglássák Isten követét. Azt, aki a csak szeretni tudó Atya képét mutatta meg, és a szeretetben megvalósuló Isten Országát hozta közénk.

Lehet, hogy nekünk is szükségünk van gyógyulásra, egyre tisztuló látásra?

Csiky Lajos, Budapest

Március 20., hétfő

Mt 1,16.18-21.24a

Gondolkodtam azon, hogy miként lehetne megfogni ezt a szentírási részt, hisz olyan magától értetődő, mind ismerjük, ezerszer hallottuk. A szeplőtlen fogantatás Máté tollából, József szemszögéből. Mi az amit még ehhez hozzá lehet tenni? Bármit is írok, valószínűleg már megfogalmazták előttem, ügyesebben. Mégis, ha szeretnék valamit mondani, úgy látom csakis az érzések, érzetek mentén szabad és érdemes elindulni, akkor talán tudok valami újat mutatni, ha másból nem is, hát saját belső világomból. Ezt pedig örömmel teszem.

Ha innen közelítem meg ezt a szöveget és magát a történetet, az első amire figyelek, hogy milyen érzetet hagy maga után bennem. Ahogy ezen morfondírozok, meglepődve tapasztalom, hogy ősi források tárulnak elém, olyan mélységek amelyek –ahogy sejtettem- már áttörik a nyelv szabta szűkös kereteket. A felfoghatatlant súrolják, olyan időbe és térbe repítenek ahol az emberi egyszerűséget még betöltötte a misztikum homálya, melyet csak és csak belülről lehet megérinteni. A kezdetekhez visz, sötét és poros hagyatékon át olyan kulcsfontosságú pillanathoz, ahol először igazán a történelemben aranyló derengés járja át az időt és teret.

Lehetett volna vajon másképp is? Előfordulhat, hogy József nem határozza el magát és végül egyedül hagyja Máriát? Vagy éppen a Mindenható pontos mérnöki munkájából kifolyólag ez a küldetés csakis az ő személyükből tudott szárba szökkenni? Megrázó belegondolni, hogy micsoda vívódás, gyötrelmes küzdelem és félelem járta át Józsefet mielőtt az egész életére kiható döntést meg nem hozta.

De talán éppen ebből volt képes táplálkozni az aranyló fény; jóság és félelem, önfeláldozás és szorongó várakozás őszinte örvénye tartotta életben, majd növesztette egy új világ reményévé.

Ferentzi Júlia, Békásmegyer Ófalu

Március 21., kedd

Jn 5,1-16

„Kelj fel, vedd az ágyadat, és járj!” Az egyik legismertebb mondat az Újszöveget-ségből.

1. Kinek segíthetett ez a mondat? Kinek az életét változtathatta meg Jézus?

Valakinek, aki 38 éve látszólag reménytelenül várt a csodatévő forrás mellett. Valakinek, aki 38 éve mozgássérülten, társ és segítő nélkül, de valahogyan eltengődött. 38 év várakozás alatt nem halt éhen, nem foszlott le róla a ruha, valószínű, hogy viszonylag egészségesen és tisztán tartotta magát. Valakinek, aki Jézus kérdésére „Akarsz-e meggyógyulni?” nem azt válaszolja, hogy igen, akarok, hanem kitérő választ ad: nincs emberem, mindig megelőz valaki.

Lehet, hogy csak a csoda segíthet. De néha lehet, hogy elég az is, ha elhiszszük, hogy számunkra nincs lehetetlen. Neked milyen biztatás segítene, hogy átlépd a saját árnyékod? Te kiből nézel ki többet, mint aminek látszik? Mivel tudnál erőt adni neki?

2. Ki lehetett tanúja ennek a csodának?

A forráshoz járulók, akik korábban talán összesúgtak a 38 éve várakozó mögött. Lehet, hogy volt, aki elborzadt a történetétől: már 38 éve vár? Lehet, hogy valaki megsajnálta és adott neki enni. Annyira nem szánta meg senki, hogy maga elé engedje, vagy besegítse a vízbe. Lehet, hogy úgy gondolták, ha eddig nem segített neki senki, biztos van oka, miért nem kér meg valakit, miért pont én segítsek... Fel is háborodnak a csoda láttán, szombaton tilos ágyat

cipelni, gyógyítani. Végülis – gondolhatnák – ha 38 évet várt, kibírhatót volna még egy napot.

Te mit érzel, ha tanúja vagy, hogy valaki váratlanul sikeres? Ráadásul felrúg valamilyen szabályt?

Rauscher Anna, Budapest

Március 22., szerda

Jn 5,17-30

Bevalljuk együtt és külön-külön is, hogy ez a rész nekünk túl magas volt. Szorít-kozzunk arra, amit felfogunk, ami megszólít, ami illeszkedik az eddigiekhez és talán Benneteket is közelebb visz a megértéshez.

Atyám mindmáig munkálkodik, azért én is munkálkodom...tehát nekem is munkálkodnom kell Atyánk dolgaiban tekintet nélkül arra, hogy munkanap van-e vagy ünnep, tél vagy nyári szünet, tanítás nélküli munkanap, szombat szerda vagy vasárnap. Jézus megszegte a szombatot, de mivel is? Sehol nem olvassunk arról, hogy Jézus adott vagy vett volna, maszek munkával bevételét gyarapította volna, fizikai vagy anyagi ráfordításokat tett volna szórakozása vagy tanítványai szórakoztatása végett az Istenre figyelésre szentelt választott, elkülönített napon...csak egésze egyszerűen, ha valaki másért meg kellett mozdulni, akkor nem volt rest. Hát ez a követendő példa, ami a mi naptárunk szerint vasárnap is végezhető mozgás.

Az Atya nem ítél el senkit... hát akkor, hogy a fenébe jövök én ahhoz, hogy bárkit is elítéljek vagy örökre elássak?

Ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem – mondja Jézus. Én pedig kinek az akaratát, példáját, rólam alkotott álmát, elfogadását keresem?

Az Atya mindent megmutat annak, akit szeret. Mindent, nincs kivétel, titkos láb-jegyzet, cenzúrázott álféltés... közös-ség van, közös dolgok, nyílt színen. Elsősorban tehát a házasságomban, közösségemben... minden-e a minden? Vagy van nem igaz szeretet is? (Dömdödöm)

Ha a názáreti ácslegény – mint Emberfia – felismerte, hogy mi az Isten akarata, akkor mi is, mind emberfiak, felismerhetjük az Atya akaratát és cselekedhetünk hasonlóképpen.

Pálinkás Orsi-Laci, Budapest

Március 23., csütörtök

Jn 5,31-47

„...Ha én teszek magam felől tanúságot, tanúságtételelem nem igaz...”

Sokszor érthetetlen, hogy mit hisznek el az emberek és mit nem. Mi mit hiszünk el és mit nem. Mikor vág elevenünkbe, hogy valamit elhisznek rólunk és valamit nem.

Körülöttünk nagy apparátusok, sok ember dolgozik az elhíttetésen és el nem híttetésen, elég csak a reklámokra, vagy a politikára gondolnunk.

Jézusnak is meg kellett küzdeni azért, hogy tanítását, életpéldáját helyesen értsek. Sőt azzal is, hogy elfogatását követően a tömeget is pillanatok alatt ellene fordították, tanítványainak sem volt még teljesen tiszta az együtt töltött évek tanítása és egyedül maradt.

A rólunk alkotott kép, vélemény, szóbeszéd akkor nem hagy hidegen, ha életünk olyan területét éri kritika, szóbeszéd, megértés / meg nem értés, ami fontos számunkra, amibe sok időt, munkát, fáradságot, energiát, anyagiakat fektettünk; amiért áldozatot hoztunk.

Lényeges az is, hogy kitől érkeznek a fent említettek: családtagtól, baráttól, kollégától, vagy olyan valakitől, akiért áldozatot hoztunk, ill. aki áldozatot hozott értünk.

Jézus a földi „Isten Országáért” mindezt megtapasztalta; időt, munkát, fáradságot, energiát, áldozatot, mindent (!) odatett, megélt az értetlenséget, az elfordulást az emberek részéről és - úgy gondolom - a kétséget is, hogy mindez mire volt elég.

Mi meddig megyünk el a számunkra fontos dolgokért időráfordításban, áldozatvállalásban?

Tudjuk-e kezelni a magunkra maradás érzését?

Melyek életünk azon területei, ahol elevenünkbe vág a kritika, a szóbeszéd?

Folytatjuk-e a tanúságtételt?

Papp Gábor és Mariann, Budapest

Március 24., péntek

Jn 7,1-2.10.25-30

A hétköznapi életünkben szerzett sikereink és boldogságunk mellett a nézeteinket is szeretjük megosztani a körülöttünk levőkkel. Ezekkel is tudunk kapcsolódni egymáshoz. A hasonló véleményen levők megerősítenek minket, míg a miénktől különböző gondoltok építeni tudnak bennünket. Nehéz feladat elfogadni, ha egy számunkra fontos személy eltérő véleménnyel rendelkezik. Ennél talán csak az lehet nagyobb feladat, hogy fővállaljuk saját magunkat akkor is, amikor teljes meggyőződésből gondoljuk, hogy a saját gondolataink miatt mások szemében rossz színben tűnnénk fel. A zsidó hagyományok szerint a sátoros ünnepkor Jeruzsálemba zarándokoltak és gyűltek össze. Jézusnak is nehezebbre esett felvállalnia magát, hiszen tudta, hogy üldözik őt. A tömeg zúgolódott, és amikor tanítani kezdett a Templomban, akkor megkérdőjelezték a szavait, és ellene fordultak.

„...de senki nem tudott kezet emelni rá, mert még nem jött el az alkalmas idő...”

A jeruzsálemi tömeg is megosztott volt, mindenkinek megvoltak a meggyőződései, azonban a vezetők és a tömeg ereje elbizonytalanította őket.

Mennyire hiszünk Mi Jézusnak és az Atyának? Mekkora áldozatot hozunk, amikor felvállaljuk a személyes Jézusi utunkat?

Ámen.

Földiák Miklós, Budapest

Március 25. szombat

Lk 1,26-28

A mai evangéliumi részletben arról az eseményről olvashatunk, ami gyakorlatilag beindítja az evangéliumok cselekményeként értelmezhető részt. Jézus eljövételének híre érkezik meg a Földre, Gábiel arkangyalon keresztül. Sokan utalnak rá ezt megelőzően is, hogy valaki eljön majd, akit várunk.

A jelentősége ennek a mozzanatnak azonban az, hogy egybe van kötve Jézus földi létének kezdetével, többé már nem csak egy ígéret a homályos jövőbe vetítve. Akit várt az emberiség oly sok éven át, az hamarosan megszületik. Ez pedig tudomására jut Máriának, aki az édesanyja lesz az eljövendő Jézusnak. Jobban mondva, tudomására lesz hozva, hogy ez a feladat vár rá.

Talán mi is vagyunk így néha, mindennapi életünk során. Vannak dolgok, amikre hivatottak vagyunk, de nem világosodnak meg előttünk. Egészen addig, amíg valaki rá nem mutat. Ezekkel a szavakkal üdvözli Gábiel arkangyal Máriát: „Az Úr veled van”.

Valószínűleg Mária helyében mi sem térnénk egykönnyen napirendre a dolog felett. Mindemellett oka van annak, hogy Isten Máriát választotta ki Jézus anyjának. Példamutatóan követi a keresztény elveket, és ez alkalmassá teszi a feladatra.

Vajon mi magunk mire lennénk alkalmasak, ha felvállalnánk a feladatot? Kell hozzá kinyilatkoztatás?

Vincze Benedek, Budapest

Március 26., Nagyböjt 5. vasárnapja

Jn 11,1-45

„Lázár, jöjj ki!”

A felolvasott rész utolsó mondata az, ami miatt János evangélista leírta ezt a történetet: „Sokan látták, amit Jézus végbevitt, és hittek benne.” Így lesz maga a jelenet a passiótörténet előjátéka. Az Isten végtelen szeretetéről tanító és ezt elénk élő, bemutató Jézus olyat tesz, ami a vallási vezetők számára az utolsó csepp a pohárban. Már túl sokan hisznek Jézusban. A szeretet és a gonoszság végső összecsapása innen indul.

Jézus önmagáról mondja, hogy ő a feltámadás és az élet, a szeretet mindenén úrrá lehet. Lázár feltámasztása, a testi halálból való visszatérése olyan jel, ami hitet ébreszt sokakban. Jézus számára azonban fontosabb az, hogy lelki értelemben nem vagyok-e halott, vagy legalábbis haldokló.

Amikor az ember bűnt követ el, áthágja Isten törvényeit. Vétkezni Isten ellen annyi, mint vétetni a szeretet ellen, szembekerülni vele, annyi, mint meghalni. Bűnt és büntudatot sem magyarázkodással, sem törvénnyel nem lehet gyógyítani. Hajlamosak vagyunk arra, hogy a pszichológia eredményeit felhasználva próbáljuk felmenteni a bűnöst, megmagyarázni tetteit, másokhoz mérve kisebbíteni azokat, vagy körülményeket és örökletes dolgokat felelőssé tenni értük – akár magunkra vonatkoztatva is. A társadalom a törvény és a jog, valamint az igazságszolgáltatás eszközeivel próbálja a bűnt megelőzni vagy megtorolni.

Azonban egyedül a szeretet képes igazán gyógyítani a bűnt és a büntudatot!

Dosztojevszkij „Bűn és bűnhődés” című regényében van egy döbbenetes megindító jelenet. A főhős, a gyilkos Raszkolnyikov, a büntudattól és önvádtól végtelenül kimerülve az önfeladás és az öngyilkosság között tépelődik. És ekkor, végső kétségbeesésében keresni kezdi a Bibliában Lázár feltámasztásának történetét. És amikor végighallgatja, jut el oda, hogy feladja magát, vállalja a húszévnyi kényszermunkát, mert megérti, hogy csak a bűnhődés útja hozhatja vissza őt az élők sorába. Hallania kell, hogy amint a negyednapja halott Lázár Jézus szavára – aki őt nagyon szerette – visszatér a holtak közül, úgy neki, a bűnei miatt haldokló bűnösnek is van reménye a megbocsátásra, visszatérésre, feltámadásra.

Jézus azért jött, hogy „életünk legyen, és az bőségben legyen”. De ő nem a biológiai életerőt, egészséget, hosszú életet hozza el számunkra, hanem az Isten- és emberszeretben való növekedést szeretnénk erősíteni bennünk. És ha időnként ebben megfáradunk, önzésünk, szeretetlenségünk megbetegít, sőt lelkileg halottnak is érezhetjük magunkat vagy éppen a lélek sötét éjszakáját éljük át, nem eshetünk kétségbe. Nincsen olyan elkészerítő helyzet, amelyben ne lehetne őszintén magunkba nézni, bűnbánatot tartani, Jézus felé fordulni.

Lázár feltámasztása mindenki számára a lelki halálból való feltámadás reményét sugallja!

A sokszor énekelt gitáros ének szavai visszhangoznak bennem: „Kelj fel te halott, hagyd el már sirodát! Úttalan útra a Lélek hívogat!”

Csiky Lajos, Budapest

Március 27., hétfő

Jn 8,1-11

A mai Evangélium egyik fő üzenete, hogy ne ítélkezzünk egymás felett. Sokszor hallottuk már, esetleg többször meg is fogadtuk, hogy jobban odafigyelünk erre, mégis minden igyekezetünk ellenére automatikusan jön

belőlünk, tisztelet a kivételnek! Azon gondolkodtam, miért tesszük? A válaszom röviden, hogy mert olyan jó érzés! De miért olyan jó ez nekünk?

Kedves Testvérem! Ezt a kérdést szerintem érdemes saját magunknak megválaszolni. Ha szeretnél, szánj rá pár percet mielőtt tovább olvasol. Én is megfogalmaztam néhány választ, illetve felhasználtam Orvos-Tóth Noémi, klinikai szakpszichológus egyik írását is.

Az ítékezés a lelkünknek olyan, mint egy gyorsan ható fájdalomcsillapító. Számos látszatelönnyel jár.

Amíg másvalakiről beszélünk, addig mi nem kerülhetünk terítékre. Így fenntartható a tökéletesség látszata, vagy legalábbis az, hogy mi az illetőnél mindenképpen normálisabbak, erkölcsösebbek, okosabbak, stb. vagyunk.

A kinyilatkoztatás önbizalmat is ad; nekünk milyen határozott véleményünk van! És milyen jól átlátjuk a világ dolgait! Ez egyben megnyugtató is.

Felsőbbrendűnek tűnünk, így csökken bennünk a kisebbrendűség fájó érzése. Például egy undok főnököt, aki rendszeresen megaláz minket, jól esik a háta mögött kibeszélni a kollégákkal. Legalább az erkölcsi győzelem a miénk.

Tudjuk, hogy mindez nem vezet sehova. Érdemes tudatosítani, hogy mi motoszkal bennünk? Ha rátalálunk a lelki békére, akkor nem lesz ingerenciánk ítékezni mások felett. Mi segíthet ebben? Ami nekem eszembe jutott: Isten elé vinni a bennünk kavargó érzéseket, lelki vezetőnkkel átbeszélni, meditálással csendesíteni az elménket, önismereti képzések, terápiák.

Kívánom mindannyiunknak, hogy napról napra tudjunk fejlődni ebben!

Rauscher Éva, Piliscsaba

Március 28., kedd

Jn 8,21-30

„Aki küldött engem, igaz, és én azt hirdetem a világnak, amit tőle hallottam.”

Jézus működése során újra és újra felmerül a kérdés: Kicsoda ő? Ebben a szakaszban Jézus sokadjára próbál erre megfelelő magyarázattal szolgálni. Miért van szükség ezekre a magyarázatokra? Talán azért, mert Jézus mégiscsak ugyanolyan hús-vér ember volt, mint a hallgatói, s így teljességgel érthetetlen volt számukra, hogy akkor miért beszél és tesz úgy, mintha ő külön lenne bármelyiküknél. Jogosnak tekinthetjük tehát kételkedésüket és egyben határozott elvárásukat, hogy igenis magyarázza meg, bizonyítsa be, hogy milyen alapon várja tőlük, hogy éppen neki higgyenek. Jézus ugyan utal rá, hogy ő a kezdettől fogva „nyílt lapokkal” játszik, de természetesen kötélnék áll, és ismét beszél a maga küldetéséről, melynek során magyarázata messze túlmutat önmagán. Számptalan módon körülírja, s próbálja értésükre adni, hogy Ő az Atya megbízottja, s mint ilyen az általa képviselt ügy nem a saját fantáziálgatásáról, avagy egy hőbortos ember képzelgéseiről szól.

Figyelemre méltó, ahogy Jézus az Atyáról beszél „...Aki küldött engem, igaz, és én azt hirdetem a világnak, amit tőle hallottam. ...Semmit nem teszek magamtól, hanem ahogy az Atya tanított engem, azokat hirdetem. ...aki küldött engem, velem van; nem hagyott magamra, mert mindig azt teszem, ami neki kedves.” Szavai egytől egyig hangsúlyozzák, mennyire nem róla önmagáról van itt szó, s hogy milyen szoros, bensőséges kapcsolatban van ő az Atyával, mennyire benne él ő az Atyában, és az Atya őbenne. Alámerítettése után Jézust eltöltötte a Lélek, amit Gromon Bandi részletes Márk-kommentárjában az Isten teremtő erejének, életenergiájának, másképpen abszolút jóságának nevez (Mk 1,11, 11. lábjegyzet). Ennek fényében mindaz, amit Jézus mond és tesz, ennek a komolyan vett, az Atyától jövő, de egyúttal Jézusban éppúgy benne élő küldetésnek a kifejeződése, beteljesítése.

Szintén figyelemre méltó, ahogy Jézus nem fárad bele abba, hogy újra és újra beszéljen küldetéséről. Bizonyára magunk is tapasztaljuk olykor, mennyire nehéz meg-nem-értettnek lenni, pedig már hányszor elmondtuk, elmagyaráztuk, megérteltük... Előfordul, hogy már nincs energiánk a magyarázatra, s egyszerűen hallgatásba burkolózunk. Jézusnak is kihívás lehetett időről időre ismételtetnie, magyarázgatnia, bizonygatnia a maga igaz(ság)át. De csak nem dobhatta be sértődötten a törölközőt, és nem mondhatta az Atyának, hogy „Tudod, mit? Csináld magad, mert ezek abszolút alkalmatlanok, sőt egyenesen reménytelenek!” Nem bújhatott ki a bőréből, hiszen ő maga át volt itatva az Isten jóságával, szellemével, s azzal a küldetéstudattal, amivel a Földre érkezett. S éppen ez a mi szerencsénk, különben talán sosem ismerhettük volna meg őt, s rajta keresztül az Atyát! Példaértékű Jézus kitartása, állhatatos ragaszkodása ahhoz a belső hanghoz, iránytűhöz, amihez életét igazította, amire az életét tulajdonképpen feltette.

Milyen csodálatos, hogy ennek a jézusi iránytűnek mindannyian birtokában lehetünk! Bármikor rápillanthatunk – akár megerősítésre, akár irányváltoztatásra van szükségünk.

Jézus sosem adta fel, ami szintén követendő példaként állhat előttünk. Ha családunkban adott esetben elhangzik a „Nem beszélek veled többet!” kijelentés, szállóigénné vált a válasz: „Rendben, de kevesebbet sem!”

Vincze Anikó, Érd

Március 29. szerda

Jn 8,31-42

Milyen nehéz lehetett akkoriban az embereknek elhinni, hogy Jézus Istentől jött, ő az Isten fia. Eléjük áll egy két lábon járó ember és azt mondja ő Isten fia. Nem keveset állít. Ilyen lenne Isten? Hát nem ezt vártuk. Ez elég botrányos. Meg amiket mond, na az pláne. Szeresd felebarátod, mint önmagadat. Ő nem Isten, csak egy őrült. De, amiket mond, az nagyon elgondolkodtató, sajnós. És egy őrült nem ilyen végtelenül szelíd. Igaz lenne mégis? Voltak, akik hittek. Ez elég volt nekik és követték. Voltak, akik valamennyire megértették, talán, és ez már elég volt, hogy az életüket is feltegyék rá.

Milyen nehéz nekem is elhinni, hogy Jézus Isten fia. Vagy csak annyit, hogy Jézus érti, ismeri az Atyát. Én is épp olyan vagyok, mint Jézus beszélgetőtársai a Bibliában. Na jó, csak majdnem. Legalább nem verem a mellem, hogy nagy keresztény vagyok, meg nem vádolom Jézust, nem botránkozom meg azon, amit mond. Ők sem értették, én se értem. De örülhetek, mert én kevésbé nem értem. Ez is valami. Csak kevés. Egyszerűen nem tudom őt követni. Értem a szavait? Kicsit igen. Van bennük valami. Valami tűz... De hihetetlen is. Rátegyem az életem? Éljem életem az ő földi logikától teljesen idegen logikájával?

Aki igazán érti a szavait az követi is. Nem fél senkitől, semmitől. Szabad és teszi az igazságot. Van hova fejlődnöm...

Földiák Gergely, Budapest

Március 30., csütörtök

Jn 8,51-59

Ebben a beszélgetésben nem tűnik túl szerénynek Jézus. Pedig ő egyszerű tényeket mond. Csak az a baj, hogy nincs ideje megmagyarázni, kifejteni, hogy ő más síkról, egy másik világról beszél. Miért nem mondja meg érthetően, világosan, hogy miről beszél? Ezek után nem meglepő, hogy így (meg nem értett) áldozattá válik a végén! (Hogy őszinte legyek, én is biztos bolondnak néznék egy olyan idegent, aki szent meggyőződéssel állít olyan dolgokat, amik csak a mesékben léteznek.)

Számomra ez a legmeghatározóbb mondata az igeszakasznak: „*Aki megtartja tanításomat, az nem ízleli meg a halált örökre.*” Nem ízleli meg a halált örökre. ÖRÖKRE. Akkor valahol, valamilyen formában tovább kell élnie ennek az embernek! Az emlékeimben, a gondolataimban, a lelkemben, a szavaimban, a tetteimben, a mozdulataimban, a mosolyomban, a tekintetemben, az alkotásaimban. És ha jól csináljuk, akkor ezt meg is tudjuk tanítani az utódainknak és a körülöttünk lévőknek. Így tudjuk generációkon keresztül tovább adni az emléket, a szépet, a jót és a jézusi tanítást is.

Felvetődik a feladat, hogy átgondoljuk, hogy mi az a sok szép és jó, amit az elődeinktől és a körülöttünk élő emberektől kaptunk. Vagy mi az, amit ugyan kaptunk, de nincs rá szükségünk és le kell tennünk, el kell hagynunk? Mi az, amit én továbbíthatok az utódaimnak, a környezetemnek? És mi az, amit nem?

Az ember időnként megáll egy pillanatra és megpróbálja végig gondolni az életét. Kézenfekvőek erre a sátoros ünnepek: karácsony, húsvét, születésnap vagy egy haláleset a családban. Én ilyenkor átgondolom, hogy elégedett vagyok-e azzal, amit eddig tettem. Tudom-e azt mondani, hogy ugyan lehetne tökéletesebb, de így is jó? Nyilván tele vagyok még tervekkel és eszem ágában sincs meghalni, de ha hirtelen el kéne mennem, nyugodtan tudnám-e itt hagyni ezt a világot – benne a gyermekeimmel?

Pár éve (2019-ben) a születésnapomon azzal a gondolattal feküdtem le aludni, hogy ha ez volt életem utolsó napja, akkor boldogan halok meg. Szerencsére

még élek, és nagyon sok szép élményem volt és lesz is, mindenesetre azóta is ott van a gondolat, hogy milyen jó lenne minden este így nyugovóra térni!

Orbánné Bajnok Zsuzsanna, Budapest

Március 31., péntek

Jn 10,31-42

Ban-ben

Az idézett részben párbeszédben áll a tanító és a tanítását nem értő hallgatóság, vagyis a potenciális tanítványok. A párbeszéd eredménye, hogy a hallgatóság a tanító megkövezését tervezi. A hallgatóságnak saját értékrendje van, a tanító ismeri azt, elmagyarázza, hogy annak helyes értelmezésével el lehet jutni tanításához. Az embernek botrány, ha egy ember Istenné teszi magát, hogy egy másik ember foglalja el Isten helyét. Ha ezt hatalommal teszi, az ember meghunyászkodik, de értékrendjében erőszakot szenved, akárcsak a zsidók, amikor istennek kellett elfogadniuk a római császár személyét. Az evangéliumi történet csúcspontja, amikor Jézus éppen az Írásra alapozva fejti ki, hogy az ember Isten, vagyis isteni lényeg, Isten fia, sőt, már az is, akihez szól az Isten, már Istennek minősül. Az Istenhez tartozást, vagyis az Isten állandó jelenlétét az emberben éppen az ember tettei igazolják. Az Istenhez tartozás, a vele egylényegűség két dolgon múlik: az Isten által világba küldött létünk és a küldöttségünket és odatartozásunkat elfogadó döntésünk révén.

Úgy tudjuk, minden teremtmény az Isten akaratából kerül a világba, a lélek forrása az Isten. Az anyag eredete és szerepe nem világos számunkra, de történeti tudásunk azt mondja róla, hogy az Istentől formált lélekkel való egységében van a harmonikus nyugvópontja. Az anyag rendezett, a lélek viszont szeretetre képes, ami fölötté áll az anyag rendezettségének; az anyag tökéletesen engedelmes, de a szeretet világában alap-rendszere nem érvényesülhet maradéktalanul. A szeretet képes az anyagnak új rendezettséget adni, olyat, amely nem ütközik az anyag törvényeivel, sőt az anyaghoz kapcsolódó szerető lélek arra is képes, hogy az anyag sérülése, élő rendszerének pusztulása árán is szeressen, vagyis anyagilag alakítsa, feláldozza magát. Az anyag léte vezet a látszólagos paradoxonhoz: „...az Atya énbennem van és én az Atyában.” Amikor elgondolkodunk ezen, láthatjuk, hogy döntésünkkel Isten fiává válva teljesíthetjük ki a teremtés ránk bízott részét. A kert is a tulajdonosára van bízva, és a táj arculata a kertek gondozottságától függ! Aki a maga kertjét rendbe rakja, az hozzájárult, hogy a táj harmonikus és élhető legyen. A szép táj pedig a szépség harmóniáját építi fel lakóiban is. Aki elhanyagolja kertjét, ott a vágottól idegen, kusza és öntörvényű rendszer kezd tenyészni és képes megfertőzni, lerontani a gondozott kertet, általuk az egész tájat is.

Sorsunk az életünk alakításától függ. Ha istenivé alakítjuk, akkor mondhatjuk, hogy Isten gyermekévé válunk (hiszen tesszük az Ő akaratát), aki pedig átalakult azzá, amire teremtője szánta, akkor már nincs többé különbség. Jézus kifejtette, de hallgatói nem fogadták el. Nem is értették. A hallgatóság egy

másik nem anyagi erőnek engedelmeskedve ragadott köveket. A szellem ereje parancsolta nekik az ellenszegülést. Az a szellem, amely ugyancsak teremtett, tud a lélekről, a fejlődésben működik, történeti síkon és a térbeliség éppúgy meghatározza, mint az anyagot, noha nem anyagi természetű.

Uram, vajon az Isten lelkével töltekezem-e be, vagy elnyomhatja bennem a történetben gyökerező időnek alávetett szellem, amely az anyag világában fejt ki magát? Ha a szeretet hangját ellentétesnek tartom ítéleteimmel megbotránkozom-e, vagy lelkiismeret vizsgálatra indít? Én is erővel, szigorral, napi rutinnal akarok-e érvényt szerezni vallott értékeimnek, vagy inkább a lélekre figyelve szeretném megérteni a még érthetlent? A Szentlélek talán az időben létezik, mert csak Jézus mennybe menetele után érkezett hozzánk? Vagy mindig is velünk volt, de Jézus élete, példája, tanítása és áldozata indított el bennünket arra, hogy tudatosítsuk magunkban és figyeljük hangját? Segíts Istenem, hogy ne a rendszert, hanem a lélek hangját figyeljem egész életemben!

Benyhe István, Budapest

Április 1., szombat

Jn 11,45-57

Hatalom

A hatalom természetére jól világítanak rá az evangéliumok. A hatalom végtelen önzés és önszeretet. Hierarchiájában értelmezi a világot, minden rajta kívül álló, neki nem teljesen alárendelő hatást, befolyást és példát – végső soron – elpusztít, ha tud. A Főtanácsot aggasztja az egyre befolyásosabb vándor-prédikátor, ahogyan korábban János is kihívás volt Heródes hatalma (és önérzete) ellen. A hatalmi struktúra a Főtanácsban azonnal veszélyt jelzett, bár Jézus konkrétan nem provokálta a hatalmat, tömeg-pasztorációt alig folytatott, szervezetet nem alapított és a meglévőknek sem állt az élére. (Esszénusok, zelóták.) Csupán úgy beszélt, hogy mindenki azonnal látta, hogy egy hatalmi értékrenddel nem sokat törődő, valóban szabad és elhivatott ember, egy igazi tanító szól a néphez, akinek értékrendjét csodás, vagy annak tűnő tettek is hitelesítik. Lázár feltámasztása teljesen felforgatta a környezetet és sietette a hatalmi beavatkozást. Ahogyan a Főtanács értesült Jézus tetteiről, valószínűsíthetjük, hogy Jézus is értesült az ellene hozott döntésről, ezért ment Efraimba, hogy ott készüljön fel arra, ami várt rá.

A Főtanácsban Kajafás szájából hangzik el a hatalomra legjellemzőbb mondat: „...jobb, hogy egy ember haljon meg a népért, mintsem, hogy az egész nép elpusztuljon.” Nyilvánvalóan nem a nép esetleges elpusztulása miatt érzett félelemből tervezik Jézus megölését, hanem a status quo fenntartása érdekében, amely számukra kiváltságokat, vagyont, befolyást biztosít. A hatalom még teljes esztelenségében sem tud egy népet kipusztítani, de mindig képes a népet felébresztő gondolatot képviselőket elpusztítására. A lelkiismeretük szavát követő emberek ennek tudatában hoznak döntést, hogy elnyomják-e magukban a meglátott igazságot, vagy félelmüket leküzdve, Istennek engedelmeskedve

mégis képviseljük. Nagy a kockázat, a döntést nem egyszerű meghozni. Mi is számtalan esetben mérlegelünk, hogy még kisebb ügyekben is képviseljük-e a meggyőződésünket. A munkahelyen, a házastársunk előtt, a közéletben, esetleg az egyházban.

Amikor Jézusra figyelve, egy előttünk álló kérdést imáinkban megvizsgálunk, merre billen bennünk belső mérlegünk nyelve? Ha nem tudjuk elkerülni vagy elhárítani, hogy bűnt cselekedjünk, akkor nem merül-e fel bennünk, hogy ideológiai magyarázattal annak bűn-voltát próbáljuk meg átértelmezni, relativizálni? Akik csak kívülről szemlélik vívódásunkat a hatalommal, vajon példánkból mit láthatnak? Jézus saját életével bizonyította, hogy a szeretet után az egyik leggyakrabban ismételt intése, kérése, parancsa, amelyet ő a kereszti hűen teljesített, állandó iránymértékünk legyen: *Ne féljetek!*

Benyhe István, Budapest

Április 2., Virágvasárnap

Mt 21,1-11

A helyes istentisztelet

Virágvasárnap (ahol pálmafák vannak, ott pálmavasárnap) a szentmisén a Passiót halljuk. Mi a Jézus bevonulását ünneplő eseményről elmélkedünk. Mind a négy evangélium beszámol a történésről.

A tömeg hódol Jézus előtt, de Jeruzsálemet meglátva Jézus sírva fakad. Éltetik mint Messiás Királyt. Miért sír mégis? Vajon hogyan látja Jézus, amikor dicsőítik? Milyennek láthatja a mi istentiszteletünket?

Miért sír? Mert látja a nép felszínes vallásosságát, ami mögött nem volt semmi. Nem figyelnek Istenük törvényeire. Elhatalmasodott a képmutatás. A templom üzemel, áldozati állatok ezreit ölik le. A templomi áhitat helyett pénzcserzés, alkudozás, állatok bőgése, láрма, üzletelés. Mindez a papok asszisztálásával! Nincs olyan, aki azért jönne a templomba, hogy másként távozzék onnan. Isten helyes tisztelete annyira eltorzult, hogy ez már senkinek nem tűnik fel. A tömeg kiabálja, hogy „Áldott a király, aki az Úr nevében jön”, de már rég nem úgy tisztelik Istent mint királyukat. Ők Isten nélkül akarják megoldani problémáikat. Jézus látja, hogy ez az Isten nélküli élet a pusztulásba vezet. Szereti népét, a valóság láttán csak sírni tud.

Tudjuk, megtisztította a templomot, hogy a beszivárgott világi gondolkodást, istentelenséget kiűzze onnét. Amikor csend lett a templomban, odamentek a vakok, sánták Jézus meggyógyította őket. A rá váró szörnyű meghurcoltatás, szenvedés küszöbén számára fontosabbak voltak mások, mint saját maga.

Ezt történt az első virágvasárnapon, de nem ugyanez jellemző ma is? Nem a feltámadás ünnepére készülünk, hanem a „hús-vét”-re, Már az ünnep neve is jelzi az eltorzulást. A mai ember nem böjtöl. (Ja, a fogyókúra, az más! Visszagondolva gyermekkorom nagyböjtjeire, valóban tartottunk böjtöt, a pénteki hús-

tilalmat is komolyan vettük. Nem a böjtért tettük ezt, hanem azért, hogy a böjt, a lemondás „kizökkentsen” a mindennapok megszokásaiból.) Ma böjt nélkül készülünk a hús-vétre. A sonka, tojás, a csokinyuszi elfogyasztására. A halálon diadalmaskodó, feltámadt Krisztus ünnepe helyett pogány rítusból származó szokásként kölnivel locsolunk. A gyerekeket is arra ösztönözzük, hogy tartsák a markukat...

Ide torzult az istentiszteletünk. Vajon ha Jézus körülnézne a világban, az egyházban, a családokban – nem kellene sírnia? Önhittségében a világ már nemcsak Isten létét tagadja, de a keresztény értékeket is – amelyekre a társadalom épült – sárba tapossa. Amire Jézus tanít, hogy tedd, azt nem teszi, amitől óv, azt gyakorolja.

A feltámadás ünnepére készülve kérjük, hogy ajándékozzon meg az Úr a bűnbánat könnyeivel, hogy sírni tudjunk azon, amin Ő sír életünk láttán...

Tisztítsa ki életünkben mindazt, amit Őt visszaszorítja...

Gyógyítson ki a kétfelé sántikálásból, amitől szenved az életünk...

Erősítse meg bizalmunkat, hogy lehet és tudunk is változtatni!

Horváth Józsi, Tata-Táska

Április 3., hétfő

Jn 12,1-11

Barátság

Lázárék Jézus barátai. Nem a tanítványi zárt körhöz tartoznak. A mostani vendégség nem Lázáréknál volt, hanem a „leprás” Simonnál a közelben.

Simonék is a baráti körhöz tartoztak, hiszen Márta, Lázár testvére is a vendégek kiszolgálásában vesz részt. Ilyen a barátság. Összetartás, vendégül látás, összedolgozás, közösségben levés. Minden találkozás ünnep is, hiszen akkoriban a távolabb lakók ritkán találkozhattak személyesen. Felértékelődtek a találkozások.

Ma leértékelődnek a találkozások? Annyi irányú zsongás, annyi felületes ön- és másokat ámitás, olyan „technikulturális” internetes és okostelefon cunami van, hogy nem csoda, ha valaki azt mondja: „emberítiszem van!” Barátság reményű kapcsolatok futnak zátonyra. Nem azért lehet ez, mert értékszemlélet-beli öszszevisszaság van? A Jézusra, Jézus Istenére figyelni akarók barátság remény-nyel figyelhetnek egymásra akkor is, ha felekezetiileg máshova tartozónak vallják magukat. Ezt az esélyt az adja, hogy nem önközpontúan, hanem Jézus központúan figyelik felebarátaikat.

Lázárék, Simonék, Jézusék. Népes baráti kör. Jézusra figyelők köre. A nagyon drága olajat Jézusra kenő Mária ezzel fejezi ki nagy-nagy szeretetét. Herdál? Pocsékol? Pazarol? Igen. Márta kötenyt vesz és tüsténkedve felszerelgél. Természetes neki, hogy jó barátként, szolgálatával emeli a baráti ünnepet.

Mindenki úgy fejezi ki szeretetét, ahogy szíve diktálja. Jézus megvédi a herdától, elfogadja és köszöni a szolgáltatásokat.

Gyümölcsseiről lehet megismerni a kapcsolatainkat. A barátság gyümölcssei, megnyilvánulásai nem esztelenek, de mindig szív vezéreltek...

Királyné Zsike nevében Náczi, Érd

Április 4., kedd

Jn 13,21-33.36-38

Árulások

Egy politikus ismerősöm mondta: „Az embereknek mindig kell egy ügyeletes hülye, akit gyűlölhetnek.” Itt van a karióti Júda. Neve az árulással összeforrott szitokszó. Az ősegyház közmeggyőződésében először „csak” áruló, majd sikasztó, tolvaj, profitorientált gazember. Lehetett volna ezt szerényebben is kezelni. Jézus minden tanítványa így, vagy úgy, de áruló is volt. A cserbenhagyó, szétfutó társaságból a mai evangélium Pétert állítja eléink. Péterből nagy ígéret, nagy fogadkozások és a krízis helyzetben szégyenteljes megtagadások születtek.

Jézusi tájékozódású évtizedeim nem voltak árulásoktól mentesek. Elég az őszinte vissza tekintés, hogy az ember mérlegre tegye hűségét és hűtlenségeit.

A félre húzódások, a szerénykedő lapítások, a kimagyarázkodások, a másokra mutogató öngazolások, a kegyes alázatások, a rutinos bűnbánattartások, a küldetést szabotáló öngazolások, a konfliktus kerülő sunnyogások... is árulások. Mind mögött volt, van magyarázat, amint Júdás esetében is lehetséges sok nagyon is emberi magyarázat.

Júdás beleroppant és öngyilkos lett. Péter beleroppant és sírva tartott bűnbánatot, melyből vértanúság lett Rómában. Az árulás, bűn. Nem tragédia, ha beismerés, megbánás és jóvá tétel követi. A megbánást és megváltozást addig kell szorgalmaznom, amíg megadatik ebben a földi életben.

Király Ignác,Érd

Április 5., szerda

Mt 26,14-25

Jó hosszú és ismert evangéliumi részt olvashattunk, ami nagyrészt „szegény” Júdás lejáratairól szól. Még azt a megjegyzést is megkockáztathatjuk, hogy Máté „ráveri Júdásra a balhét”: ez az anyagias, kétszínű, a Mesterünket eláruló és valamennyiünket kompromittáló Júdás csak az utolsó pillanatban mutatta ki a foga fehérjét... A Szupersztárban még azzal is nyomatékozza a rendező ezt a véleményét, hogy egy fekete bőrű szereplőt állít Júdás szerepébe. Így aztán teljesen be lett „feketítve” Júdás, a zelóta.

De mit mond a lélektan? Talán azt, hogy Júdás szereti a hazáját, jó hazafi és reménykedik Jézusban, mint a népét felszabadító hősből, aki a római megszállókat kiűzni akaróké élére állhat. Az utolsó vacsora légköre azonban egyértelművé teszi, hogy reménye alaptalan, nem számíthat Jézusra. Gyurka bácsi így fogalmaz Júdás viselkedésével kapcsolatban: „Csalódása fájalmában” teszi, amit tesz... és nem pénzért. Egyébként, ha ő a messiás, úgyis kiszabadul majd, ha pedig nem az, akkor szélhámos és megérdemli a várható büntetést. Talán nem is kell tovább elemeznünk Júdás karakterét, ahhoz, hogy észrevegyünk magunkban is hasonló megnyilvánulásokat...

Viszont Jézus válaszreakciója példa valamennyiünk számára. Próbálja tudatosítani Júdásban a gondolkodása és viselkedése negatívumait. Az ellenséges viselkedésre nem ad hasonló választ és nem leplezi le őt a barátai előtt... Talán, ha veszi a lapot Júdás másképpen fordul a történelem kerekére... De ha mégsem ez történik, akkor is Júdás sorsa ígéretebb lett volna. Ugye Te nem kompromittálsz a barátaidat?!

Na és mi a helyzet a többiekkel kapcsolatban, 3 év után sem ismerték elég jól a barátjukat? Hagyták, hogy más irány vegyen az élete?

Megismételte magát a történelem: „Őrzője vagyok én testvéremnek?”

Nincs elég információnk a kérdés megválaszolására, de a tanulságot azért meg tudjuk fogalmazni: Igen őrzője (nem csak a táborokban mint őrangyal) vagyok a testvéremnek és óvnom kell őt a hibás gondolkodástól és viselkedéstől. Talán ebből is felismeri a világ, hogy aggódó szeretettel vagyunk egymás iránt. Talán a jó példa is ragadós lehet!

Miklovicz Laci, Nőtincs

Április 6., Nagycsütörtök

Jn 13,1-15

Az evangéliumoknak kiemelten fontos helye ez a rész. „Ha tehát én, az Úr és Mester, megmostam lábatokat, nektek is mosnotok kell egymás lábát. Amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek.” Tehát az Úr szolgálja a tanítványait.

Adás, szolgálat, békességteremtés. A Bokorunk által hangsúlyozott sarkalatos erények. Sok-sok kiváló elmélkedést, tanulmányt olvashattunk arról, Jézus hogyan mutatott példát a szolgáló szeretetre. Én most szeretném a figyelmünket kicsit ráirányítani egy fonákságra. A szolgálat egyik fonákságára. Lehet egy erénynek fonák oldala? Bizony, nagyon is lehet. Talán éppen a te gyakorlatodban is kedves testvérem. Mert ugye aki szolgál, annak hálásak az emberek. Önzetlenül, ellenszolgáltatás nélkül jót cselekszik az emberekkel. Hálálkodnak neki, dicsérik, glóriát rajzolnak a feje köré ... Rendszerben is van így, hiszen Jézusnál is hasonlót tapasztaltunk. Tömegek követték, vitték hozzá a betegeiket, pálmákat terítettek elé az útra. Mai testvérünket a sikerélmény arra készíti, hogy még többet szolgáljon, még több időt, energiát fordítson a szolgálatra. Honnan veszi a plusz időt? Elveszi az élete többi területeitől. Kevesebbet alszik, keve-

set törődik az egészségével és csökkenti a házastársával és gyerekeivel töltött időket. Előbb-utóbb negatív irányba billen a mérleg. Fiatalon megromlik az egészsége, vagy eltávolodik a gyerekeitől, házastársától. Különösen a szociális területen dolgozók vannak kitéve ilyen veszélynek, de „veszélyben van” az anyuka is, aki a családja „házi szolgája” és pl. naponta összeszedi a kamasz gyerekei szétdobált szennyesét.

Jézus nem gyógyított meg minden beteg embert és nem mosta meg naponta a tanítványai lábát. Súlyos szavakkal illette a zsarnokoskodókat, ugyanakkor tudta, hogy végtelen az igény a szolgálataira, és tudott határt szabni.

Te hogy vagy ezzel, kedves testvérem? Inkább távol tartod magad a szolgálattól, vagy inkább meg kellene tanulnod nemet is mondani? Hogy megy az egyensúlyozás a keskeny úton?

Balogh Laci, Debrecen

Április 7., Nagypéntek

Jn 18,1-19,42

Fiatalkoromban éveken keresztül tagja voltam a templomi kórusnak, és együtt énekeltük minden Nagypéntek este a János-passiót, ami az elejétől a végéig teljesen megegyezik a mai szentírási résszel. Ma is fülemben csengenek a passió mondatai, dallama, és hogy milyen csendes tisztelettel hallgatta mindenki az énekelve bizony nem rövid történetet. A régi Nagypéntek hangulatából és az ismerős szövegből próbálok erőt és bátorságot meríteni, ha már az élet úgy hozta, hogy nekem jutott, hogy Jézus elfogatásáról, elítéléséről, és szenvedéstörténetéről írjak, mert ettől a feladattól nagyon megijedtem.

Rengeteg nagyon fontos és keresztény vallásunk szempontjából is döntő (Júdás árulása és választott sorsa összehasonlítva Péter árulásával és további életével, aztán halálával; Jézus halála az Atya által eltervezett Áldozat volt?; hogyan halt meg értem is?; szükséges volt-e a halála? Stb.) esemény történt ezen a napon, ezért próbálok csak részleteket kiragadni, önkényesen, saját gondolataim szerint a szövegből.

Hatalmi harc, játszómázás, a zsidó Főtanács és Pilátus között – Kajafás egy korábbi János-evangéliumi helyen („Jobb, ha egy ember hal meg a népért”, Jn 11,47-50) gyakorlatilag elismeri, hogy Jézust nem tartja a zsidó törvények értelmében bűnösnek, de be kell áldozni a népért (ezt mai szófordulattal úgy mondanánk: magasabb szempontok miatt...) Pilátus fűtyül rá, hogy mit akarnak a zsidók Jézussal, de mihelyt a zsidó vezetők megszarolják, hogy be fogják árulni a császárnál, kész kivégeztetni egy ártatlan embert. A zsidó előjárók a közelgő ünnep miatt nem mennek be Pilátushoz, nehogy tisztatlanná váljanak, de egy ártatlan ember feláldozása miatt nincs rossz érzésük. Ha szükségesnek érzik, mennyire jól együtt tudnak működni egymást gyűlölő, egymással kibékíthetetlen ellentétben álló hatalmak is...! Jézus a hatalmasok szemében kis porszem, menthetetlenül a fogaskerekek közé került, sorsa megpecsételődött, esélye sincs, evilági értelemben neki vége. Ugyanezt érezhette a lengyel nép, amikor

1939-ben a szovjetek és a németek egymással lepaktálva lerohanták őket, és megkezdődött a (sokadik) szenvedéstörténetük. Ugyanezt érezhetik ma a kárpátaljai magyarjaink, akiken ismét átgázoltak. De kisebb volumenben is gyakorta találkozunk ezzel a helyzettel, amikor a külvilágtól „mattot kapunk”, azaz önhibánkon kívül belekerülünk egy kilátástalan helyzetbe, főnökünk manipulálni akar, a családjunk olyasmire kényszerít, amit nem akarunk, valaki meg akar fújni minket, fizikai, vagy lelki bántalmazás ér minket, vagy megtudjuk, hogy nagybetegek vagyunk... stb. Nagyon jó lenne, ha ilyenkor nem akarnék visszavágni, az ellenem vétőkkel foglalkozni, vagy lázadni a sorsom ellen, hanem minél hamarabb megtalálnám a kiutat a megpróbáltatásból, illetve nyomorultságomban is tudnék arra gondolni, hogy nem csak én, más is kapott pofont az élettől, s azzal is lehet példát mutatni, ahogyan kijövök egy sötét helyzetből.

Vallatás és elítélés Jézus jól tudta, hogy itt most véget fog érni a földi tevékenysége. Felkészült rá, elbúcsúzott a tanítványaitól, és rájuk hagyta az Atya szeretetét és a küldetést. Átímádkozta az éjszakát, erőt kérve a rá váró gyötrelmek elviselésére. Most bírói előtt áll. Annás (és később, a Főtanács), valamint Pilátus is fogást keresnek rajta. Konceptiók per ez a javából, többek között azért, mert tanúkat nem tudnak felvonultatni, akik valamilyen elkövetett bűnnel be tudnák vádolni, ehelyett a vádlottat készíttetik, hogy magát vádolja valamivel. (a tanítása és a tanítványai felől faggatja Annás, illetve Pilátus megkérdezi: „Mit műveltél”?) Jézus felismeri, hogy nincs értelme hosszasan kifejteni a tanítását, azt, amit 3 éven keresztül folytatott, ami az élete, beteljesített küldetése, igazolni, bizonygatni. Szűkszavúan beszél, időnként rámutat az eljárás törvénytelenségére („ha rosszat szóltam, bizonyítsd be a rosszat”), öntudatosan, ám szelíden, és nagyon nagy önuralmat tanúsítva áll helyt. Tudja, hogy itt most minden szavát úgyis csak kiforgatják, ellene fogják felhasználni, és az ítéletet már meghozták. Itt, ezen a helyszínen nem fog visszhangra találni sem ékes-szólás, sem tanúságtétel, mégis nagyon összeszedetten és bölcsen a leglényegesebb mondatokat elmondja. Ebben a helyzetben lehetett Hans és Sophie Scholl, akik 1943-ban erőszakmentes mozgalmukkal (röplapok szétszórásával) próbálták megmenteni a német embereket az értelmetlen vérontástól, mégis ordítva nevezte őket a bíró alattomos bűnözőknek, és még a főbelövést sem kapták meg, a megalázó lenyagakazás lett az ítéletük. Ugyanígy a katonaságmegtagadó ifjaink szavait is félremagyarázták, s börtönnel büntették a lelkiismeret hangját. De a hétköznapokban is számtalanul ítélenek rólunk igazságtalannul: a sok gyermekünk miatt ingyenélők vagyunk, a vallásosságunk miatt képmutatók, a munkahelyünkön az élethivatásunk miatt nem elég elkötelezettek, a közösséghez tartozásunk miatt a vallásos emberek egy része felforgatónak és beképzeltnek tart minket, szerény életmódunk miatt megkapjuk, hogy biztos nem mondunk igazat, mert kizárt, hogy ennyiből meg tudjunk élni...stb. Bevallom, hasonló szituációkban sokszor érzek készíttetést, hogy egy igazi törölmetszett kioktatást megeresszek az engem megvádoló felé. Természetesen tudom, hogy más karakterű emberek viszont hasonló helyzetben nem szólnak semmit. Mennyivel igazabb és bölcsőbb keveset, de jót szólva tanúságot tenni!

Nincs tovább, elkövetkezik a Vég. A szenvedés.

Az nem lehet véletlen, hogy én olyan sok éven keresztül nem bolygattam magamban a Szenvedéstörténetet. Amíg több, mint egy évtizedig hittancsoport vezettem, azt gondoltam, hogy a gyerekek életkora miatt, de később rájöttem, hogy magam miatt kerültem ki ezt a szentírási részt. Vajon miért? A szenvedés témakör nekem nem igazán ismert terület. Nem láttam még senkit meghalni. Nem volt olyan betegségem vagy bánatom, ami miatt hosszan, vagy kiút nélkül szenvedtem volna, és nem volt valami felemelő érzés, amikor rájöttem, hogy nem bírom a fájdalmakat, pedig azt hittem, hogy de, mert a szüléseimből indultam ki, aztán hamar megtudtam, hogy annál létezik sokkal nagyobb fájdalom is. Így nem éreztem soha jogosnak, hogy erről a témáról bármit mondjak. Hol vagyok én azokhoz az emberekhez, akik a szenvedésüket felajánlják valakikért, vagy valami jó célért? Bár, ki tudja, mi fog következni idősebb koromban, ami késik, nem múlik, lehet, hogy lehetőségem lesz még ezen a területen fejlődni...

Jézusnak lépésről-lépésre át kell élnie a szenvedés különböző formáit: meggyalázás (kigúnyolás, leköpdösés), fizikai kínok (megostorozás, keresztcipelés), emberi méltóságától megfosztás (ruháinak elvétele, és a bűnözők részére fenntartott kivégzés tudata), egész életét megkérdőjelezés („szabadítsd meg magad, ha Te vagy Izrael királya”-féle bekiabálások Mt 27,42). És végül a kínhalál, a haláltusa. Mit érezhetett? Emberi mivoltából kifolyólag nagyon szenvedett, ez biztos. Mégis csendben, méltósággal, s végig az Atyához imádkozva, az Atyával közösségben, belőle erőt merítve tudta az utolsó megpróbáltatást végigvinni.

Amellett, hogy imádkozott, magába fordult, megmaradt a figyelme, szeretete az övéi felé: vigasztalja őket, és gondoskodik édesanyjáról. Számomra még felfoghatatlan emberi teljesítmény ez! Jézusból merítve a kivégzett őskeresztények (és későbbi mártírok is: többek között Szent Gellért, vagy Apor Vilmos) is képesek voltak hasonló méltóságteljes és a nem hívő embereket is gondolkodóba ejtő „szép” halálra. Drága Jó Istenem! Ha az életem úgy alakulna, ha az lenne az egyetlen helyes döntés, szeretném, ha én is tudnék áldozatul esni, s ezzel tanúságot tenni Rólad. Ha ilyen próbatételt elé nem állítasz, akkor az étellel velejáró fájdalmakhoz, még előttem álló esetleges szenvedéshez adj erőt, türelmet, kitartást.

Szeretnék én is nyomot hagyni ezen a földön, életemmel mindenképpen, de ha úgy akarod, a halállommal is.

Magyar Ági, Székesfehérvár

Április 8., Nagyszombat

Mt 28,1-10

„Ne féljete! Menjete, számoljate be a testvéreimnek a történeteikről, hogy aztán elmenjenek Galileába. Ott majd viszontlátanak engem.”

Fejlődött valamit is az ember a bibliai időktől fogva? Közel se vagyunk úgy kiszolgáltatva a környezetünknek, mint Jézus korában, mégis fortélyos félelmek

kínoznak bennünket... Ma a bonyolult élet szülte bizonytalanság mérgezi meg a lelkünket, kapcsolatainkat. Állandóan új helyzetbe kerülünk, döntési helyzetben vagyunk, s mivel állandóan rohanásunk, nincs időnk kiérlelni a döntéseinket. A biztos fogódzót keressük – Jézus nélkül – hiába.

Maga Jézus úgy biztatta tanítványait, hogy

- ne féljünk a napi megélhetéstől, mert gondot visel ránk;
- az üldözéstől, inkább legyünk boldogok,
- a bizonytalan jövőtől, mert Vigasztalót küld,
- s ha hiszünk és bízunk, a vízen is járhatunk, mint ő.

A biztonságérzet a hiten alapszik. A galileai asszonyokat azon a húsvét reggelen az angyal fogadta Jézus üres sírjánál. A föltámadásról beszélt és emlékeztette őket, hogy Jézus előre jelezte, hogy meg fog halni, de az Atya megdicsőíti. De ezt a hír olyan horderejű, hogy tovább kell adni a tanítványoknak, a közösségben kell megélni. A mi feladatunk is a Jézus föltámadása fölötti öröm hirdetése.

Át tudom élni a megváltottság érzetét? Megteszek-e mindent, hogy megértsem és átéljem ezt az élményt? Ha kételyeim vannak, igyekszem-e tisztába jönni a gondolataimmal? El tudom-e fogadni, hogy van olyan titok, amit nem fejthetek meg észérvekkel, saját emberi erőfeszítéssel? Csak a kételyeimet osztom meg az emberekkel, vagy a megváltottság, a fölszabadulás érzését is? Tudniillik, hogy semmi nem tud elválasztani Jézus szeretetétől. Még bizonytalanságom, saját kétségeim se...

Benyhe Zsuzsi, Budapest

Április 9., Húsvétvasárnap

Jn 20,1-9

„Mester, Te vagy?!”

A múlt évben történt, hogy a templomba járó, fő énekes, előimádkozó, rendszeresen áldozó ismerős néninek tragikus hirtelenséggel meghalt a fia. Meglátogattam, hogy együtt legyek vele gyászában, és vigasztalva őt, az örök életről kezdtem beszélni. Leállított, és azt kérdezte: „Te hiszel az örök életben? Onnan nem jött vissza senki!” Nehéz volt folytatni a beszélgetést!...

Ma Mária Magdolnáról elmélkedjünk!

Visszament a sírhoz, és sírt, mert „elvitték az én Uramat”. Sírni és gyászolni ment, pedig örvendezni kellett volna azon, amit látott. Mi akadályozhatta abban, hogy örülni tudjon? Gyászolni ment azt, akit nagyon szeretett, és még egyszer látni elveszített Mesterét.

Hitének első akadálya az emlékei voltak. Merengeni a múlton... Nem jutott eszébe, amit Jézus többször is szólt a szenvedéséről, a haláláról és a föltámadásáról. Arra tudott emlékezni, amit látott.

– Vallásos emlékeink nem tartanak meg sem az élet örömteli, sem gyászos pillanataiban. A személytelen vallási gyakorlatok mit sem érnek!!! Talán Karácsony és Húsvét felhoz régi emléket. De az emlékek nem tartanak meg a hitünkben – és végtéig nem lesz belőlük *húsvéti hit!*

Magdolna hitének akadálya lehetett a szívében felgyülemlett és kimondott kérdés. „Elvitték. Hová tették?” Érthető a kérdés, hiszen szerette, vele volt, sokszor hallgatta a Mestert. Elveszítette látását, nem a fizikait, a lelkit. Nem veszi észre, hogy valami szokatlan, valami rendkívüli történik.

Üres a sír. Akár angyal is szólhat hozzá, csak szomorúságát látja, mást nem.

– Némelyekhez szólhat az Isten bármilyen módon, semmit meg nem hallanak, semmit meg nem látnak. Többen nem is akarják észrevenni, mert akkor változni, változtatni kellene. Maradnak a saját kérdéseik: Ha van egyáltalán Isten, miért van a szenvedés, mi lesz a halálunk után, miért van ez... az...? Stb.

A harmadik akadály az lehetett, amit eszével tudott. Jézus halott, a saját szemével látta a keresztre feszítést. Mindent! Azt is, amikor a katona átszurta. Így minden reménye szertefoszlott.

– Lehet a hit akadálya az ismeret? Vannak, akik mindent tudnak Jézusról. Szó szerint idéznek tőle. Tisztában vannak a keresztény tanítással, csak a gyakorlatban nem ismerik az élő Krisztust. Sok mindent tudnak, de talán semmit sem hisznek. Ismereteiktől nem lesznek jobbak a döntéseink, tetteik. Aki megbeszéli dolgait Istennel, aki beszélget Vele, kérdéseket tesz föl, az egyszer csak meglátja (megtalálja!), hogy Jézus valóban él. Sokan megállnak az ismeretnél, és a szívük mélyén sejtik: „Lehet, hogy mégis igaz!” De ha minden marad változatlan az életünkben, akkor marad a hit nélküli vallásosság.

Húsvét után nem lehet úgy folytatni mint előtte volt. Nem lehet az élet és halál kérdéseiről úgy gondolkodni, mint Húsvét, a Feltámadás előtt! *Mária Magdolna nem a feltámadás titkát értette meg, hanem a feltámadt Krisztussal találkozott. Megszólította a Mester! Személyes bizonyossága lett.*

Jézus azt szeretné, ha meghallanánk, hogy nevünkön szólít. Hogy bizonyosságra jussunk. Túllépünk az okoskodáson, és átéljük a találkozást az élő Úrral, legyen húsvéti hitünk!

Csak így lehetünk az örömhír hirdetői!

Horváth Józsi, Tata-Táska

Április 10., hétfő

Mt 28,8-15

Velünk jön... „Előttetek megy...”

Az első húsvét reggelén általános szomorúság jellemezte azokat, akik Jézus-hoz tartoztak.

Júdás kétségbe esésében öngyilkos lett. Péter a keserves sírás után, most bizonytalan. Tamás ott hagyta társait, talán haza is ment. A kilenc tanítvány rettegett, hogy a Mesterük sorsára jutnak. Az asszonyok sírva várták, hogy az ünnep elmúltával Jézus sírjához mehessenek. A két emmauszi tele keserűséggel ballagott az úton és elemezte, hogy mi is történt. Gyászolták Jézust, pedig ott ment mellettük. Velük volt csak nem ismerték fel. A Feltámadt Krisztus „szembe jön” a félelemmel, de örömmel eltelt asszonyokkal.

Minden úgy történt, ahogyan előre megmondták! Csak senki nem tartotta számon, vagy nem vették komolyan, vagy elfelejtették! Jézus tájékoztatott... megtörténhet, hogy nem emlékezünk! Sok mindent hallottunk, olvastunk, tán még át is elméltünk! Sajnos életünk kritikus helyzetében „elfelejtettük”! De hisz Jézus itt van velünk! És életünk útján ma tanít. A gond az, hogy sokszor fontosabbak a saját gondolataink, mint amit Jézus „mond”. Gondoljunk csak arra, amikor Péter „figyelmeztette” Mesterét „ez nem történhet veled!” Pedig nem sokkal előtte mondta: „te vagy a Messiás, az élő Isten Fia!”

Az utolsó vacsorán Jézus arról beszélt, hogy a „feltámadásom után megelőzlek majd titeket Galileában.” Bejelentette a programot: találkozzunk!... senki nem reagált! Péter önmagával eltelve nem gondolkodik el, nagy képűen mondja „én nem hagylak el” (vö. Mt 26,31-35) – azután pár óra múlva megtagadta!

Különös lelki süketség? Fenntartások Isten kijelentéseivel, figyelmeztetéseivel szemben? Vagy csak, amit elképzelhetőnek tartunk, azt veszi be az agyunk, meg szívünk? Ki kell gyógyulni ebből, mert a hallgatott és komolyan nem vett jézusi szó vádolni fog bennünket egy napon!

Az asszonyok bizonytalansággal mentek a sírhoz, ki hengeríti el a követ. Amikor meghallják az üzenetet a sírtól már örömmel futnak. Van céljuk, feladatuk, küldetésük, – már megújult szívvel viszik a hírt. Márknál olvassuk az ifjú üzenetében „előttetek megy”.

Jézus a tanítványai előtt megy! A cél meghatározva. Nem kell céltalanul bolyongani, figyelni kell az evangéliumra! Tudjuk a választ a „Merre menjek?” kérdésre!

A célt igaz csak később érhetjük el, de az irány meghatározó! Az evilág mögöttünk van, az irány a cél felé visz. Az asszonyok, az emmausziak kétségekkel telt szívvel indultak, azután megváltozott az irány... örömmel szaladtam. Még egy gondolat: mindenhol többes szám – „előttetek”, „mondjátok”, „meglátjátok”... Amikor Jézust követjük nem kell egyedül mennünk. Vannak testvérek. Együtt mehetünk: mellettünk a bátorítás, biztatás, megerősítés.

Már csak ennyi: felfedezni, hogy Jézus velem van! Ketten a Mesterrel és sok segítő baráttal...

Horváth Józsi, Tata-Táska

Április 11., kedd

Jn 20,11-18

Szavakkal, mondatokkal el tudjuk fedni, ami a szívünk, lelkünk mélyén van. Tudunk úgy fogalmazni, hogy ne fejezze ki azt, amit valójában a lelkünk mélye rejt. „A beszéd csak félreértések forrása.” – mondja a kis herceg. Arcunkkal, mimikáinkkal, testbeszédünkkel már kevésbé tudjuk palástolni a lélek mélyén lakozó érzelmeket. Nem így vagyunk a könnyekkel. A könnyek a lényünk legmélyéről, a szív mélységéből törnek elő. Így lényünk legmélye nyilvánul meg bennük, őszintén.

Miért sírt Mária Magdolna?

Őszintén fájlalta, hogy nem találja Jézust. A lelke legmélyéről tört fel Jézus hiánya. Őszintén tudom-e hiányolni Jézust, ha életem nincs rajta az ő síkján. Az ő szellemisége, a lelki azonosság köztem és Jézus között, ha nincs meg, akkor hiányolom-e? Úgy, mint Mária Magdolna, hogy szinte sírni tudnék érte. Őszintén, szívből.

Mária Magdolna meghallotta a hangot. Nem ismerte még fel Jézust, de a hangját meghallotta. Meghallani Jézus hangját, nagy feladat világunkban. Úgy tudom meghallani, ha ott van az igény, a vágy, a szívem mélyén. Az igény, a vágy bekapcsolja a szellemet, hogy keressen, kutakodjon az után, aki után ott él a vágy a szívemben.

Akkor ismerte fel Mária Magdolna Jézust, amikor Jézus néven szólította őt. Egyedi, egyszeri, és megismételhetetlen vagyok ebben a földi életben. Nevem van Isten előtt. Ez a név, az azzal járó tulajdonságok, lelkület, ideg-és lélek zizezése, csak az én nevem alatt futnak. Rá kell találnom erre a névre. Fejleszteni, tökéletesíteni kell a földi életem folyamán. Minél inkább hasonló lesz Jézushoz, a nevem alatt futó életvonulat, annál inkább ráismerek Jézusra.

Vidd el a hírt testvéreimnek. Nagy, és örök feladat. Ezen áll, vagy bukik az Isten Országá. Viszem-e Jézus jó Hírét, vagy magamnál tartom. Bezárom aranykálitkába. Ha ott a hiány érzete Jézus után, ha ott a vágy Jézus után, ha ott van a ráismerés Jézusra, akkor lehetetlen, hogy megálljak Isten Országá örömhírével. Akkor száguldok, rohanok vele, szélvésznyi sebességgel, hogy minél többekben felkeltsem a hiányt, a vágyat, a ráismerést Jézusra, és arra az Országra, amelyet egymás közt kell megvalósítani.

Gyűrű Ferenc lövői plébános

Április 12., szerda

Lk 24,13-35

Szememben az emmauszi tanítványok találkozása az Isten által felébresztett (34.vers *égerthé* vö. Mk16.6) Jézussal, Lukács többszörösen „csodásító” redaktori igyekezete ellenére sem más, mint egy váratlan, intim baráti találkozás leírása. Melléjük szegődve és velük tartva nagyobb esélye volt arra, hogy elhagyja a számára túl veszélyes fővárost.

Kleofás és társa kezdetben nem ismerte fel őt. Látásukat az a tudat akadályozta, hogy a néhány nappal ezelőtti jeruzsálemi történetek után (a meggyötört és a kereszten meghaltnak hitt Jézus látványát követően) lehetetlenség lett volna arra gondolniuk, hogy ő az. Számukra Jézus meghalt a kereszten. Úgy hitték. Ezenkívül a nemrég még félholtan, összetörten fekvő Jézus gyors felépülése ellenére is valószínű felismerhetetlenségig megváltozott külsőt mutatott. Ezért tehát idegennek nézték.

Beszélgetésük egy jeruzsálemi beszámolóval kezdődik, amely beszámoló nem volt más a két tanítvány részéről, mint egy erős hitvallás meghaltnak hitt mesterről: „*prófétai férfiú volt, szóban és tettben hatalmas Isten és az emberek előtt*” (19 b). Ez a mondat világos és egyértelmű állítás. Számomra azt bizonyítja, hogy a tanítványok kezdetben semmiképpen nem gondolták és nem is hitték, hogy Jézus azonos lenne Istennel. Szentháromság-konceptiójuk ekkor még végképp nem volt. De szóban és tettben hatalmas prófétai férfiúnak tartották. Pontosán ezt és nem többet állítanak róla.

Jézus a szent iratokról beszélgetett velük, de nem valószínű, hogy messiási voltát igyekezett volna számukra bizonyítani az írásokból, hisz egész életében tiltakozott a messiási cím ellen.

A mindkét részről nyitott, lelkes és tartalmas beszélgetés közben beesteledett. Épp, amikor hazaértek Emmauszba, oda, ahol valószínű a szövegben megnevezett Kleofás lakhatott. Kézenfekvő volt, hogy vendégként marasztalták őt éjszakára. Jézus betért hozzájuk, hogy még egy kicsit velük legyen. Megpihentek, tisztálkodtak, majd vacsorához láttak. Baráti, intim találkozás lett ez a helyzet közöttük, mert Jézus tanítása lángolóvá tette szívüket, lelküket. Mintha a Mester beszélne, hívná, vonzaná és küldené őket ismét. De hiszem ez nem is lehet más, mint ő.

- Mester, te vagy az? Ez nem lehet igaz. Te vagy az? Azt hittük, sohasem láthatunk már, hogy sohasem hallhatjuk a hangod, a tanításod. Fáradtak, csüggedők voltunk, azt hittük örökre elveszítettünk, hogy soha többé nem láthatunk már téged.

- Igen, én vagyok, barátaim. Lassan búcsúznunk kell, mert az Isten Országának beteljesítése innentől a ti küldetésetek lesz!

Csizovszki Robi, Sopron

Április 13., csütörtök

Lk 24,35-48

Jézus megjelenik az apostoloknak

A történet két élesen elkülöníthető részből áll. Az elsőben nagy sürgés forgás van: asszonyok sietnek a sírhoz, viszik a hírt az apostoloknak, hogy üres a sír. Péter és János fut a sírhoz, mindent úgy találnak, ahogy az asszonyok mondták. Péter gondolkodik, János hisz. Az emmauszi tanítványok hallották

ezeket a híreket, mégis leverten távoztak, mint Tamás apostol is. Csalódtak Jézus halála miatt. Úgy tűnt, hogy minden elveszett. Aztán jönnek az elgondolkoztató jelek: Mária Magdolna felismeri Jézus hangját, Jánosnak elég az üres sír látványa, az emmauszi tanítványok Jézusról beszélgettek, amikor csatlakozik hozzájuk, megértik a jövendöléseket és a kenyértörésben felismerik Mestereiket. Tamás testi érintést akar.

Jézus közös étkezéssel bizonyítja be, hogy megdicsőült testben él. Te miről beszélgetsz? Vonaton, munkahelyen, iskolában, otthon? Vallásos téma előke-rül? Neked kicsoda Jézus Krisztus? Milyen Isten megtapasztalásod volt? Meg-változtatta a gondolkodásmódodat, az életedet? Látszik-e, hogy hozzá tarto-zol? Jelentős döntés előtt számít-e, hogy ő mit szól hozzá? Elviselsz-e iránta való szeretetből bántást? Megvéded-e azt, akit hite miatt bántanak?

A második részben nagyon határozott küldetést ad övéinek. Meg kell érteniük az Írásokat, neki szenvednie kell és harmadnapra fel kell támadnia a halálból. Jézusban nem volt kétség, hogy fel fog támadni. Nyugodtan az Atya kezébe ajánlja lelkét. Ő mindent megtett, amire az Atya megkérte. Nem csüggedt el, nem sértődött meg, tudott nagyon határozott, kemény lenni. A mi feladatunk, hogy az ő nevében – szándéka szerint – megtérést és bűnbocsánatot kell hir-detnünk minden népnek. Nem zárkozhatunk be csigaházunkba, nem lehetünk csupán hőmérők, hogy a környezetünk kedvében járjuk. Hősugárzóknak kell lennünk. Te készen állsz a küldetésed teljesítésére? Magadban bízol, vagy kéred Isten Szentlelkét? Keresel-e társakat a küldetés teljesítéséhez? Krisztus számít rád! Sok sikert kívánok!

Butsy Lajos, hegyeshalmi plébános

Április 14., péntek

Jn 21,1-14

Jézus, feltámadása után megjelent a Tibériás tavánál. Hét tanítvány - Pétert, Tamást és Natánaelt név szerint is megemlíti az evangélista – kievez a csónakkal halászni. Az eseménynek kettős idősíkjá van: a tavon még éjszaka van, mert akkor kedvező a halfogás. A parton már virrad, s az apostolok bizonyára csüggedten eveznek kifelé. Az ez után következő események már hajnalhasa-dáskor történnek. Megfigyelhetjük az ellentétet: a lassan múló sötét éjszaka ↔ jön a virradat, amely visszaszorítja a sötétséget.

Az egész esemény légköre olyan titokzatos:

- Egy ismeretlen alak jelenik meg a tó partján.
- Halfogás – 153 nagy hal – szakadozó háló.
- A parton parázsló tűz, és rajta sült hal.

Péter szerepe kiemelkedik a többi apostol közül:

- Ő a kezdeményező: „Menjünk halászni!” A többiek helyesnek tartják Péter döntését és elkísérik őt!

- Péter vízbe ugrott, mert előbb akart találkozni Jézussal, mint a többiek.
- Péter egyedül vonszolja a partra a halakkal teli hálót.

Bár a parton álló Jézust, mint az Urat, János, a szeretett tanítvány ismeri föl, és ő szól Péternek.

A Jézussal való találkozás élménye újra felélesztette apostolokban a föltámasztásba vetett hitüket. Ez a harmadik találkozás egy jel számukra, mert újra Jézushoz vezetni őket, és még szorosabban odakapcsolja őket az Ő személyéhez. A mi hitünknek is van fejlődési folyamata. A hitünk is erősödhet, fejlődhet, lehetnek hullámhegyek és hullámvölgyek. Ezért van szükségünk a hűségre, a személyhez való kötődésre. Hitünket nagyrészt Istennek köszönhetjük, de a mi közreműködésünk és erőfeszítésünk nélkül nem fog növekedni és erősödni. Ha távol maradunk Jézustól, ha hátat fordítunk neki, akkor úgy járunk, mint az apostolok. Visszamegyünk halászni, nem fogunk semmit, üres lehet az életünk – eredménytelen, gyümölcstelen, zsákcúba kerülünk.

Most a húsvét hetében keressük a Jézussal való találkozást. Ebben segít bennünket, ha rendszeresen imádkozunk, elmélkedünk a húsvéti eseményekről, tanulunk az apostolok pozitív magatartásából. Ezzel erősödik a Jézussal való személyes kapcsolatunk, barátságunk.

Tóth Miklós rábatamási plébános

Április 15., szombat

Mk 16,9-15

„Nem hitték el...”

„Nekik sem hittek...”

„Hitetlenségüket...”

Kiemeltem ezeket a számomra szembetűnő szavakat. Van egy történet, van egy hír és egy találkozás. A történetet hírvivés követi. Először a családnak, azután a tanítványoknak. De mindez hihetetlenül hangzik.

Elképzelek egy élethelyzetet, amelyben veszteség ér. Elkeseredett, szomorú, kilátástalan állapot követi a veszteséget. El kell gyászolni, ami elveszett, ami véget ért. Bezáródik a szem, a fül, a száj, az orr, a kéz, a láb. A külvilág kint marad és semmilyen hír nem tud behatolni. De meddig tartson ez a gyászos állapot? Ez a bezártság? Véget lehet ennek vetni? Hogyan? Mi kell hozzá? Az élet maga az, ami a hírt viszi. Az élet itt van, létezik! Először csak enyhén, alig észrevehetően, egyetlen helyzetben, majd többszöröződik jelenléte, egyre másra felbukkan lüktető valósága. És végül nyilvánvalóvá válik. Megjelenik. Látható, hallható, tapintható, érezhető. Csak éppen egyszerűen hihetetlen, hogy létezik. A gyászban, veszteségben, zártságban nincs érzékszerv, ami tapasztalhatóvá teszi.

Csak a hit. Az a legbelső bizonyosság teheti elfogadhatóvá, ami minden élőben ott rejtőzik. Az élet szikrája. Felélesztéséhez olykor kemény szavak kellene. Szembesítés hitetlenségünkkel, keményszívűségünkkel, vakságunkkal, elhatalmasodó gyászsunkkal.

És amikor az élet feltámad bennünk, nem marad más dolgunk, mint mások számára is hallhatóvá, láthatóvá, tapinthatóvá, ízlelhetővé, szagolhatóvá tenni az örömhírt.

*Élek!
Éljek!
Élünk!
Éljünk!*

Csizovszki Zsóka, Sopron

Április 16., Húsvét 2. vasárnapja

Jn 20,19-31

Valóban feltámadt!

A zűrös nap megrázó és érthetetlen eseményei biztosan megviselték a tanítványokat. Jámbor asszonyok híradása, üres sír... Félelem töltötte el őket, vajon mi következik? Vezető nélkül maradtak – hogyan tovább? Ültek a sötét szobában, magukra zárt ajtóval. Nem nehéz elképzelni reménytelenségüket.

Mi, a Húsvét után élő emberek a Bibliából kapjuk az információkat. Mi sem vagyunk könnyű helyzetben. Vizsgálhatjuk, hogy igaz vagy nem.

– Sok mai ember hallott már a feltámadásról, Jézus Krisztus feltámadásáról. Legtöbben azonban nem hiszik el mindazt, amit a Szentírásban olvashatunk. Vannak, akik úgy gondolják, az egész csak elképzelés, kedves emlékezés a keresztények részéről. Vannak olyanok, akik döntöttek Jézus mellett, ők hiszik, tudják, hogy amit a Biblia közöl, az igaz.

Mi is történt? Jézus örömhírt hirdetett. A tanítványokat a tanítás és Jézus személye, tettei lenyűgözték. A keresztre feszítés miatt az Isten országa építése fiaskót vallott. Ott este, a zárt ajtók mögött, azonban történt valami... Már szinte az is csoda, hogy együtt maradtak. Talán éppen ennek köszönhetően *elindult valami*; Jézus betartotta a szavát: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20). A zárt ajtó nem akadály, ott lehet közöttük!

Találkoztak Vele. Azután egyre többen átélték, és bátran hirdettek, hogy találkoztak Vele.

– Akinek élete középpontjában Jézus van, az átélheti ezt a csodát. Az akkori és a mai tanítványok élete ettől a találkozástól vált és válhat ma is igazán mássá. Az ortodox világban így köszönnek Húsvétkor: „Krisztus feltámadt!”, a válasz: „Valóban feltámadt!” Az egyéni megnyílás és a közösség segít a találkozásban.

Ettől azután minden más értelmet nyert: elmúlt a félelem, a bizonytalanság.

Ott este nem is Jézust várták, csak az üldözéstől féltek. De Jézus megajándékozta őket: Láthatják őt, ahogy korábban látták. Kezeit, oldalát mutatja, együtt eszik velük... a tanítványok a valóságos eseményt akarják így leírni. (Gondolom, ők sem nagyon értették, mi történik!) Jézus szavainak komolyságát igazolják a sebek, és a sebek megerősítik szavait. A félnék tanítványok most már nem riadtak vissza üldözéstől, megaláztatástól, sőt kivégzéstől sem.

Békesség költözött a szívükbe. Nincs már kételkedés, félelem. A félelem ellenszere nem az, hogy nem félünk, hanem hogy Isten békéje ott van a szívünkben. Éppen a bennünk lévő békesség a mércéje annak, hogy hiszünk-e igazán Istenben, Jézusban. Ezt a békességet vallási gyakorlatokkal nem érhetjük el. Úgy juthatunk hozzá, ahogyan a tanítványok megkapták a Lelket. „Kifújta” belőlük a félelmet, és erőt adott, hogy elinduljanak küldetésük teljesítésére, a szolgálatra.

Nyitott vagyok a találkozásra? Van közösségem, ahol együtt átéljük Jézus jelenlétét? Vajon az én küldetésem mire is szól?!

Horváth Józsi, Tata-Táska

Április 17., hétfő

Jn 3,1-8

Ma sok a tömegember. Úgy gondolkodnak, hogy az a jó, amit mindenki csinál, ami a divat – ebben nagy szerepe van az internetnek, amely befolyásolja az embereket. Nikodémus is benn volt egy közösségben, a farizeusok közösségében, mely megkövetelte a törvény és hagyomány szerinti gondolkodást és cselekvést. Ő mégis önálló, saját gondolatra jutott, sőt tettekre is. Felkereste Jézust, beszélgetett vele. Szembe mert menni az árral, még abban az esetben is, amikor tudta, hogy esetleg következményei lesznek tetteinek. /Voltak ilyen „nikodémusok” hazánkban is a szocializmus ideje alatt./

Érdekes Jézus és Nikodémus párbeszéde. Nikodémus tanúságot tesz Jézusnak a hitéről, hiszi, hogy Jézussal van az Isten a cselekedeteiben. Jézus Nikodémus kijelentése mögé lát, válaszában rögtön a lényegre tér és megmondja, hogyha nem tér meg, illetve nem születik újjá vízből és Szentlélekből, nem láthatja meg Isten országát. Mert ami testből születik az test, ami Lélekből születik az lélek. A test szüleményei: a pénzéhség, hatalomvágy, önzés, érzékiesség ... mely lehúzó, boldogtalanná tesz. Egyre többet akar az ilyen ember a pillanatnyi öröm érdekében, ami megteveszti, mert azt hiszi, hogy ez az igazi boldogság, amit hajszol és keres. A lélek szüleményei: Isten és emberszeretet. Ha nem tudom szeretni embertársaimat, hogyan tudnám szeretni Istent, akit nem láthatok? Ha magamat nem szeretem, hogyan szerethetem embertársamat? Ahhoz, hogy a Lélek újjászülethessen bennem, önmagamon kell kezdeni megváltóztatást. De ez a kezdés nemcsak a saját erőből történik, hanem kell hozzá az a Lélek szele, amely ott fúj, ahol akar.

Erre van egy példám. Van egy kedves ismerősöm, aki teljes ateizmusban nevelkedett és élte az életét mintegy 50 évig. Amikor hitüket élő emberek közelebe került, egyszer csak megváltozott. Korábban is ismerték egymást. Épp ezért érdekes, hogy miért csak ekkor nyílt ki ismerősöm szeme és szíve barátai felé. Kézbe vette a Szentírást. Kérdés kérdést követett, egyre többet akart megtudni Jézusról, végül odáig jutott, hogy feladta jól fizető állását, teljesen megváltozott az életszemlélete, a világról vallott felfogása. Rendszeresen olvassa a Szentírást, jár Biblia órákra, éli a felebaráti szeretetet. Hitével, istenszeretetével megszegyeníti környezetét. Valóban. Isten Lelke ott fúj, ahol akar.

Kissné Petrák Erzsébet, Levél

Április 18., kedd

Jn 3,7b-15

A Jézus működését írásban is megőrkítő szerzőknek köszönhetően a mai szentírási helyen Nikodémus okítását olvashatjuk. Látható, hogy nem nagyon értette a Lélekben újjászületésre történő felszólítást, valamint az izraeli vallási-társadalmi normák jézusi átértelmezésével is gondjai lehettek. Jézus fogalomalkotásai az akkori emberi szellemi gondolkodás csúcsa. Azóta eltelt kétezer év, a filozófia-teológia művelői meglehetősen továbbgondolták az emberi elképzeléseket. Megélt korunk egyre sűrűbb, egyre gyorsuló. Az egymásra épülő emberi szellemi gondolkodás egyre intenzívebb. Ma szinte azonnal közkinccsé és elérhetővé válik, amit rögzítenek és közreadnak. De megéljük az alapvető erkölcsi normák (Tízparancsolat) teljes szétzüllesztését is, ami előbb-utóbb az emberiség kipusztulásához vezethet, ha nem térünk észhez! Minden egyes parancsot alapjaiban támadnak, rengetegen “élnék” aszerint (tömegközlekedve rettenetes állapot tapasztalható). Pedig a jézusi újraértelmezés mennyivel több még ezeknél is...

Visszatérve Nikodémus személyére, megérthette Jézust, de talán nem is lehetett helye a fiatal, képzetlen srácok között. A főtanácsi ítélelhozatalkor próbálkozott Jézust menteni, a keresztről pedig Arimateai Józseffel ők vették le Jézust és temették el, nem a Tizenegy... Közösségszervezési évtizedeinkben mennyi ilyen “jószándékú” vallásos emberrel találkoztunk, próbálkoztunk... Én magam mennyire vagyok Nikodémus-típus? Mi módon van az én egyediségem és ugyanakkor az emberiséghez tartozásom? Egy kis jelentéktelen lény vagyok az idő folyamán, vagy egy valóban számontartott egyed? Mennyiben vagyok felelős a dolgok alakulásáért, vagy csak fontoskodva túldimenzionálom magamat? Jártatom az agyamat, időnként rögzítem a gondolataimat, valamilyen hatásfokkal közlöm is másokkal. Aztán van valami értelme? Minden bizonytalannal van, mert minden “porszem” számít a “sivatagi homokviharhoz”... Én miként valószínűsítem meg a Lélekben újjászületést és a vallási-társadalmi normák jézusi értelmezését?

Cserta Gábor, Székesfehérvár

Április 19., szerda

Jn 3,16-21

„Úgy szerette Isten a világot, hogy ... örök élete legyen.”

Lehet, hogy a mai igeszakaszt bármikor is olvasva, az éppen akkor élő emberek teljesen nekik és körülöttük élőknek szólóan, jelen idejüként élhették meg, mint ahogyan nekem is ez az érzésem. Mintha egyre inkább nem hallaná meg az emberiség ezeket a gondolatokat, szavakat. Mindenki üdvözülni akar, de több milliárdos nagyságrendben nem az Örökkévalóságban, hanem most, itt, azonnal, ebben a földi, fizikai valóságban. Szellemi lét? Ugyan már, mese. Élünk a mának... Volt a zsidóknak, majd az emberiségnek Jézus és mindig jelenvalóan van annak, aki szeretné. Aki valóban szeretne üdvözülni az Örökkévalóságban, nem kell egyebet tennie, mint Jézus elgondolása szerint élnie történetesen a mai napot is! Remélhetőleg minél többen a jelenleg létező 8 milliárdból. Az eddig már létezett legalább 110 milliárd emberi lénynek miként állhat az Üdvözültsége? Közöttük a személyes rokonaim, barátaim, számomra sokat jelentett emberek? Akikkel az ígéretek és reményeim szerint lesz majd számomra is az örökké tartó, időtlen, anyagtalan, közösen “megéleendő” szellemi, a Jóistennel és más szellemi létezőkkel is közös létmódunk. Tennünk is kell ennek érdekében valamit, ha méltóképpen szeretnénk találkozni velük, nem lehet csak úgy “bekopogni” a Kapun, hogy megjöttem... imádkozzon ennek érdekében ma is mindenki a maga módján...

Csertáné Bohn Judit, Székesfehérvár

Április 20., csütörtök

Jn 3,31-36

Isten nem méri szűken a Lelket...

Mintha Keresztelő János – kicsit átfogalmazva – megismételné Jézus szavait Nikodémushoz, melyek a fejezet 3–13. verseiben hangzanak el.

Vajon miért gondolta János, hogy Jézusnak növekednie kell, neki pedig kisebbedni? Talán kicsit profán módon, de a kérdésre a választ nem a Szentlélek sugallatában keresem. Hanem abban, hogy János látta: Jézus az emberek nyelvén szólal meg, az ő problémáikra reagál. Szinte minden helyzetben Isten könyörületességére világít rá – ugyanakkor a zsidó vallás szabályait rugalmasan kezeli. János belátta, hogy Jézus hangja az igazi prófétai, jövőbe mutató hang. De ő ezt a lépést már nem tudta megtenni. Vajon én képes vagyok, képessé válhatok-e rá?

A választ keresve most olvassuk el úgy ezt a hat verset, mintha mindegyik a mikrokozmoszra, a belső világomra vonatkozna. A felülről és a földről való, a tanúságot tevő és az azt megtagadó részek mind bennem kavarnak. Hogyan kell ezek között rendet tennem?

A teljességet megtapasztaló, a felfelé nyitott részemmel napi kapcsolatban kell lennem. Hagynom kell, hogy Isten szava, a Lélek áramoljon bennem. Napi

élményem kell, hogy legyen: Isten nem mér szűken. Sőt! A Fiú, akinek a kezébe mindent odaad az Atya, bennem is ott van. A „fenti” világnak ezt a tágasságát, bőkezűségét kell képviselnem, megmutatnom életem földi síkján is. Az evilági dolgokkal nem az a baj, hogy bűnösek, hanem hogy beszűkítik a gondolkodásom. Könnyen elveszítem a kapcsolatot az „egésszel”.

Örök élete pedig a bennem is élő Fiúnak van. Ezért ennek a résznek kell növekednie bennem, a többinek pedig kisebbednie.

Tanos Gábor, Székesfehérvár

Április 21., péntek

Jn 6,1-15

„Jézus ekkor kezébe vette a kenyeret, hálát adott és kiosztotta a letelepedett embereknek...”

Az evangéliumnak ebben a részében nem a szóbeli tanításon van a hangsúly, és nem személyes a történet. Jézust sokaság követi, és az emberek várják tőle a további csodákat, kapni akarnak egészséget, rómaiaktól való szabadulást... A korabeli emberek nyitottak voltak a csodákra, mivel sok jelenségnek nem ismerték az eredetét. Ma mindennek az okát kutatjuk, racionalizáljuk a körülötünk és bennünk zajló történéseket. Jézus célja a csodával nem az ámulatba ejtés, az öncélú bűvészkedés, hanem valamely emberi szükséglet kielégítése.

Jézus nem küldi haza az embereket, felismeri a szükségletet – éhesek az emberek – és Fülöpöt kérdezi a megoldásról. A tanítvány a realitást képviseli a történetben. Valóban, ennyi – 5000 férfi és a velük levő nők és gyerekek – embert fizikailag és anyagilag is hatalmas feladat élelemhez juttatni. A sokaságból egy fiúnál van „nagyobb” mennyiségű étel. Jézus hálát ad érte, megáldja és kiosztja az emberek között. A hála Jézus bensőséges kapcsolatát mutatja az Atyával. A hála érzése, megfogalmazása számunkra is meghatározó az életünkben. Annak elismerése, hogy van valaki nálunk több, akinek a gondoskodását felismerjük és elismerjük. A hála tudatosítása gyógyír nagyon sok lelki bajunkra, mivel magunkról Istenre irányítja a figyelmünket.

A megmaradt étel mennyisége nagyobb, mint amennyi kezdetben volt. Jézusnak köszönhetően a kevésből sok lesz, mindenkinek jut elég enni.

János evangéliumából hiányzik a másik három evangéliumban leírt, apostoloknak szóló jézusi felszólítás: „Ti adjatok nekik enni.” Ismerjük és várjuk ezt a felszólítást, amely az isteni működés részeseivé tesz minket. Felelősséggel tartozunk a ránk bízottak iránt.

Jézus azért jött, hogy a lélek „éhségén” enyhítsen, az erre való vágyakozás is vezeti az embereket hozzá. Tanítása eltér a korábban megszokottól, új isten-és emberképről beszél. A kenyérszaporításban a test és a lélek számára is ad táplálékot. A történetben a Mester enni ad és szolgál. Jézus egy fizikai síkon jelentkező problémát old meg és emeli ezt magasabb szintre. A leírtak megmutatják Jézus gondoskodó, figyelmes szeretetét, ami túlradó – amit a maradék

mennyisége is bizonyít. Az emberek prófétának, sőt, messiásnak tartják. Jézus nem akarja, hogy királlyá tegyék, ezért elhagyja a tömeget és egyedül a hegyre vonul.

Az evangélista a történet elején és végén is leírja, hogy Jézus az apostolokkal, illetve egyedül visszavonul. Az elmélyült istenkapcsolat Jézus és az őt követők számára is elengedhetetlen az Isten ügyében való cselekvéshez. A cselekvés előtt és után is szükség van a lelki töltődésre.

Nem tudhatjuk, hogy itt valójában mi történt. Lehet, hogy objektív, fizikai értelemben történt isteni csoda. De az is lehet, hogy a sokaság lelkében következett be csodálatos átalakulás. Akkoriban az élelem kiemelten fontos része volt a hétköznapiaknak. Nehezen elképzelhető, hogy a korabeli, két lábbal a földön járó egyszerű emberek ennivaló nélkül vágtak volna neki az útnak. A fiú felajánlotta a nála levő kenyeret és halakat. Ez, és Jézus tanítása, megérintette az embereket és arra készítethette őket, hogy ők is vegyék elő a „szűkösebb időkre félretett”, náluk levő ételt és ők is vegyenek részt az osztozásban. Ha így volt, ez sem kisebb csoda, mint a kenyér és hal megszaportítása.

Segíts Istenem, hogy felismerjük a szükségét és megfelelően reagáljunk rá.

Miklós Kinga, Székesfehérvár

Április 22., szombat

Jn 6,16-21

Jézus a vízen jár. Mi előzi meg ezt az evangéliumi szakaszt? A csodálatos kenyérszaportítás. Sok ember, nagy társaság. Majd az összejövétel végén, Jézus felmegy a hegyre imádkozni, s eközben a tanítványok csónakba szállnak és elindulnak Kafarnaum felé.

Ha megfigyeljük az evangéliumi történeteket, Jézus életét, észrevehetjük, hogy a nagy csodatételek után, a tömeggel való találkozások után, Jézus elvonul egymaga, csendben imádkozni. Nem csak az egyik oldalt éli és nem is csak a másikat. Ki kell mozdulni, kell a társasági létforma, azonban utána szükség van a csendre, nyugalomra, ahol találkozhatunk Istennel. Kell egy hely, ahol felvesz, s egy, ahol lead. Önmagában egyik sem életképes.

Nézzük meg ezalatt a tanítványok helyzetét! Egy nagy csodatétel után, élményekkel, hittel gazdagodva, útra keltek. Ez hasonló lehet, mint amikor mi részt veszünk egy tartalmas lelkigyakorlaton, szentmisén, közösségi találkozón. Tele vagyunk lelkesedéssel, bizalommal, tele van az Isten iránti „szeretettünk”. Duzzadunk az elhatározásoktól, hogy mi majd megváltjuk a világot, hirdetjük az Igét. Azonban, jönni fognak nehézségek, szürke hétköznapiak, ahogy a tanítványoknak is jöttek.

Besötétedik. Ott ülnek a tanítványok a csónakban és este lesz. Az orrukig sem látnak. Nem baj, még erősítik egymást, ismerik a környéket, nem tudnak eltévedni, együtt vannak. Azonban jön a második kihívás. Feltámad a szél. Még mindig van bennük kis remény, hogy megoldják a kialakult helyzetet rutinos

halászok lévén. Azonban ekkor megjelenik Jézus. Máté evangéliuma jól leírja, hogy megrémültek. Azt hitték kísértetet látnak. Ez már akkora próbatétel, hogy hiába indultak lelkileg feltöltődve útnak, a sok rémisztő tapasztalat előhossa bennük az emberi oldalt. Gondoljunk csak bele! Mikor ellepnek a teendők, nyomaszt az élet, le vagyunk terhelve és azt gondoljuk, ez már rosszabb nem lehet, akkor jön még egy kihívás. Milyen nehéz ilyenkor azt mondanunk, hogy ez nem egy kísértet, nem egy sorscsapás, hanem megpróbálom meglátni benne Isten szerető, gondoskodó arcát.

Jézus szól a tanítványoknak, hogy „Ne féljete!” Megszólal a lelkiismeretünk, hogy lehet, hogy valahol ebben a nehézségben Jézust kéne meglátnunk, azonban túl sok fájdalom ért már minket ahhoz, hogy ezt elsőre elhiggyük. Megpróbáljuk próbára tenni Istent. - „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy odamenjek hozzád a vízén!” - Hangzik Péter kérése Máté evangéliuma szerint. Jézus erre nem megsértődik, hogy nem hiszel nekem?! Mire tanítottalak a hegyen? Hanem nyugodtan felajánlja, hogy „Gyere!” S mivel Péternek nem volt elég erős a hite, elkezdett süllyedni.

Jézus hív minket magához a legnagyobb fájdalmak közepette is. Szeretné, ha megfognánk a kezét, Őt látnánk a sötétségben, az élet viharában, a legrémisztőbb helyzetekben. Csak rajtunk múlik, hogy ilyenkor a félelem fog el és elsüllyedünk, vagy tudjuk, hogy az Úr gondoskodó keze és szeme rajtunk van, s a legfájdalmasabb élethelyzetekben sem hagy minket magunkra.

Vargáné Kozma Enikő, Székesfehérvár

Április 23., Húsvét 3. vasárnapja

Lk 24,13-35

Együtt az úton!

Ez a történet mutatja, hogy mit ad egy keserű, hitével, kételyeivel küszködő embernek az a tény, hogy Jézus feltámadt a halálból, és él.

Akkoriban sem hitték el a Jézus feltámadásáról szóló hírt, csak azok, akik találkoztak vele. És ma is azok jutnak örvendező hitre, akik találkoznak Vele. Lehetséges ez? Azt mondja a Szentírás és mutatja sok tapasztalat, hogy lehetséges. Hitünk szerint Jézus jelen van a világban.

Sokszor végigelméltünk már ezt az emmauszi férfiakról szóló bibliai szakaszt.

Amint tudjuk, a zsidó nép római elnyomás alatt élt. Kemény adókat kellett fizetniük. Nagy volt a szegénység. Az ügyeskedők, az adószedők gazdagodtak. Az emberek között feszültség uralkodott. A vallás külső formáságok betartását jelentette. Várták a Messiást. Hamar felfigyeltek az emberek Jézusra. Tettei, szavai azt sejtették, hogy ő lesz a megígért Messiás. A két tanítvány is reménykedett. Csak azt nem értették, meddig vár még a rómaiak kiűzésével. A kereszten látva őt, odalett a reménységük, keserű reménytelenségbe zuhantak.

Csalódtak! Miben? A saját téves elvárásukban. Bár Jézus többször elmondta, hogy Jeruzsálembé kell mennie, szenvedni fog és megölik, de harmadnapra feltámad. Mivel a szenvedést nem tudták beilleszteni a maguk hamis képébe, ezért nem vették komolyan. Mászt vártak, az nem jött, kétségbe estek.

– Vajon hányszor lesz csalódottságunk oka, hogy mászt gondolunk Istenről, mászt várunk Tőle?!

Valami homályos sejtés mégis élhetett bennük, mert Jeruzsálemben maradtak pár napig. Az üres sírról hallott információ nem győzte meg őket. Szomorúak, mert nem hiszik, amit Jézus elmondott magáról.

– Így jár mindaz, aki csemegézik a Szentírásban. Mennyi keserűségtől óvhatnánk meg magunkat, ha komolyan vennénk, amit Jézus elmondott! Aggódunk, szomorkodunk a jövőnk miatt. Találgatunk, tanácskozunk, politizálunk... csak azt nem vesszük komolyan, amit Jézus a benne bízóknak mondott és ígér, erre az életre és a halálon túlra is.

Komikus a jelenet, amikor a két ember magyarázza, hogy milyen tragédia történt. Valójában az, akiről beszélnek, Jézus, ott meg mellettük.

– Nem ez jellemez minket is? Tanácstalanok vagyunk, válaszokat remélünk. Nem ismerjük fel, pedig velünk van. Van feltámadt Urunk? Vagy: Van szép valóságos szövegünk, de magatartásunkból nem lehet arra következtetni, hogy Jézus él a számunkra.

A tanítványokban a bizonyosság akkor alakul ki, amikor behívják Jézust. Beszélgettek Jézusról, hallgatták a magyarázatot, mindez megérintette a szívüket de amikor *behívják* magukhoz egyszeriben megnyílik a szemük. „*Érthetetlen*” bizonyosságuk lesz. *Most már ők viszik a jó hírt.*

Azt gondolom, nem történhet ez másként ma sem. Aki megérti, hogy Jézus érte jött, az kezd kijönni a reménytelenségből. „Az ajtóban állok és zörgetek. Aki meghallja a szavamat, és kinyitja az ajtót, ahhoz bemegyek, és vele étkezem, ő meg velem”, olvassuk a Jelenések könyvében (Jel 3,20).

Ma nagyon sok keserű ember él körülöttünk, sok minden szorongat bennünket is, és nem tudjuk, mi következik még.

Jézus velünk jár az életutunkon, hogy „helyre tegyen”! Velünk jönnek elbizonytalanodott embertársaink, és a feladatunk az lenne, hogy „segítsük” őket.

Horváth Józsi, Tata-Táska

Április 24., hétfő

Jn 6,22-29

„...Ne veszendő eledelért fáradozzatok, hanem az örök életre megmaradó eledelért, amelyet az Emberfia ad majd nektek, mert őt pecsétjével igazolta az Isten. Ekkor megkérdézték tőle: Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgokat

cselekedjünk? Jézus ezt felelte nekik: 'Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.'"

A halászok másnap arra ébredtek, hogy ismét korog a gyomruk...Jézust sehol sem találták. Volt még valami megfogalmazhatatlan hiányérzetük... Okoskodásaik – miszerint ha a tanítványok már este átkeltek a tulsó partra, talán Jézust is átvihette késő éjszaka, vagy hajnalban egy hajós titokban, mert hiszen ők mindig együtt mozogtak... – arra készítette őket, hogy mindannyian átkeljenek a tulsó partra... Azon tanakodtak egymás között, hogy talán Jézus ott folytatja a kenyérszítást – lehet, hogy éppen az ő tegnapi maradékait herdálja el idegeneknek...! Erről nem maradhatnak le...! A tömeg a titokzatos átkelésről érdeklődik, a külsődleges/másodlagos dolgokról – Jézus a belső/lelki éhségről, a lényegről! A legmélyebb hit, az Isten tudása! Magában a Teremtőben, és a küldöttében, Jézusban. Az igazi titok és kincs a Jézusi üzenet, hogy soha nem voltak elválasztva Istentől és nem is lesznek elválasztva a jövőben sem. A lényeg a belső kapcsolódás – a teremtett énünk a Teremtővel! Ez az igazi csoda! Ez az Istennek is tetsző dolog.

Voltak, akik a kenyér miatt (étel), volt aki a csoda miatt (Isten pecsétje), személyes varázsa, karizmatikus kisugárzása miatt követte Jézust... Téged mi motivál? Szakítasz-e időt a Mester követésére?

Képes vagyok-e a magam kenyérért/idejét/képességét megosztani másokkal?

HIT – J. K. Isten küldötte! Mindanyiunkhoz/hozzám is! Hinni azt jelenti – követni! Feltétel nélküli bizalommal! Akár egzisztenciális biztonságom kockáztatása árán is! Követem Őt az ismeretlenbe?

Ki az én „Mesterem”/tanítóm, akit követek?

Magyar Máriusz, Székesfehérvár

Április 25., kedd

Mk 16,15-20

„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!”

Hirdetni kell az örömhírt:

- az Isten szeretetközösségét a családban a munkatársaimnak, a szomszédjaimnak... stb., és élő szeretetközösség jöhet létre.

- akkor is, ha pusztába kiáltó szó (Keresztelő János), ha lepereg az emberekről látszólag, de mindezek ellenére nem szabad belefáradnunk, hűségesen, állhatatosan kell az örömhírt továbbítani. A „mag” lehet, hogy csak később kel ki.

- elsősorban ma nem csak tanítókra van szükség, hanem tanúkra, akik tanúságot tesznek a szeretet Istenről.

Mindig Jézusról kell tanúságot tenni, soha nem önmagunkról. Énünk egyre kibebbedjen, Ő pedig növekedjen bennünk!

Az evangélium hirdetése egy örömet adó élet hirdetése. Ő azért halt meg, hogy döntő változást hozzon az életünkbe. Az a kisközösség, akiket Jézus az Ő küldetésének folytatásának küldött, nem tökéletes emberekből állt, hanem olyanokból, akik megtapasztalták irgalmas szeretetét. Majd ebből erőt merítve küldi aztán őket arra, hogy hirdessék Isten közelségét. Az evangélium oly mértékben bontakozik ki, amennyire megéljük és hirdetjük.

Mi keresztények azt tehetjük tehát, hogy életünkkel és szavainkkal kiáltjuk a világba Isten szeretetét.

Ez a misszió nem erőszakos térítés, vagy pusztá stratégia. Elválaszthatatlan tőle a Szentlélek hangjának meghallása: „Gyere!” és „Menj!”

Aki Jézust követi, az mindenképpen misszionáriussá válik... Mindenki meg van hívva az evangélium hirdetésére életünk tanúságtételével.

Kiknek szól elsősorban az örömhír hirdetése? – a szegényeknek, a kicsiknek, a betegeknek, azoknak, akiket gyakran lenéznek és elfelednek, azoknak, akik nem tudják viszonzni. Az evangelizáció az Isten országának jele.

A küldetés mindenkit személyes kapcsolatba hoz Krisztussal, ezért a lehető legjobban éljük meg! Ez egyetemes hivatása mindenkinek, aki Jézus közösségébe akar tartozni. Az intenzív kapcsolat, imaélet és közösségeink segítenek feladatunk teljesítésében. Csak akkora terhet kapunk úgy is, amit elbírnak. Előre !!!

Bódai Feri és Kamilla, Székesfehérvár

Április 26., szerda

Jn 6,35-40

Az élet kenyere

Ez a neve Pascal életközösségének (lásd Élet Kenyere Közösség – Wikipédia), akik távoli országok szegényeit szolgálják. Hazánkban a szentségimádás (meditatív ima) gyakorlói is ebből táplálkoznak.

Hogyan kenyér Jézus? Hát úgy, hogy táplál.

Pascaléknál a test (az éhezők) táplálásával, a szentségimádóknál a lélek táplálásával. Ma, amikor kampány folyik a kenyérfogyasztás csökkentésére (testileg, mert túltápláltak vagyunk, és lelkileg a kereszténység szorongatásával) – elgondolkodtató, hogyan táplál engem „az élet kenyere”?

„Aki hozzám jön, többé nem éhezik, s aki bennem hisz, nem szomjazik soha.”

Ez nem jelent „all inclusive wellness”-t, hanem lelkünk éhéről-szomjáról szól – ezt tölti be maradéktalanul, mikor Vele élek

„bár láttok, mégsem hisztek”

Ez van, amikor 'homokba dugom a fejem' („Nem érdekel!”), amikor a valóságtól menekülve ábrándozom (hiedelmeimbe ringatom magam), amikor a hátam közepére sem kívánom megtenni, ami kényelmetlen, kellemetlen, megerőltető – bár tudom, hogy ez tenne jót (cigi, fogyás, sport, adakozás, önkéntesség, önzetlenség, ... Soroljam?)

„aki hozzám jön, nem taszítom el”

Semmi ígéret arra, hogy bekísér a kaszinóba, ahol vidám nyerő széria várna azokra, akik kicsit 'puncsolnak' (hízelegnek) neki (mint ahogy nagyon sokat szenvedtek, és szenvednek ma is igaz követői). Az, hogy Vele sorsközösségre törekszem elég. Nincs válogatás (casting), ahol csak a szintet teljesítőket fogadja el, hiszen előfordul nála, hogy „az utolsókból lesznek elsők, és az elsőkből utolsó”.

„nem azért... hogy a magam akaratát tegyem meg”

Várjunk csak... Nem a magam akaratát? Én mást akarok, mint Ő? Honnan veszem, hogy Ő mit is akar?

Nehéz kérdések, érdemes elgondolkodnom rajtuk.

Örökélet

Remélhetőleg nem az, amit a viccpárt ígért a magyaroknak. De tényleg... néha éreztem, hogy nem számít idő és tér, mert olyan örök a pillanat, mert 'behangolt' állapotban vagyok valami igazira (legyen az beszélgetés, segítség, ima, lelkizés, szerelem, fájdalom, szépség, visszakapaszkodás, ...)

Tényleg vágyom az örökéletre? És milyennek képzelem?

Leló, Kaposvár

Április 27., csütörtök

Jn 6,44-51

„Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok mannát ettek a pusztában és meghaltak. Ez a mennyből alászállott kenyér, hogy aki ebből eszik, ne haljon meg. Én vagyok az élő kenyér, amely a mennyből szállt alá.”

Jézus a csodálatos kenyérszaporítás után tanítja az embereket.

Csak az mehet az Atyához, akit ő vonz. De Isten nem személyválogató, mindenkit hív, vonz. Istent soha, senki nem látta, Jézus tanításán, példáján keresztül tudjuk őt megérteni, követni.

Isten a pusztában mannával mentette meg a népet az éhezéstől. Az Újszövetségben sokkal többet kapunk: Jézus maga az élő kenyér. Aki hittel veszi magához az Oltáriszentséget, és ennek megfelelően cselekszik, örökké élni fog. Ha hiszünk Jézus személyében, tanításában, akkor vagyunk vele közösségen.

Urunk, Jézus Krisztus! Akkor vagyunk boldogok, ha követjük tanításodat, példádát, osztozunk sorsodban, engedelmességedben. Kérünk, adj nekünk ehhez erőt kitartást! Ámen.

Makai Ágnes, Pilisborosjenő

Április 28., péntek

Jn 6,52-59

„Ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet tibennetek. Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon. Mert az én testem valóságos étel, és az én vérem valóságos ital.”

A csodálatos kenyérszaporítás után vagyunk. Mindenki látta mire képes Jézus.

A nép, a tanítványok és az apostolok számára is egyértelművé vált, hogy Ő a várva várt Messiás. A pusztában a Sátán kenyérral és hatalommal kísértette Jézust. Tibériás tavánál mégis kenyeret ad a népnek, és felvillantja a várva-várt új király eljövetelének lehetőségét. Mindenki lelkes, ezeréves várakozás látszik beteljesülni. Az események sodrásának (a második kísértésnek) Jézus erővel vet véget, a tanítványokat elküldi, ő maga a hegyre vonul. (Mk 6,45; Mt 14,22)

Azután nyolc óra imával töltött idő következik. Átbeszéli az Atyával a kialakult helyzetet. Világossá válik, hogy a gondolkodás-átalakítás még az apostoloktól is távol áll, nemhogy a néptől. Hogyan tovább? Mi legyen az izgatottan várakozó sokasággal? Ami ebben a helyzetben történik az vízvázlatzó lehet. Talán sokan vitatkozni kezdenek majd, esetleg megbotránkoznak, talán még az állandó tanítványok közül is lesznek, akik elhagyják Őt...

Másnap a kafarnaumi zsinagógában pedig elhangzik az, amit senki nem akar hallani: nem lesz mindig ingyen kenyér, nem lesz királykoronázás nem ez az, amit Jézus az emberiségnek szán.

A fontos üzenet, a legfontosabb mondanivaló, hogy az Isten Országába vezető út nem a test megetetése, nem az elnyomás megszüntetése, hanem Jézus minden elképzelhetőnél külön Kenyere és Itala: Önmaga. Ő a Kenyér és Ital, amely nem halálig táplálja az embert, mert legyőzi a halált, Ő a Mennyből alászállott Kenyér, és Őt kell enni, és így lesz miénk az Élet, amelyet ez a Kenyér ad a világnak. „Én vagyok az élet kenyere – felelte Jézus. – Aki hozzám jön, többé nem éheznek, s aki bennem hisz, nem szomjazik soha, örökké él. A kenyér, amelyet adok, a testem a világ életéért.”

Ezek a szavak a többi evangélistánál az utolsó vacsoránál hangzanak el. Jánosnál ez az üzenet mindenkihez szól: a szentáldozásban Istent mindenki magához veheti.

Hosszú évek óta tesszük ezt, vajon él még bennünk a hála a megajándékozottságunkért?

Bitterné Gyöngyi, Mór

„Abban az időben Jézus megszólalt, és ezt mondta: Magasztallak téged, Atyám, ég és föld Ura, mert elrejtetted mindezt a bölcsek és okosak elől, és kinyilatkoztattad a kicsinyeknek! ...Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtak vagytok, és terhek alatt görnyedtek: én felüdítlek titeket! Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert én szelíd vagyok és alázatos szívű – és nyugalmat talál lelketek. Mert az én igám édes, s az én terhem könnyű.”

Jézus – minden bizonnyal a tanítványoknak – az Atyával való legbensőbb kapcsolatáról beszél. Arról a kapcsolatáról, amit ő egészen másképp tapasztalt meg a valóságban, mint amit népének hagyományából tanult. Izrael népének istenképe, a Seregek Ura, az Igazságos Bíró, akiről Jeremiás próféta így ír: „De te, Seregek Ura, igazságos ítélettel ítélpsz; te a vesék és a szívek vizsgálója vagy. Engedd látnom, miként állsz rajtuk bosszút, mert terád bízam ügyemet. Gyermekait halálra adom, hadd tudja meg minden egyház, hogy én vagyok, aki a veséket és a szíveket vizsgálja, és megfizetek mindenkinek, kinek-kinek a tettei szerint.” (Jer. 11,20-23)

Hatalmas eufória lehetett megtapasztalni a szerető Atya jóságát és ölelését! Jézus jól ismerhette a ”bölcsek és okosak” istenképének zártságát. És reménykedett benne, hogy tanítványai, akik talán még elég kicsinyek, vagy talán így pontosabb: romlatlanok, képesek lesznek felfogni az Atya lényegét.

És nekünk, mai embereknek, mit üzen Jézus ezzel az evangéliumi szakasszal? Vajon elég kicsinyek és romlatlanok vagyunk-e mi, hogy befogadjuk Jézus örömhírét?

Korunk ideges, vádaskodó, gyűlölködő közléte milyen társadalmat épít? A háború, a békétlenség, az anyagi javak hajszolása, a család szeretetközösségének szétesése és ártértekelése legalább olyan mérgező az emberiség számára, mint a jeremiási istenkép! Jézus hívása ezért nekünk is szól, hiszen mi is fáradtak vagyunk, és terhek alatt görnyedünk! *Vegyétek magatokra az én igámat!* Jézus a gyűlölködés, békétlenség, léhaság és harácsolás helyébe az Atyától tanult szeretet által motivált, tartalmas, másokért élő, szelíd életet kínálja. Persze, mondhatjuk, hogy ez sem könnyű élet... Ez igaz. De az ilyen iga valóban édes (más fordításban kényelmes), az ilyen teher valóban könnyű, hiszen, amikor az ember a jó utat választja, akkor tiszta a lelkiismerete. Tiszta lelkiismerettel pedig biztosan sokkal könnyebb élni, mint a lelkünk mélyére száműzött bűntudattal!

Bajnokné Benyhe Judit, Budapest

Az ajtó!

János evangéliumában többször találkozunk Jézusnak azzal a kifejezésével, hogy „én vagyok”. Ötezer ember csodás módon jóllakott, és Jézus önmagára

irányítja a figyelmet, és ezt mondja: „Én vagyok az élet kenyere.” Máshol azt mondja, Ő az ajtó, az út, az igazság, az élet. És talán a legismertebb: „Én vagyok a jó pásztor.” A határozott névelő mélyebb értelmet ad e kijelentéseknek. Amikor tehát Jézus azt mondja, hogy „én vagyok a jó pásztor”, „az ajtó”, ez azt jelenti, hogy nincs más jó pásztor, vagy ajtó! Nincs más út, nincs más igazság...

Vannak vallások, szekták, irányzatok, amelyek azt mondják, hogy sokféleképpen el lehet jutni Istenhez. Vannak, akik azt mondják, minden út Istenhez vezet. A különféle szokások, rítusok, törvények, cselekedetek Istenhez juttatnak. Megfontolandó Jézus szava: „Én vagyok az út, az igazság és az élet: senki nem jut az Atyához csak én általam” (Jn 14,6). Illetve a mai szakaszban olvasható „Én vagyok az ajtó”. Mindezt összefoglalva mondhatjuk, hogy csak Ő az igazi megoldás az életünkre?!

Ma sok bizonytalanság vesz körül minket, és sok gyenge emberrel találkozunk. Olyanokkal, akik nem mernek, vagy lassan már nem is tudnak dönteni. Nem merik feltenni az életüket semmire, ezért legfőljebb addig a „bölcességig” jutnak, hogy „majd csak lesz valahogy”. Aki nem kritikusan gondolkodik, nincs véleménye a dolgokról, aki nem a teljes valóságról tájékozódik, csak egyoldalú információt hallgat meg, azt könnyű félrevezetni. Naponta lehetünk tanúi annak, hogy a média miként akarja „formálja” a tudatunkat. Ha valamikor, akkor ma még inkább szükséges, hogy a jó Pásztorra hallgassunk. Mert bőséges tere nyílt a hamis juhászoknak, akik próbálnak a maguk téves útjára terelni. „Megégetnek” és megvetetnek velünk bármit, ha nem figyelünk alaposan. Kevesek döntenek el a világ haladásának irányát. A tömeg birkanyáj lesz, és aki kilógna a sorból, azt megszólják. Aki a Jó Pásztorra figyel, az tudja, mit miért tesz.

Értelmezzük még a Jézus által elmondottakat! Akkoriban Keleten egy környék pásztorai közösen építettek éjszakai nyugvóhelyet (aklot) a juhok számára. Ide terelte be minden pásztor a nyáját. Éjszakára egy ember állt őrt az ajtónál, mert a többi rész védelmet nyújtott a rablók és a vadállatok ellen. Hajnalban jöttek a pásztorok, az ajtónálló engedte be őket. A pásztor szólította juhait, azok már ismerték a hangját, és vitte őket a legelőre.

A pásztor elől megy, a juhok követik. A birka nem tud jól tájékozódni, ha el kóborol, nem talál vissza. A pásztor kénytelen utánamenni, visszahozni. (A kutya visszatalál a gazdájához!)

Helyesen ismerem Jézus tanítását? Az általa meghirdetett hír örömhír a számomra? Meghallom, ismerem, megértem, hallgatom a szavára? A világban kísértő sok hang közül ki tudom szűrni Jézus hangját?

Horváth Józsi, Tata-Táska

Május 1., hétfő

Mt 13,54-58

„Honnan van ennek ilyen bölcsessége és a csodái? Nem az ács fia ez? Anyját nem Máriának hívják, és a testvérei nem Jakab, József, Simon és Júdás? Nincs itt nálunk minden nővére? Honnan vette hát mindezt? És megbotránkozta benne. Jézus pedig azt mondta nekik: »Nem vetik meg a prófétát, csak a hazájában és a saját házában.« Nem is tett ott sok csodát a hitetlenségük miatt.”

Jézus az otthoni zsinagógában is mondta az Istenről megtudott-megtapasztalt jó hírt, újságot – vélhetően ugyanazt, amit máshol is, azaz, hogy Isten nem egy félelmetes büntető úr, hanem egy szerető Apa. Ez az új Isten-kép elcsodálkozást és meghökkentést váltott ki a földijeiből: honnét a bátorság, hogy szembe forduljon a hagyományos – és tanult szakemberek által hirdetett – tanítással? A szemet-szemért megtapasztalt világában miért akarja „pont ez”, a közülünk kinőtt senki megmondani, hogy milyen az Isten? És hogy miként viselkedünk mások felé? Hát ez felháborító, de mi nem ülünk fel ennek a szélhámoságnak!

Még egy fontos pontja a jelenetnek, hogy Jézus prófétaként szólt magáról. Azaz olyasvalakiként, akinek az a dolga, hogy megmondjon valamit Izraelnek, a népnek; olyasmit, amit senki más nem volt képes megmondani. Megmondani – tekintet nélkül a maga félelmeire, érdekeire – még ha beledöglis is.

A felháborodásnak, megvetésnek, bizalmatlanságnak egyenes következménye a hitetlenség. És így a hit erejéből jövő csodák, „erőtettek” is elmaradtak.

Ez ránk is ugyanúgy áll: ha mi nem úgy élünk, nem bízunk az Atya szeretetében, és egymásban, nem lesznek csodák, mi is tönkre megyünk, és melleleg az egész világ is beledöglis. „Nincs más út, csak az Isten útja” éneklis az István a király-ban. Ezt kell nekünk jól értenünk és megfogadnunk.

Bajnok László, Budapest

Május 2., kedd

Mt 10,22-25a

„Mindenki szemében gyűlöletesek lesztek nevéért.”

Jézusnak nem voltak illúziói az emberekről. Tudta, mi lakik bennük. Lefejezés, keresztre feszítés, lándzsával ledöfés – így haltak meg az apostolok. Jó, ha mi sem veszítjük el a realitásérzékünket. Nem mindenki fog szeretettel válaszolni a szeretetünkre. Sőt. Lesznek, akik egyenesen gyűlölni fognak. Jóllehet erősen remélem, hogy a legtöbb emberből előcsalagatható Isten lelke: a szeretet.

„Ha valamelyik városban majd üldöznek benneteket, meneküljetek a másikba, mert bizony mondom nektek, nem járjátok végig Izrael városait, amíg az Emberfia el nem jön.”

Az idézetből egyértelmű, hogy a korai keresztények szentül hittek az Emberfia hamarosan bekövetkező, második eljövételében. Csakhogy nem így történt.

Üldözésekben viszont volt részük bőven. Ilyenkor a szöveg szerint fogták a cókómókjukat, és másík városba költöztek.

Jézus sosem ígért könnyű életet a követőinek. Ha így lett volna, mindig bőven lettek volna tanítványai. Ő életre szóló elköteleződést vár el tőlünk – érett szeretetet. A szeretetünket az áldozat teszi éretté. A szeretet áldozat nélkül csak egy tündérmese. A szeretet azt jelenti, hogy osztozunk mások problémáiban és szenvedésében, vállaljuk a nehézségeket.

„Nem nagyobb a tanítvány mesterénél, sem a szolga uránál. Legyen elég a tanítványnak, ha olyan, mint mestere, s a szolgának, ha olyan, mint ura.”

Mennyire figyelek még oda Jézusra, a tanítására? Mennyire figyelek oda a testvéreimre? Vagy felülírom az egykor elfogadott „közös nevezőt”? És miért? Mert manapság ezt lehetetlen megvalósítani? Más idők járnak? Őrült fantazmagóriák voltak? Túl sok mindentről le kellene mondanom? Mások szemében nevetéssé válok?

Kissné Kosztolányi Klára, Pilisborosjenő

Május 3., szerda

Jn 14,6-14

„Aki engem látott, az Atyát látta.” – mondja Jézus Fülöpnek, aki arra kérte Őt, hogy mutassa meg nekik az Atyát. Elsőre egy kérdés jut eszembe, vajon én látam Jézust? És ebből a kérdésből kérdések sokasága: Lehajoltam Hozzá? Megvigasztaltam? Megöleltem Őt? Odaadtam Neki, amire szüksége volt? Felsegítettem, rámosolyogtam, bátorítottam, Vele maradtam, Vele hallgattam, Vele sírtam? *(„Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül egygyel is tettetek, velem tettétek.”* Mt 25,40.) Igen, ezeket mindannyian megtettük olykor. De továbbra is kérdés, hogy megláttam-e benne, az emberben, Jézust? Aztán még az is kérdés, hogy megtettem-e ezeket mindannyiszor, amikor megtehettem volna. Megvigasztaltam-e azt is, aki nem volt szimpatikus? Tudtam-e szeretni azt, is, aki ártott nekem vagy szeretteimnek? Mondtam-e áldást azokra is, akik gyűlöltek? És ha megláttam embertársamban Jézust, megláttam-e benne az Atyát is? Elhiszem-e, hogy istenképiségünk azt jelenti, hogy Isten arcát fedezhetem fel mindenkiiben? Kivétel nélkül mindenkiiben. Felkészülök-e minden nap arra a csodára, hogy Istennel találkozhatok? Nem valami misztikus istenélményben, hanem egyszerűen csak a másik emberben. Ha nyitott vagyok, ha figyelem azzal a szemmel, hogy felfedezzem benne Isten arcát, Isten szeretetét, a Szeretetet. Tudok-e esténként hálát adni azért, hogy aznap is szembejött velem Isten? Nem egyszer, nem kétszer, sokszor.

Botlik Benedek, Budapest

Május 4., csütörtök

Jn 13,16-20

Az igerészből most egy mondatot emelnék ki: *„Ha tudjátok ezeket, boldogok vagytok, ha cselekszitek (is) ezeket.”* [17]

Tanulás, tudás, ismeret vagy felismerés: mit érnek ezek a belőlük fakadó cselekedetek nélkül? Főleg spirituális, lelki/szellemi ismeretek, vagy akár a Jézusi tanítás mit ér, ha nem válik életté? Jézus ezen a részen kívül is számtalan helyen szólít fel a cselekedetre. Sőt, az utolsó ítélet egyik példázatában csak egy szempont válik fontossá: „...innom adatok, felruházatok, befogadatok, meglátogattatok...” [Mt 25,35-36] - vagyis mit tettetek velem? Segítették-e, amikor bajban voltam? És ebben a példázatban egyértelművé teszi, hogy ő ott van minden rászorulóban körülöttünk! Tehát nincs mentség...

Hiába a sok tanulás, a sok tudás, a magas műveltség, vagy akár a világot mélyebben látó bölcsesség, vagy akár az imádság („Uram! Uram!” [Mt 7,21]), ha nincs gyümölcse. Ezek mind csak eszközök a gyümölcssterméshez. Márpedig a gyümölcs csak egy lehet: jobbak vagyunk, nagyobb bennünk a szeretet, a másikért áldozatot is vállaló, saját magunkról lemondani tudó szeretet. Csak ez számít!

És aki befogadja Jézust, vagyis „egyet e legkisebbek közül”, az azt fogadja be, aki őt küldte, tehát az Istent. Így válik kerekké, egésszé az Isten országa közöttünk. A szeretetben egymásért élés már itt a földön megteremti az Isten országát. Nem kell a túlvilági mennyországra várni, már most beteljesedhet az ígéret. Nem kell hozzá tanultság, ismeret, hanem csak jószándék és szeretet, ami mindig „kéznél” van, rendelkezésre áll.

Ilyen egyszerű...

Dombi János, Bánya

Május 5., péntek

Jn 14,1-6

Milyen kedves és megható, ahogy Jézus elköszön, búcsúzik, s közben erősíti a tanítványokat.

No de vegyük sorba:

Jól érzékeli a tanítványok megtorpanását, tehetetlenségüket, a zavarodottságot, bizonytalanságukat.

Mivel feladatunk a jézusi magatartás „utánzása”, mi is hasonlóan viselkedjünk: empatikusan, megértően, bátorítón!

Tovább haladva:

A hit, bizalom fontossága, ami erőt ad, megtart, bátorít.

Semmi pánik, folytatódik Jézussal való együttlét, ami eddig is jó volt, és továbbra is így lesz. Jézus földi életének megszűnésével a feladata nem szűnik meg, folytatódik. Ahogy a miénk is folytatódik, nem szűnik meg halálunkkal. Jézus megígéri azt az otthonot, aminek lényege, tartalma Ő lesz. Az előkészítést is vállalja, ígéri. Várja oda övéit, velük és velünk együtt akar ott(hon) lenni.

„Én vagyok az út, az igazság, és az élet.”

Milyen jó, hogy ismerhetjük Jézust, s ezért tudjuk az odavezető utat. Általa íze van az életünknek... Általa van értelme az életünknek... Arra törekedjünk, hogy ne romboljuk azt.

Köszönjük Jézus az elhangzott mondataidat, ami nekünk is erőt ad, bátorságot önt belénk, reményt nyújt a továbbéléshez.

Tölösi Magdolna, Bánya

Május 6., szombat

Jn 14,7-14

Fülöp kérése érthető. Jézus sokat tanít Atyjáról. Úgy tanít Róla, mint aki látja Őt, vele szoros kapcsolatban van, rá hivatkozik, mint aki igazolja őt tetteiben. Ezekből következik, hogy arra is képes kell legyen, hogy láthatóvá teszi, legalább az ő számukra, akiknek annyit beszélt róla. Ez a kapcsolódás irigylésre méltó, tehát valahogy meg kéne szerezni! A NAGYFŐNÖKÖT látni, vele kapcsolatban lenni, az volna csak a nyerő!

Lehet, hogy a többiekkel közös beszélgetésekből eredő vágyat fogalmazott meg Fülöp.

Jézus válasza nem biztos, hogy kielégítő volt Fülöp számára. Most már tudjuk, mi már tudjuk, hogy amit válaszolt, az konkrét tényeken alapuló igazság, állapot, viszonyulás, Jézus származásából eredő élethelyzet. Szentlélek eljövetele után már a tanítványi kör is hitte, tudta ezt. Gyanítom azonban, hogy életünk egész folyamán tapasztalati, tanulandó, keresendő igazság ez is.

Akkor még más-más malomba őröltek Jézus és tanítványai. (Egy harmadik malom azoké, akik ellenségként viszonyultak Jézushoz) A hatalom kétfélesége. Az egyik: e világi hatalom és erő, a másik: Isten világából való hatalom és erő, a kapcsolat belső erejéről, külső megnyilvánulásáról, hogyan, miként lehetséges Jézus uralma? Hol van annak területe? Az evangéliumok nagyobb része erről a kétféle hitről, reményről, törvényekről szól. Ez a szakasz is Jézus hiába-valónak tűnő erőlködéséről beszél, arról az erőlködésről, hogy helyes irányba terelje tanítványai hitvilágát, Istenről való gondolkodását.

Vajon azt a hitszintet, amiről ez a tanítási rész beszél, eléri e valaha Jézust követő gyülekezet, közösség, hívó testvéri kör? A 12-es vers ígéretéről írom ezt: *„...sőt azoknál nagyobbakat fog tenni, mint amit én tettem.”*

A remény el ne hagyjon bennünket!

Dombi Zsuzsa, Bánya

Vigasztaló búcsúzás

Van az emberi léleknek egy olyan érzékeny pillanata, amelyben nagyon fogékony tud lenni. Ez a búcsúzás pillanata. A Szentírásban Jézus búcsúbeszéde a címe ennek a résznek, amelyben a mai evangéliumot is felolvassuk. Jézus vigasztaló üzeneteket mond tanítványainak, és persze a mai kor emberének is.

Ne nyugtalankodjék szívetek! – Mi nyugtalanítja az embert? Egzisztenciális nyugtalanság. Saját maga sorsa. Lesz-e holnap? Megérem-e a holnapi napot? Nem küldenek-e el a munkahelyről? Biztosítva lesz-e a megélhetésem? Lesz-e nyugdíjam? A rábizottak sorsa, jövője. Nyugtalanítja családjának, gyermekeinek a jövője. Vajon mivé sikerül nevelni őket? Rendes, becsületes emberré válnak-e? Lesz-e munkájuk? A nagyobb közösségek jövője, sorsa. Családok sorsa. Egy közösség sorsa, jövője. Egy ország sorsa, jövője.

Ismeritek oda az utat, ahova én megyek. – Jézus utat mutat. Maga Jézus az út. A nyugtalanságok, aggodalmak kiküszöbölhetők a Jézus útján járással. Csak a Jézus által mutatott, általa elének élt úton kell menni, és azon kell maradni. Azt a tanítást kell megtartani, amelyet elmondott nekünk az evangéliumban.

A mennyei Atya hazavár bennünket. – Sok lakóhely van ott, mondja Jézus. Az Istenben hívő és Jézus útját járók számára az Atya otthont készít a mennyei hazában. Igyekezzünk úgy élni földi mindennapjainkat, hogy ne térjünk le a jézusi útról, és az örök lakóhelyre méltónak találjanak bennünket!

Gyűrű Ferenc, Lövő

Május 8., hétfő**Jn 14,21-26**

Mindannyian éreztük már hogy milyen érzés az amikor az akaratumkat véghez akarjuk vinni! Fontos nekünk, hogy: - Márpedig az lesz amit én akarok! Ha ez meglesz is, némi öröm társul hozzá ugyan, de az nem sok, és nem is lehet elég annak ez a csekélyke öröm, akiben megszólal Isten, és felkínál egy boldogító lehetőséget életünk mindennapjaiban! Hogy hogy kínálja ezt fel és mit kell érte tenni?

Jézus ezt tanította, hogy hallgass a mindig megszólaló belső hangra, arra amelyik nem a hírnevet, elismerést, mások fölé kerekedést keresi, mert ezeket nem a Szentlélek sugallja, nem Isten szeretetének megnyilvánulásai. Akkor honnan tudhatom?

Ez a szentlélek mindenkiben dolgozni akar, hogy tudjon is működni Jézus egy egyszerű rendszert mutat tanítványainak. Először is meg kell ismerni és elfogadni a tanításait, a tanításai elfogadásával viszont már szeretetben is hozzá tartozunk. Ha megtartom tanításait akkor szeretem Őt, akkor szeretni fog, és Isten is szeretni fog! A tanítások elfogadásával Isten szeretetkörébe kerülni, nagy ajándék! Ez azért elég jó!

„Aki ismeri az én parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.”

Terenyei Imre, Adony

Május 9., kedd

Jn 14,27-31a

Újkori történelmünk jelentős napja május 9, a „győzelem napja” nevet kapta meg, mert ekkor ért véget Európában a 2. világháború, és kitört a béke. Persze ez a világ békéje a győztesek ünnepe, amely azóta is ingatag, és az egymástól való félelmen alapul.

Egészen más Jézus békéje, mely a Szentháromsági Személyek kölcsönös szeretetéből források. A halálára és az Atyához való hazatérésre készülő Jézus ekkor is megtartotta békéjét, és ezt ígérte tanítványainak is. Amikor bejelentette távozását, apostolai nyugtalankodni kezdtek és elcsüggedtek, mert átéreztek magukra maradottságukat. Vigasztalta és bátorította övéit azzal, hogy hamarosan visszatér az Atya hatalmával a Szentlélekben. Így hatékonyabb lesz a jelenléte övéiben annál, mint amit emberként nyújthatott. A világ fejedelme megölheti az ember Jézust, de nem árthat a Szentháromságnak. Aki ezt a tényt hittel elfogadja, annak Istentől adott békéje megmarad a belsejében, a külső viszontagságok ellenére is.

A Galata levél szerint a Szentlélek első gyümölcsei: a szeretet, öröm és a béke...(5,22). Ha igyekszünk ezeket megérlelni magunkban és a reánk bízottakban, akkor nincs okunk félni sem az üldözéstől, sem a haláltól.

János első levelében így bátorít bennünket: „... mindenki, aki az Istentől született, legyőzi a világot. A győzelem, amely diadalt arat a világon: a mi hitünk. Ki győzi le a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?”(5,4-5)

A mi győzelmünk napja tehát a Pünkösdi Lélek befogadása, mely évről-évre elhozza számunkra Jézus békéjét.

Várnai László, Nagykanizsa

Május 10., szerda

Jn 15,1-8

A régészeti kutatások szerint a Kelet-Mediterráneum területén, Szíria és Libanon vidékén már minden bizonnyal Kr. előtt 8000 évvel termeltek szőlőt. Időszámításunk előtt 3000 évvel az egyiptomiak ismerték a mustot és a bort.

A Hippokratész (Kr. e. 5. sz.) által felírt gyógyszerek szinte mindegyike tartalmazott bort: fertőtlenítő, vízhajtó szerként, lázcsillapításra, illetve betegségek-ből való felépülés elősegítésére.

A Biblia a kezdetektől említést tesz a szőlőről. Mózes felderítői hatalmas szőlőfűrtöt hoztak az Ígéret Földjéről. (Mózes IV. könyv)

Az Ó- és Újszövetségben egyaránt találunk szőlővel kapcsolatos gondolatokat, így tehát Jézus idején már komoly hagyománya volt a szőlőművelésnek.

Mikor Jézus a szőlőtőhöz hasonlította magát, nyilván tapasztalatból értették hallgatói. Azt is kellett, hogy tudják, hogy metszeni kell. A Mennyei Atya a szőlőműves, mi emberek a szőlővesszők vagyunk.

A példabeszéden átsejlik, Jézus mennyire finoman, kedvesen fejezte ki, hogy szőlőtőkeként emberi mivoltunkkal is azonosult. A szőlőtő is a növény része.

Mélyre nyúló gyökerei szárazság idején is táplálják a vesszőket, így tudnak aszályos időket is átvészelni. Jézus lelki szárazságaink idején is velünk van, táplál bennünket. Ha tanítását követjük, újra és újra kapunk tőle lelki-, testi-, szellemi erőt, csak kérni kell.

Kérdéseim:

- Kapcsolódom a szőlőtőkéhez? A szőlőtőkén vagyok vessző?
- Vannak hajtásaim?
- Esetleg venyige vagyok, amit le kell metszeni, s tűzre dobni?
- Ki tudom várni a virágzást, a termést, vagy azonnali eredményeket akarok?

A példabeszéd az irodalomra is hatással volt: (kedvenceim)

*„Bordáim közt próbáid éles kését
Megáldom...*

*Összeszorítom ajkam, ha nehéz
A kín, mert tudom, tied az én harcom,
És győztes távlatokba néz...”
(Tóth Á. Isten oltó-kése)*

*„Meg akartál rajtam teremni, rossz fán;
Nem voltál rest naponta jönni hozzám...
Szüless meg a szívemben, Szeretet!”
(Rónay Gy.: Advent első vasárnapja)*

Dombi Mátýásné Anci, Székesfehérvár

Május 11., csütörtök

Jn 15,9-11

Jézus azt akarja, hogy közöttünk is olyan szeretet legyen, mint az Atya és közte volt.

Nagy örömet jelent szeretetet kapni, de ugyancsak öröm a szeretetet továbbadni. Jézus erre a belülről jövő örömről akar bennünket is megtanítani. Ő is ezzel az örömmel van tele.

Ahogy Jézus megtartja az Atya parancsait, s ezáltal kerül bele az a szeretet, amit tovább is ad, ugyanúgy nekünk is meg kell tartanunk az ő parancsait és ezáltal teljesítjük és maradunk benne ebben a szeretetáramban.

Egymást kell szeretnünk, de nem csak kóstolgatva, nemcsak nézegetve, hanem szükség esetén életünk feláldozására is késznek kell lennünk az embertársainkért.

Isten az embert szeretetre teremtette. Nem csak az egyes embert, hanem mindenkit. Az emberiség tehát csak az egymást szeretésben találhatja meg igazi boldogságát.

Ez a szeretet magától nem fog elterjedni. Valakinek fel kell ismernie nagyszerű voltát. Ez a valaki lesz Jézus tanítványa. S ha egyszer felfedezte, belátta, akkor másokat is megtanít erre. Éppen ezért a kereszténység örömhír-továbbadás, mert Jézusnak az a szándéka, hogy legyenek követői, akik emberiség méretben megcsinálják az Isten Országát itt a Földön.

Hogy ez utópia? Csak azok számára, akik nem a szeretetben, hanem az önzésben élnek. Mihelyt van néhány ember, aki a szeretetre teszi fel életét, azonnal megtapasztalják- legalábbis egymás között – ennek boldogító voltát. Ennek a megélt és megvalósult szeretetnek, mint példának a kisugárzása a legjobb apostoli eszköz.

Csak kívülről nézegetem a szeretetáramlást, vagy magam is benne állok az áramlásban?

Amit kapok az Istentől, azt elrejttem a magam számára vagy továbbadom?

Lepsényi Mária, Budapest

Május 12., péntek

Jn 15,12-17

A sok ószövetségi törvény, előírás után felszabadítólag hat Jézus szava: „Ez az én parancsom: szeressétek egymást, mint ahogy én szeretlek titeket.” De honnan ez a szeretet, amely képes egy új világot teremteni? A szeretet világát, azaz az Isten Országát.

Az előző részben olvashatjuk: „Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket.” A benne működő Atya Lelke képessé teszi arra, hogy a legnagyobb szeretetet élénk élje, amiről bátran állíthatja: „Nagyobb szeretete senkinek sincsen annál, mint aki életét adja barátaiért.” (Csia L. szerint: lelkét adja oda barátaiért. Szívvel, lélekkel él másokért.)

Hogyan lehetünk Jézus barátai? Ha Jézus gondolatait, tetteit egyre mélyebben megismerjük, beépítjük önmagunkba és életté váltjuk cselekedeteinkkel. Jézus mindent tudtul adott, amit az Atyánál látott és hallott, azaz bemutatta, élénk-élte Atyja világát. Ezt a világot kell tovább terjeszteni nekünk is egymás között itt a földön az Atya, Jézus és tanítványai mintájára.

Ha Jézus barátainvá válunk, úgy akarunk majd szeretni, ahogy Ő szeretett minket. Amit megismertünk az Atya világaról, azt igyekszünk továbbadni. Gyülemölcstermővé válunk az Isten Országá számára. Soha ne feledjük, hogy Jézus

a kezdeményező, és barátságunk Jézussal és egymással az Atyától forrászó szeretetre épül.

Jézus élénk élt útja gyakran tartalmaz olyanokat is, amelyek csupán emberi erővel el nem érhetőek (pl.: ellenségszeretet). Erre is gondolva biztat bennünket arra, hogy kérjük az Atyát az Ő nevében (azaz Ő szándékával azonosulva) az Atya megadja azt.

Bóta Tibor, Budapest

Május 13., szombat

Jn 15,18-21

Ki, vagy mi a világ Jézus nyelvezetében? Legegyszerűbben fogalmazva az emberiség, vagy társadalom, emberi körülmények. Az emberek világa, a földi „színpad”, ahol jóság és gonoszság egyidejűleg jelen van.

Mit várhatnak a világtól a Jézushoz tartozó emberek? Gyűlöletet, üldöztetést, hasonlóan mint ahogy korábban Jézust gyűlölték. Lehet gúnyolódás, megvetés, kirekesztéstől kezdve az igazságtalanságokig, bántalmazásokig sok minden. Szörnyű drámája az a világnak, hogy a Szeretet megváltó lehetőségét durván elutasítja. Pedig Jézus folyamatosan küldi a tanítványait. Ő még nem adta fel, Isten országát akarja közénk elhozni tanítványai közreműködésével.

Kik ezek az emberek, akiket Jézus kiválasztott magának a világból? Ők azok akik folyamatosan a szeretetében vannak, egységben élnek vele mint a szőlővessző a szőlőtővel és megtartják parancsait.

Ők Jézus barátai. Ez olyan erős kötelék, amit a világ gonosz erői gyűlölettel üldözéssel akarnak szétbomlasztani. E miatt nem szabad elcsüggedni! Ki kell tartani, ki kell bírni!

Folyamatosan kell terjeszteni Jézus örömhírét! Jusson el minél több emberhez Isten szeretetének megismerése, megváltásának lehetősége! Jézus neve is már áldás annak, aki imában Hozzá fordul. Van még lehetőség megtérni. Itt van közöttünk a Szeretet Istene. Jézusnak már a nevét sem viselik el, akik nem ismerik és nem is akarják megismerni aki Őt küldte, a Mennyei Atyát.

Jézus jelen kori tanítványainak is küldetése, hogy bizonyosságot tegyenek. Még akkor is, ha világtól gyűlöletet kapnak. A Szeretet a lényeg!

Lombos Ida, Budapest

Május 14., Húsvét 6. vasárnapja

Jn 14,15-21

Helyesen szeretni Jézust

Mikor szeretem igazán Jézust? – Mi az ismérve Jézus szeretetének. A tanítványaitól búcsúzó Jézus megadja a választ a mai evangéliumban. Talán gondoltuk is, és talán a szívünk mélyén tudtuk is, hogy ez az igazi válasz a töprengésünkre.

Egyértelmű a válasz: „Az szeret engem, aki megtartja tanításomat. Az szeret engem, aki megtartja parancsaimat.” Félre nem magyarázható, egyértelmű mondatok ezek a búcsúzó Jézus szájából. A megtartáshoz kell a megismerés. Jézus követelményeinek a megismerése folyamatos képzéssel, érdeklődéssel jár. Tehát időről időre törekedni arra, hogy minél jobban elsajátítsam, hogy mi az a jézusi út. Időről időre vissza kell vonulnom bensőmben, hogy ezt a megtanult, megismert jézusi utat beleégessem a lelkembe. Olyan nyomot hagyjon ott, hogy tettekre inspiráljon.

Akkor járunk igazán Jézus útján, ha megismerjük, a lelkünkbe mintegy beleégetjük tanítását, hogy abból tettek fakadjanak, és megcselekedjük parancsait.

Isten legméltóbb lakóhelye az emberi szív. – Bár csodálatos művészi templomokat épített az emberiség; csodálatos és gyönyörű a természet és annak jelenségei, amelyek Istenre engednek következtetni; aztán a rászoruló ember-társban, a hívő közösségben is megtaláljuk Istent – a legméltóbb lakóhelye azonban az emberi szív.

Ha Istent keressük, akkor a lelkünk mélyére kell elindulnunk. De nem egyedül, hanem a testvérek közösségében, Krisztusban testvéreinkkel. Az Isten-kapcsolathoz kell a magány, de nem a magányosság. Közösségben kell lennünk azokkal, akikkel egyet vallunk. Közösségben Isten megismerésében, és közösségben a mindennapokban.

Gyűrű Ferenc, Lövé

Május 15., hétfő

Jn 15,26-16,4a

A mindenséget teremtő Isten könyörög hozzánk: ne dőljünk be a sötétség igazságtalanságainak, hanem legyünk tudatában annak, hogy az Igazság köztünk él és Lelke által birtokosai vagyunk fényének!

Isten lelke már nem a vizek felett lebeg és nem elérhetetlen távolságokban, hanem közénk áradt és mindazokban otthonra talált, akik gyermekei vagyunk. Vágyva vágyik otthonra találni bennünk, hogy fényével egyenként gyűjtsen világosságot Lelkünkben, hogy ezt a fényt ünnepeljük és hogy ez az öröm túláradjon rajtunk.

Milyen drámaian, vérlázítóan tudjuk sorolni e világ igazságtalanságait, a politikai, gazdasági, morális kiszolgáltatottságot, paprikajancsik ugrálását a hátunkon és jötevők vérszivását az életünkön – pedig Jézus nem ezt kéri. Vágyva vágyik arra, hogy a Lélek által Atyánk vérkeringésébe kapcsoljon minket és ennek az Életnek a méltóságát, erejét szépségét igazságát, örömét tanúsítsuk.

A tanítvány vágyakozik, szomjazza és éhezi az igazságot, aztán rászabott csoda által eltelik vele és azon túl többé sose szomjazva arra vágyakozik, hogy Kincsét megossza, tovább adja.

Budai Márta Székesfehérvár

A mai evangéliumi rész szorosan kapcsolódik az előző fejezetekben elhangzótakkal; azok gondolatának és üzenetének, véleményem szerint, mintegy variálásának tekinthető. Az első mondataiban Jézus ismét arról beszél, hogy rövidesen ahhoz tér vissza, aki küldte.

Elképzelem a tanítványok letaglózott állapotát, akik mesterükben valóban a Messiást fedezték fel, a róla szóló jóvendöléseket beteljesülni látták és akiről Keresztelő János is tanúságot tett. Számukra mennyire sokat jelenthetett a jelenléte, kezdve azzal, hogy milyen törődéssel, kitartóan és személyiségük figyelembevételével tanította őket! Mit jelenthetett a mester mellett lenni, amikor ujjongva, örömmel várták őket városokban, befogadták őket, vagy amikor lakomára voltak vele hivatalosak! Máskor pedig láthatták, ahogyan magát és az őt követőket is frappánsan megvédte az emberi támadásokkal szemben. Ezen kívül azt is megtapasztalhatták, hogy a világban sincs olyan erő, aminek ő ne tudna parancsolni. Mindezek miatt biztonságot jelenthetett számukra mellette lenni. Emiatt voltak képesek hátrahagyni a családjukat, a biztos életet. És ekkor a vacsorán elhangzik, hogy másnap, most már valóban el kell mennie, így hátra fogja őket hagyni...

Megkérdezték, hogy hová megy, ez nem kérdés – az előző ígérésekben Péter és Tamás is név szerint szerepel, hogy korábban ezt megtették. De ez a szakasz szerint mélységesen elszomorodtak és kétségek között voltak a hallottak miatt, hogy akkor hogyan lesz tovább... Jézus kérdése véleményem szerint erre vonatkozik itt, hogy nem tudnák-e mindezeket a kétségeket, szomorúságot hátrahagyni és valóban Vele lenni ebben az órában, rá figyelni, hogy jobban megértsék mindazokat, amelyek ezután történni fognak.

Mindezen elhagyatottság ellenpontjaként jelenik meg a Szentlélek eljövételének ígérete. Annak, hogy habár láthatólag Jézus kilép az életükből, de a fizikális határokat áthidalva, a Szentlélek által még közelebb kerülhetnek az Istenhez, egytől egyig. Mindaz, amit Jézus mellett tapasztaltak, azután megközelíthetővé válhat, a Szentlélek pártfogásával. Ez az a pont, amit követően a tanítványok megtapasztalhatják, Isten személyre szólóan mire hívja őket. Az erejéből kiteljesedhetnek, olyan mértékben, ahogy Jézus életének példája, a Megszabadítása és a Szentlélek kiadása nélkül nem lenne lehetőség.

A Szentlélek bizonyosságot hoz számukra, mintegy tanúja lesz annak, hogy Jézus valóban a személyes Megszabadító, Jézust valóban az Atya küldte és Hozzá tér vissza, valamint tanúságot tesz Jézus halálának jelentőségéről.

Varga Boglárka, Budapest

Szeretnék megkérdezni kedves olvasó: mi lesz az elhunytal a halála után?

Igen, a testéről tudunk. Mi lesz a LELKÉVEL, a TUDATÁVAL, a TETTEIVEL, az EMLÉKEIVEL?

Gyurka bácsi egyszer lazán azt mondta, hogy ... mi lenne? Folytatódik tovább a közösségi élet. Tanulás, fejlődés a megértésben, a szeretetben ...” Nem emlékszem, hogy mondta volna a reinkarnáció lehetőségét.

Évi halála után a közösségem segít abban, hogy ...Évivel találkozni fogok, hogy együtt leszünk a fűrköztségben, hogy lesz vezetőnk, hogy együtt készülünk valami hasonló alakzatra, ha eljön az idő.

Olvasom Newton: *Lelkünk útja* c. könyvét, és a szerző ezt sugallja a közösségünknek: „Még sok mondanivalóm volna nektek, de nem vagytok hozzá elég erősek...”

Be tud majd kapcsolódni az Igazság Lelke az eszmélődésünkbe, és elvezet minket a teljes igazságra? ... Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el, amit hall, ... Newton úr is azt mondja, amit hall, ... és jövődöt rajzol. Komoly, tartalmas, nagyszerű élet van a halál után.

- ... eridjetez már, ... ez nem a ti eszetezhez való. ...
- Kevés vagy Te még ehhez ...
- Nehéz felfogni, megértetni ugye? ...

És mégis, nekem ez a könyv megnyugvást, távlatot, lehetőséget ad.

Ott, talán a jézusi ügy is a helyére kerül. Jézus örömhíre, és a túlvilági élet örömhíre és öröm gyakorlata is, az univerzum alkotóelemeiként lesznek a további életeink részei.

Fogadjátok szeretettel és együttérzéssel a soraimat.

Bisztrai György, Budapest

Ellentétek harmóniája

Jézus fel akarja készíteni a tanítványokat a rájuk váró eseményekre. De talányos és érthetetlen számukra, amit Jézus mond. Csak utólag, visszatekintve érthetik meg, miről is beszélt Jézus. Életünk eseményeinek okát, célját, értelmét mi is jóval a történetek után látjuk csak.

Ez a világ értékrendje ellentétes az isteni értékrenddel. Más a cél, az érték, a siker, a veszteség. Más a szomorúság vagy az öröm forrása. Ez a világ poláris, kétpólusú, mindennek megvan az ellentétpárja. A két véglet feszültségében

élünk. Szomorúság vagy öröm van bennünk. Az időben egymás után éljük meg ezeket.

Pedig minden baj, szenvedés ellenére békesség és öröm forrása a Lét, mert látjuk értelmét, célját, mint a vajúdo asszony. A Lét szépsége nem csupán a jó és szép, hanem a rossz és csúnya, a szenvedés és az öröm. Ebben a világban ezek ellentétek, de Isten világában a végletek találkoznak, az ellentétek elsimulnak s minden feszültség harmóniává szelídül, mert Istenben minden Egy-ségben van.

Az ember megélheti a szenvedést békében, sőt örömben. Ezt az egységet, teljességet ígéri Jézus övéinek. Az üldöztetés idején meg fogják ezt tapasztalni. Bach passióiban a fájdalom, szenvedés és a végtelen öröm, béke együtt szól-ez az Isten szépsége.

A tanítványok örömeinek forrása isteni eredetű és ez az öröm nem múlik el, mások által nem elvehető és teljes. Ezt az örömet ígéri Jézus az Őt követők-nek. Legyen benne részünk!

Márczi Anca, Budapest

Május19., péntek

Jn 16,20-23a

Kiteljesedő öröm

A remény sorai ezek, mert Jézus tudta, hogy remény nélkül élni: pokol. Mert az ember képes arra, hogy a legdurvább fájdalmat és a legkínzóbb veszteséget is kibírja, ha van miben reménykednie. Abból is látszik, hogy Jézus tényleg szerette, emberként szerette a tanítványait, hogy utolsó szavaival is a reményt próbálta bennük táplálni.

A kereszténység nem holmi álomvilágot jelent, sokkal inkább a való világban élést. Kereszténynek lenni azt jelenti, embernek lenni. Isten étellel ajándékozza meg az embert. Az ember öröme az ajándékba kapott életre való ráeszmélés. Ez a keresztény öröm. Keresztény életünk öröme: közösségben lenni szeretet-inkkel és Krisztussal, vagyis szeretni és szeretve lenni.

„A mi keresztény örömünk Jézus túlradó szívének forrásából fakad. Az öröm alkalmazkodik és változik, de kicsiny világítóablakként mindig megmarad, mely abból a személyes bizonyosságból születik, hogy végtelenül, mindent megha-ladó módon szeretve vagyunk.” (Ferenc pápa)

Mindennapi életünkben sok a támadás, meg-nem-értés, elutasítás ér bennün-ke-t. A keserűség helyett azonban dönthetünk úgy, hogy az örömet választjuk. Minek örülünk? Örülhetünk annak, hogy Isten gyermekei vagyunk. Örülhetünk egy kedves biztató szónak, egy jó gondolatnak, egy váratlan segítségnek, Örömforrás lehet az alkotás, a zene, a tiszta lelkiismeret, vagy akár mások öröme. Öröm lehet, ha valódi önmagunkat adhatjuk, öröm lehet, ha másnak

örömet tudunk okozni – ne mulasszuk el! Örülhetünk annak, hogy egyszer minden jóra fordul, amikor Krisztus letöröl majd szemünkről minden könnyet. Örülhetünk annak, hogy Isten közel van hozzánk és szeret bennünket. Örülhetünk annak, hogy a mi Atyánk minden rosszat a javunkra fordít. Az öröm Isten titkos fegyvere. Ezzel legyőzhetjük a rosszat. A döntés a mi kezünkben van!

„A valódi belső örömet magad teremtet. Nem függ a külső körülményektől. Egy folyó áramlik benned és rajtad keresztül, mely az öröm üzenetét hordozza. Ez az isteni öröm az élet egyetlen célja”. (Sri Chinmoy)

A Jézusi öröm a maradandó öröm, a teljes öröm, az elvehetetlen és szinte elpusztíthatatlan öröm. Ez az öröm tündököltetett úgy a római cirkusz vértanúinak arcán, hogy nemcsak a nézők rendültek meg, hanem belerendült az egész Római Birodalom. Ha a mai keresztény hívek arcán is ez az elpusztíthatatlan öröm ragyogna újra, abba az egész világ bele rendülne!

Istenem! Tölts el nagyobb szeretettel, hogy feladataink vállalása ne teherként nehezedjen ránk, hogy a Neked tetsző élet öröme motiváljon. A megpróbáltatások közepette segíts, Atyám, hogy valódi örömet és békeséget sugározzunk! Ámen.

Rihmer Karcsi, Budapest

Május 20., szombat

Jn 16,23b-28

„Bármit kérték majd nevében az Atyától, megadja nektek.” (Jn 16, 23b)

Uram! Nem szeretek kérni. Megkérni meg pláne nem szeretek. Talán az az oka, hogy gyerekkoromban édesanyám többször küldött át a szomszédba ezt-azt kérni, vagy megkérni a szomszédasszonyt, hogy vágja le a tyúkot vagy a libát. Megtönni megtönte a libát, de levágni nem volt lelki ereje. Azóta azon vagyok, hogy mindent lehetőleg magam oldjak meg. A víz- és gázszerelést azonban én sem vállalom. József Attila szavaival mentegetőzőm: „Nekem a kérés nagy széken, adjon (Isten) úgy is, hogy nem kérem.”

Egyszer egy temetői fa kivágásához sem kértem segítséget. Pedig ott nem mindegy, hogy merre dől a fa! Nehogy agyoncsapja a síremlékeket. Nekivágtam a fa kivágásának. Kötelem is volt, hogy azzal lehessen húzni az ágot, hogy jó irányba essen le. No de ki fogja húzni a kötelet? És akkor jött egy „angyal”, egy férfi az egyházközségünkéből, akinek éppen akkor arrafelé volt dolga. Ő volt az, aki a megfelelő irányba húzta a kötelet, amíg én fűrészeltem az ágot.

Ebből azt a tanulságot vontam le, hogy nem erőlteted rám a segítségedet. Akaratom ellenére nem akarsz „besegíteni”. Hagysz kínlódni, pedig a „segítség”-nek még plusz előnyei is lehetnek. Erről szól a másik eset. Ide még annyit tartozik, hogy ha tényleg nagy a veszély, akkor azért mégis segítesz, ha nem kérttem is.

A másik eset is temetői ügy. Egy urnafal alapját kellett megépíteni. Hajlandó lettem volna egyedül nekiállni. De mások unszolására csak-csak kértem segítséget. És a segítség jött, nem is kevés. Olyan emberre akadtam, akinek volt összeköttetése a sóderszállításra, az árok kiasására. Volt utánfutója a cementvásárláshoz, volt keverő gépe, volt zsaluanyaga. Egy hétig dolgozhattam volna egyedül, ha nincs ez a segítség. Így pedig egy nap alatt készen lettünk. Az igazi tanulság azonban nem ez. Hanem az, hogy a közös munkával a közösségi szálak is erősödtek, amire manapság nagy szükség van. Talán az sem elhanyagolható, hogy az illető érezhette, hogy szükség van rá, munkája az egész közösség javára szolgál. Sokat veszítettünk volna, ha csak magam erőlködöm, holmi büszkeség vagy félelem dédelgetésével. Be kell látnom, hogy le kell tennem büszkeségemet, és el kell végre felejtem gyermekkori traumáimat.

Amikor valami nemes célra szerveznek „imahadjáratot”, nem szoktam csatlakozni. Magam sem értem, hogyan történt, de egyszer mégiscsak vállaltam napi egy óra imát valakiért. Heteken át éjjel kettőtől háromig fölkeltem, és imádkoztam. Emiatt-e vagy sem, nem tudom, de az illető azóta újra eredeti szakmájában dolgozik.

Nem tudom, hogy az ima hogyan működik. Rezgések, hullámok, energiák áramlása talán? De hiszen az okostelefon működését sem kell értenem, elég, ha tudom, melyik billentyűt kell lenyomni ehhez vagy ahhoz a feladathoz. Az ima működési elvét sem kell tudnom, elég, ha alkalmazom. Az én bűnöm az, hogy még mindig nem alkalmazom eléggé.

Bocsáss meg, Uram!

Ráadás. Ezt az írást felkérésre készítettem. De elővehetném a Bibliámat az év többi napján is, hogy kiolvassam belőle nekem szóló aznapi üzenetedet. Bocsásd meg, Uram, hogy nem figyelek eléggé rád!

Szuly László, Dunaalmás

Május 21., Mennybemenetel

Mt 28,16-20

Felnőtt hitre jutni

A gondolkodó, Jézust követni szándékozó emberben feltör a kérdés: Miért hagyta itt Jézus a földi világot?

Nem kell félnünk a földi életből való távozásunktól. Hiszen a Jézus tanítása szerint leélt élet után vár bennünket az Isten melletti élet. Sőt, ha a legjobb igyekezetünk ellenére letérünk Jézus útjáról, az irgalmas Istennél lehet korrigálni, lehet helyesbíteni, lehet jóvátenni.

Azért ment el Jézus, hogy az apostolok, a tanítványok és az ő hatásukra létrejövő közösségek önállóvá, megerősödötté, felnőtté váljanak. Ha Jézus testben közöttük marad, soha nem lettek volna tanítványból tanítók.

Erre a folyamatra példa az ember fejlődése, kisgyermekkortól felnőtt korig. Életre szólóan nem lehet gyereknek maradni. Aki szülei irányítása alatt él felnőttként is, arra azt szoktuk mondani, hogy infantilis maradt. Vagyis gyerekes, és önállóságra képtelen. Éppen azért, mert a szüleitől várja, hogy intézkedjenek, döntsenek helyette. Aki képtelen elszakadni apjától, anyjától, az nem tud családot alapítani, nem tud fejlődni, előbbre menni.

Jézus éppen ezt nem akarta, sem tanítványaival kapcsolatban, sem a mindenkori benne hívőkkel kapcsolatban. Azt akarta, hogy apostolai lépjenek, váljanak önállóvá, és terjesszék el az ő tanítását. Menjenek el az egész világra.

Ezt a felnőtté, önállóvá vált hitet szeretné Jézus késői követőitől, tőlünk is, a mai kor emberétől is. Jézusban való hitünkben, kereszténységünkben el kell jutnunk a felnőtt, önálló hitre. Hitünket nekünk saját magunknak kell megélnünk.

A modernkori embernek, mint ahogy sok minden evilági dologban dönt és határoz, úgy hitében sem szabad gyámoltalanul, mindig a másokra várva viselkednie. Mások nem hihetnek helyettünk, és helyettünk nem tehetik meg azt, amit nekünk kell megtennünk Jézus-követésünkkel, hitünkkel kapcsolatban.

Tanítóvá kell válnunk. És oldalirányban kell lépnünk a másik felé. Így növelhetjük azok táborát, akik követik Jézust, megélik az ő tanítását, és a mindennapjaikban jelen van a keresztény élet, értékrend.

Karcolat című versében Tóth Árpád költő nagyon szépen írja a 21. századi ember számára is: „Nem a menny veszett el, a világ tágasabb / a menny itt van közel, / magadban kutasd.”

Gyűrű Ferenc, Lövé

Május 22., hétfő

Lk 6,27-38

Ellenségszeretet – ítélkezés

A Bokorban újat mondani az ellenségszeretetről nehéz. Hiszen ez mintegy alapvető axióma a közösségeinkben. De vajon eléggé mélyen beletekintünk a lelkünkbe, amikor erről lelkiismeret-vizsgálatot tartunk. A mai magyar társadalom nagyon mélyen megosztott gazdaságilag és politikailag egyaránt. Óriási különbségek vannak a jóléti szűk rétegű felső és középosztály és a leszakadt jelentős rétegű szegény alsó osztály között. A leszakadt alsó réteg szinte folyamatos támogatásra szorul, segítséget vár az államtól, az önkormányzatoktól, az egyházi szervezetektől és a karitatív nonprofit szervezetektől egyaránt. Székely János püspök is felemelte szavát a szociális törvény módosítása miatt. Mi vajon miért hallgattunk?...

Politikailag szintén mély megosztottságot tapasztalunk. Egyesek hite szerint Orbán Viktor isteni tehetség és Gyurcsány Ferenc ördögtől megszállott, mások szerint pedig pont ellenkezőleg Gyurcsány Ferenc isteni tehetség és Orbán

Viktor ördögtől megszállott. Még köreinken belül lehet ilyen véleményeket hallani. De vajon ez harmonizál az evangéliumban Jézus által kimondott igével? Vajon lehet úgy ellenséget szeretni, hogy így beszélünk politikusainkról? Aztán hogyan is állunk az ítélkezéssel, vajon ez hogyan valósul meg a mindennapjainkban, amikor ilyen sarkosan alkotunk róluk véleményt?

Be kell vallanom, néha engem is elragadnak indulatok, és kipattannak a fejemből, a számból méltatlan gondolatok. Én még sohasem mentem el politikai tüntetésre, bízom benne nem is fogok, de azért nem makulátlan a lelkem. Van markáns véleményem, bízom benne, hogy kevés botránkozást okozok a kimondásukkal. Segítsen engem és minket a Teremtő, hogy valódi béketeremtő gondolatok, megnyilvánulások és tettek jellemezzenek minket. Ugyanakkor legyünk együttérző tevékeny szeretettel leszakadó embertársaink felé, próbáljuk őket felemelni, oktatni-megtanítani nekik a lehetőségeik megragadását és segítsük őket személyesen ezen a nehéz úton.

Áts András, Budapest

Május 23., kedd

Jn 17,1-11a

Elérkezett az óra, a búcsú, a végső áldozathozatal, a küldetés szelíd beteljesítésének, bevégzésének órája. Jézus, ahogy minden fontos pillanatban bensősegesen beszélget Atyjával, imádkozik, ráemeli tekintetét, és erőt merít az utolsó lépések megtételéhez.

Kéri az Atyát, dicsőítse meg őt, a Fiát. Látszólag itt magáért imádkozik.

A megtört testű Jézusban a zsidók nehezen fedezhetik fel a Megváltót. Csak annyi segítségük van, hogy minden előre megíratott. A zsidóknál a szenvedés valamiféle bűn büntetése. Jézus esetében az Atya felülírja ezt, hiszen ő bűn nélkül szenved. Ezt csak Isten fordíthatja bizonyossággá, éppen Jézus szenvedésében és halálában megmutatva Isten valódi, szelíd erejét. Hiszen nem az evilági hatalmat, megdicsőülést választotta, nem az emberektől várja a dicséretet, hanem engedi, hogy evilági életét is elvegyék. Isten kezében a szenvedés vigasszá, életté lesz.

Megdicsőülése nem öncélú, hanem az Atya dicsőségére szolgál, aki őt küldte, aki vele egy a szeretetben. Kölcsönösség figyelhető meg közöttük. Az Atya megdicsőíti a Fiút, a Fiú az Atyát. (Mint amikor a fiú büszke apjára, apa meg a fiára.)

A dicsőség kulcsa az Atyától kapott feladat elvégzése. Jézus imájából érződik, hogy konkrét céllal, cselekvéstervvel jött e világba, és mindent megtett. Mit is? Megkereste, mindazokat, akiket az Atya adott neki tanítványul. Tanította őket, és ők hallgattak szavára, felismerték benne Isten Fiát, engedelmeskedtek útmutatásának.

A második részben most értük imádkozik, hogy mindez ne vesszen kárba. Ebben a pillanatban Jézus nagyon emberi. Emlékszem apósom szavaira halála előtt a kórházban, aggodalmára, és mi lesz szegény mamával nélküle? Vagy egy másik kedves ismerősre, aki halála előtt kérte, vigyázzak a nálamnál idősebb lányára.

Jézus is az itt maradó tanítványokért kéri az Atyát, akiket most már a Szentlélekre, a Vigasztalóra kell bíznia, hogy nélküle is megállják helyüket a továbbiakban.

Érdekesek az idősíkok. Érezzük, tudja, miről beszél: Neki már van személyes és időtlen tapasztalata az Atyáról és a Vele együttlét dicsőségéről. Hozzátér vissza, mert már akkor része volt ennek a szeretetközösségnek mielőtt a világ lett.

Vajon a mi cselekedeteink kinek a dicsőségére szolgálnak? Kitől várjuk a megdicsőülést? Elfogadjuk-e a jézusi tanítást, és aszerint élünk-, cselekszünk-e jó tanítványként a mindennapokban? Jézuséi, az Atyáé vagyunk?

Nagybán Edit és Feri, Budapest

Május 24., szerda

Mt 1,18-23

A születéstörténetből egy mondatot ragadnék ki: „fiút szül, akit Immánuelnek neveznek, ami azt jelenti: Velünk az Isten.

Valóban velünk van az Isten?

Megígérte: „Veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28,20). Igaz, azoknak mondta, akik tanítványokká tesznek másokat. Sajnos a történelemben sok népcsoport támadt rá a másikra ezzel a felkiáltással, hogy „Velünk az Isten!”

Lelkész barátunk egyik kedvenc vicce: két vallásos ember köszön egymásnak: „Erős vár a mi Istenünk!” A válasz: „A miénk még erősebb.” Az ember sokszor félreérti, ki akarja sajátítani az Urat. Rajtunk múlik, hogy éretten, jól értelmezzük ezt a biztató ígéretet. Vegyük komolyan az ígéretet. Fogjuk szaván az Urat! Hiszen, ha velünk van, akkor nem vagyunk egyedül. Ez a legnagyobb üzenete számomra az Immánuel név jelentésének! Ha valóban elhiszük ezt a kijelentést, akkor tényként kezelhetjük mindennapjainkban.

Akkor nem mondhatom, hogy magányos vagyok, nincs emberem. Akkor érzem Jelenlétét örömeimben, kríziseimben, betegségemben, gyászomban. Ott van velem kicsi korom tipegésitől kezdve egészen idős korom csetlés-botlásainál. Szeretve vagyok! Akkor is, ha éppen magányos vagyok. Velem együtt örül, meghallgatja mindenféle lelkesedésemet, panaszatot. Még velem is sír, ha megbántottak. Neki is fáj, ha fáj valamim. Kedves testvérem, ha nem érzed, hogy veled van az Isten, akkor hívd be az életedbe, hétköznapijaidba és ünnepnapjaidba! Kérjetek és adatik néktek, ígéri! Kívánom, így tavasszal, újuljon meg

az életed, tapasztald meg, hogy Isten veled van. Hogy elmondhasd családdal együtt: Immánuel, velünk az Isten!

Kiss Jozsó és Márti, Budapest

Május 25., csütörtök

Jn 17,20-26

Jézus főpapi imájának befejezése ünnepélyes és filozofikus lezárása Jézus tanításának, egyfajta elmélet Isten, ember viszonyáról.

Az ember Isten teremtménye, Istenhez hasonló. A „csorbítatlan létezésből” kieső ember számára a földi élet alkalmas az Istenhez való visszakapaszkodásra. Ennek mikéntjéről Jézus példát is adott. Csak őt kell követnünk, vele kell azonosulnunk. A vele azonosulók - egymáshoz is közel kerülnek, azonosak lesznek. Nincs szétválasztás, létrejön az egység. Bár különbözünk egymástól (alkat, személyiség), de tudunk egyek lenni. Egyek lenni a szeretetben.

Az egységet, a testvériséget megélő emberek hitelesítik Jézust azzal, hogy Ő az egységünk forrása és fundamentuma. Mivel Ő teremti meg az egységet, az arról beszél, hogy a forrás egy az Atyával, mert csak az Atyával egységben lévő lény (a Fiú) képes egységesítő erővel fellépni a sokféleségben. Ezért jön létre a logikai láncolat: Jézus egy az Atyával és ha mi követjük Jézust egyek leszünk vele és azzal is akivel Ő egy, azaz az Atyával.

Ez az egység nemcsak a földi létre vonatkozik. Mivel Isten tértől és időtől független, a vele egységben élők is függetlenek lesznek a tértől és időtől. Tehát mindig is voltak, csak idelátogattak ebbe a világba 70-80 évet – kinek mennyi adatott. Nem születtek és nem haltak meg, csak látogatást tettek.

Persze a tapasztalat az, hogy ez az egység nem sikerül mindenkinek. Sőt a legtöbbször nem. Velük, hogy jön létre az egység, ha már kilöködtek egy egységből – mint hullámaiban a tenger – hogyan térnek vissza, vagy visszatérnek-e egyáltalán? Itt tág teret kapnak a vallások az egység értelmezésében. És az alapvető elágazási pont az az, hogy az emberi élet egyszeri és megismételhetetlen, vagy valami – általuk nem ismert módon és nem is feltétlenül a test világában – életek sorozatát éljük, amíg el nem érjük a „csorbítatlan létezés” és az egység megvalósul Istennel. Tisztító tűz, újra inkarnálódás, szellemvilágban történő fejlődés nagy a választék itt és sok a visszaélés is. Van egy évezredek egyházi tanítása a végső időkről, de itt kopogtat a tudomány, a tanatológia, a hullámgenetika, más vallások tapasztalata és sok-sok furcsa jelenség, ami felülírhatja az előzőeket.

Bár hajlamosak vagyunk ennek egyre tágabb érdeklődést adni, a lényeg mégis csak egy. Követjük-e Jézust vagy csak sétálgatunk. Ha követjük, egyre teljesebben éljük meg az egységet és egyre lesz kevésbé fontos a filozofálgatás minderről. Mert lesz tapasztalatunk arról a valóságról, hogy tudunk Istennek tetszőn élni. És ezt érzik, látják mások is. Csak rajtunk múlik, hogy azt a töredékes egységet milyen fokon, módon éljük meg. Mennyire gondoljuk azt, hogy a

jézusi kontraszt többet, teljesebbet kíván tőlünk. Túl a vérségen a testvéri szeretetet és összetartást. Ezekben a mai vészjósló időkben nem is marad más választásunk.

Garay Bandi, Dunakeszi

Május 26., péntek

Jn 21,15-19

A mai evangéliumban Jézus háromszor teszi fel a kérdést Péternek: „Simon, János fia, (jobban) szeretsz engem (mint ezek)?”

Péter háromszor mondja ugyanazt: „Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek.”

Erre Jézus: „Legeltesd bárányaimat/juhaimat!” vagyis: működj közre az Atyától kapott jó hír /evangéliumom tovább adásában.

Jézus mindannyiunknak felteszi ugyanezt a kérdést.

Valószínűsítem, hogy Péterhez hasonlóan mi is azt válaszoljuk, hogy igen Uram mi is szeretünk Téged. Ha ez így van – márpedig ezt biztosra veszem – akkor a feladatunk a Jézusi Evangélium tovább adása. Alkalmas és alkalmatlan feltételek között is. Ennek az alapja, hogy legyünk hiteles tanítványok, teljesítsük a jézusi feltételeket. Ezeket is tudjuk mindannyian, a legfontosabbak:

- szeressünk mindenkit, az ellenségeinket is (senkire még csak ne is haragudjunk)
- amink van azt osszuk meg minél nagyobb mértékben és minél több rászorulóval
- legyünk minden esetben békességteremtők

Ahhoz, hogy a mondanivalónk hitelesen hangozzon a jézusi gyakorlatunkon kívül, a mondanivalónk, a „legeltesd juhaimat” legyen folyamatosan a megismerésünk tárgya.

(A szándékok és a gyakorlati próbálkozások a fontosak, az eredmény csupán a próbálkozások értékelése szempontjából lényeges.)

Újra kérdezem magamtól és minden kedves testvéremtől, hogy mit válaszolunk Jézus kérdésére: „...Szeretsz te engem?”

Jézus mindannyiunknak ezt mondja: „Kövess engem!”

Kaszap István, Pécel

Május 27., szombat

Jn 21,20-25

„Hát vele mi lesz, Uram?” Jézus így válaszolt: „Ha azt akarom, hogy maradjon, míg el nem jövök, mi gondod vele? Te kövess engem!”

Péter már tudja a saját dolgát, felébredt. Jézus megmondta neki, hogy legeltesse bárányait. Most pedig világossá tette számára, hogy követnie kell őt: meghalnia a világ számára és a világnak az ő számára. Ne legyen gondja, gondolata a másik, a kedvelt tanítvány. Az ő gondja a tett, a követés, a másiké egészen más: a várakozás, a maradás. Krisztusnak mindkettőre szüksége van és egymásra is szükségük van az Atya munkája beteljesítéséhez. Ez a munka különböző szinteken zajlik és minden szinten szükség van rá, mert újra és újra eltorzul, elfelejtődik, félreértődik. Folyamatosan, újra és újra ébreszteni, emlékeztetni szükséges - kinek így, kinek úgy. „És ők a mennyekből hallották a hangot, amint mondja: 'Azoknak prédikáltál, akik alszanak?' És egy válasz hallatszott a keresztről: 'Igen'.” (Péter Evangéliuma 10.)

Farkas István, Budapest

Május 28., Pünkösöd vasárnapja

Jn 20,19-23

A Lélek jelenlétének ismérvei

Pünkösdkor, a Szentlélek eljövételének ünnepén olvassuk ezt a szentírási szakaszt. Isten Lelkének, ha szabad utat engedünk neki, különleges, építő, előre-vivő, lendületes és dinamikus hatása van az emberre, a személyiségére, sőt az egész életére. De hatással van az emberi közösségekre is.

Milyen jelei, hatásai vannak a pünkösdi Léleknek egyéni életünkben, közösségeinkben, családjainkban?

Egyetértés, egy irányba húzás. – Együtt voltak valamennyien, egy szívvel lélekkel, írja le az Apostolok cselekedetei. Micsoda nagy erő ez. Férfiak, nők, fiatalok öregek egyet akarnak. A magyar megéri a nem magyart. A gyermekek egyetértésre jutnak, és megértik szüleiket. A férj egyetértésben, közösségben van a feleségével, és megéri őt, és fordítva. A nagyszülő az unokát érti meg, és fordítva. Ha az egyetértés, az együttműködés jeleit tapasztaljuk, akkor ez a Isten Lelkének a munkálkodása bennünk és rajtunk.

Milyen nagy szüksége van erre az egyetértésre, a mai világnak! Milyen nagy szükség van egymás megértésére egyéni, mindennapi életünkben!

Hűség, kitartás. – Ha azt tapasztaljuk, hogy kitartunk a hitünkben, kitartunk Jézus mellett, akkor ez a Lélek műve. Milyen nagy szükség van a hűségre a jézusi elvekhez! Hiszen ma az emberek érdekeiknek megfelelően változtatják magatartásukat, nézeteiket. Milyen fontos, hogy kitartsunk Jézus mellett!

Fontos, hogy hűségesek maradjunk Jézus tanításához. Amikor ilyen hűséget tapasztalunk akár önmagunkban, akár közösségeink életében, akkor biztosak lehetünk, hogy Isten Lelke munkálkodik.

Építő, felemelő gondolatok, tervek. – Olyan gondolatok, szándékok törnek a felszínre, amelyek javára vannak a másik embernek, javára válnak a közösségnek.

Fontos Isten Lelkének ez a fajta hatása, műve. Hiszen mennyi lehúzó és romboló gondolat, szándék lát ma napvilágot! Mennyi, sokszor minden alapot nélkülöző kritika hagyja el az emberek száját! Ezek sokszor inkább lehúznak, elégedetlenséget fejeznek ki, ahelyett hogy építenének, felemelnének.

Építő, felemelő, mások javát előmozdító gondolataink, szándékaink tehát egészen biztosan Isten Lelkének megnyilvánulásai bennünk. Fogadjuk azokat örömmel! Nagy szüksége van ezekre a világnak, a környezetünknek, közösségeinknek.

Merünk változni és változtatni. – Az apostolok változtattak magatartásukon. A féltélemből, a behúzódból bátrakká, kitárulkozóvá váltak.

Ha látjuk a rossz szokást, a rossz beidegződést, azon változtatunk. Elvetjük, kivetjük magunkból. Ha látjuk azt, hogy nagyon gúzsba köt bennünket egy helytelen viselkedésforma, túlságosan függünk tárgyaktól vagy személyektől, akkor ezen merünk változtatni. Az emberek semmitől sem félnek jobban, mint attól, hogy változni, változtatni kell. De ha ezzel a jó irányba mozdulunk el, akkor meg kell tenni ezeket a lépéseket.

Ne csupán ünnepeljük, hanem adjunk teret Isten Lelkének mindennapi életünkben! Hadd formáljon, és alakítson bennünket, a ránk bízottakat, és közösségeinket!

Gyűri Ferenc, Lövé

Elmélkedések
a Bokor közösség tagjaitól
a húsvéti időszak minden napjára.

Az írások elérhetősége:

www.bokorportal.hu

A vasárnapi elmélkedések
az „Érted Vagyok” folyóirat számára készültek:

www.ertedvagyok.hu